

DZIENNIK URZĘDOWY WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 11 czerwca 2010 r.

Nr 108

TREŚĆ:

Poz.:

UCHWAŁY RAD MIEJSKICH

- 1672** – Rady Miejskiej Wrocławia nr L/1465/10 z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie zmiany uchwały nr XXIV/868/08 w sprawie przyjęcia wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem Gminy Wrocław na lata 2009–2013 11579
- 1673** – Rady Miejskiej Wrocławia nr L/1469/10 z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie zmian kategorii dróg wskazanych ulic we Wrocławiu 11580
- 1674** – Rady Miejskiej w Środzie Śląskiej nr XLIII/366/10 z dnia 31 marca 2010 r. w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego stopnia wodnego „Malczyce” 11581
- 1675** – Rady Miejskiej w Środzie Śląskiej nr XLVI/389/10 z dnia 26 maja 2010 r. w sprawie zasad wnoszenia, cofania i zbywania udziałów i akcji w spółkach prawa handlowego 11586
- 1676** – Rady Miejskiej w Żmigrodzie nr XXXVI/257/10 z dnia 30 kwietnia 2010 r. w sprawie ustanowienia pomników przyrody na terenie gminy Żmigród 11587
- 1677** – Rady Miejskiej w Żmigrodzie nr XXXVI/264/10 z dnia 30 kwietnia 2010 r. w sprawie określenia zasad udzielania i rozmiaru obniżek tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin zajęć dydaktycznych, opiekuńczych i wychowawczych nauczycielom, którym powierzono stanowiska kierownicze w szkołach 11588

UCHWAŁY RAD GMIN

- 1678** – Rady Gminy Długołęka nr XXXV/404/10 z dnia 27 kwietnia 2010 r. uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obrębu wsi Kamień w części działki oznaczonej numerem ewidencyjnym 70 11589
- 1679** – Rady Gminy Oława nr LV/358/2010 z dnia 31 maja 2010 r. w sprawie nadania nazwy ulicy w obrębie Bystrzyca we wsi Janików 11593
- 1680** – Rady Gminy Oława nr LV/359/2010 z dnia 31 maja 2010 r. w sprawie nadania nazwy ulicy w obrębie wsi Jankowice 11595
- 1681** – Rady Gminy Paszowice nr XXXVIII/245/2010 z dnia 27 kwietnia 2010 r. w sprawie uchwalenia Lokalnego Programu Wspierania Edukacji Uzdolnionych Dzieci i Młodzieży 11597
- 1682** – Rady Gminy Pęcław nr XXXIII/153/10 z dnia 30 kwietnia 2010 r. w sprawie ustanowienia tytułu „Zasłużony dla Gminy Pęcław” 11599
- 1683** – Rady Gminy Platerówka nr XXVII/166/10 z dnia 28 kwietnia 2010 r. w sprawie obniżenia tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin zajęć dla dyrektorów szkół oraz nauczycieli pełniących obowiązki w ich zastępstwie, ustalenia tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin zajęć nauczycieli realizujących w ramach stosunku pracy obowiązki określone dla stanowisk o różnym tygodniowym obowiązkowym wymiarze godzin 11601
- 1684** – Rady Gminy w Rui nr XXXIII/176/10 z dnia 28 kwietnia 2010 r. w sprawie ustalenia stawek opłat za korzystanie z cmentarzy komunalnych oraz regulaminu korzystania z cmentarzy komunalnych na terenie gminy Ruja 11601
- 1685** – Rady Gminy Stoszowice nr II/13/2010 z dnia 28 kwietnia 2010 r. w sprawie ustalenia regulaminu określającego wysokość stawek i szczegółowe warunki przyznawania dodatków do wynagrodzenia zasadniczego nauczycieli 11603
- 1686** – Rady Gminy Stoszowice nr II/17/2010 z dnia 28 kwietnia 2010 r. w sprawie wymagań, jakie powinni spełniać przedsiębiorcy ubiegający się o uzyskanie zezwolenia na prowadzenie na terenie Gminy Stoszowice działalności w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości, opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych 11607

- 1687** – Rady Gminy Stoszowice nr II/20/2010 z dnia 28 kwietnia 2010 r. w sprawie rozmiaru zniżek tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin dydaktycznych, wychowawczych i opiekuńczych nauczycieli, którym powierzono określone stanowiska w placówkach oświatowych na terenie Gminy Stoszowice 11608
- 1688** – Rady Gminy Świdnica nr LXIV/523/2010 z dnia 21 kwietnia 2010 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi Wiśniowa, gmina Świdnica. 11609

WYROKI SĄDU ADMINISTRACYJNEGO

- 1689** – Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu nr sygn. akt II SA/Wr 401/09 z dnia 7 grudnia 2009 r. w sprawie ustalenia szczegółowych zasad utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Podgórzyn 11620
- 1690** – Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu nr sygn. akt II SA/Wr 470/09 z dnia 30 grudnia 2009 r. w sprawie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Ząbkowice Śląskie 11626
- 1691** – Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu nr sygn. akt II SA/Wr 671/09 z dnia 11 lutego 2010 r. w sprawie ustalenia zasad udostępniania lasów komunalnych, których właścicielem jest Gmina Boguszków-Gorce 11633
- 1692** – Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu nr sygn. akt II SA/Wr 699/09 z dnia 18 lutego 2010 r. w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi Sadków, gmina Kąty Wrocławskie, dla terenów w rejonie drogi wojewódzkiej i drogi powiatowej 11637
- 1693** – Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu nr sygn. akt IV SA/Wr 597/09 z dnia 24 lutego 2010 r. w przedmiocie przyjęcia wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem Gminy Wrocław na lata 2009–2013 zmienioną uchwałą Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 19 lutego 2009 r. nr XXXI/1040/09 w sprawie zmiany uchwały nr XXIV/868/08 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie przyjęcia wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem Gminy Wrocław na lata 2009–2013 11641

ROZSTRZYGNIECIA NADZORCZE

- 1694** – Wojewody Dolnośląskiego nr NK.II.JK8.0911-19/10 z dnia 1 czerwca 2010 r. stwierdzające nieważność w części uchwały Rady Gminy Pęcław nr XXXIII/153/10 z dnia 30 kwietnia 2010 r. w sprawie ustanowienia tytułu „Zasłużony dla Gminy Pęcław” 11652
- 1695** – Wojewody Dolnośląskiego nr NK.II.JK8.0911-20/10 z dnia 1 czerwca 2010 r. stwierdzające nieważność w części uchwały Rady Gminy Ruja nr XXXIII/176/10 z dnia 28 kwietnia 2010 r. w sprawie ustalenia stawek opłat za korzystanie z cmentarzy komunalnych oraz regulaminu korzystania z cmentarzy komunalnych na terenie gminy Ruja 11653
- 1696** – Wojewody Dolnośląskiego nr NK.II.AM5.0911-22/10 z dnia 2 czerwca 2010 r. stwierdzające nieważność w części uchwały Rady Gminy Paszowice nr XXXVIII/245/2010 z dnia 27 kwietnia 2010 r. w sprawie uchwalenia Lokalnego Programu Wspierania Edukacji Uzdolnionych Dzieci i Młodzieży 11654
- 1697** – Wojewody Dolnośląskiego nr NK.II.RB.0911-11/10 z dnia 2 czerwca 2010 r. stwierdzające nieważność w części uchwały nr XXVII/166/10 Rady Gminy Platerówka z dnia 28 kwietnia 2010 r. w sprawie zasad obniżania tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin zajęć dla dyrektorów szkół oraz nauczycieli pełniących obowiązki w ich zastępstwie, ustalenia tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin zajęć nauczycieli realizujących w ramach stosunku pracy obowiązki określone dla stanowisk o różnym tygodniowym obowiązkowym wymiarze godzin 11657
- 1698** – Wojewody Dolnośląskiego nr NK.II.RB.0911-12/10 z dnia 4 czerwca 2010 r. stwierdzam nieważność w części uchwały nr II/13/2010 Rady Gminy Stoszowice z dnia 28 kwietnia 2010 r. w sprawie ustalenia regulaminu określającego wysokość stawek i szczegółowe warunki przyznawania dodatków do wynagrodzenia zasadniczego nauczycieli, z powodu istotnego naruszenia prawa 11659
- 1699** – Wojewody Dolnośląskiego nr NK.II.RB.0911-13/10 z dnia 4 czerwca 2010 r. stwierdzam nieważność w części uchwały nr II/17/2010 Rady Gminy Stoszowice z dnia 28 kwietnia 2010 r. w sprawie wymagań, jakie powinni spełniać przedsiębiorcy ubiegający się o uzyskanie zezwolenia na prowadzenie na terenie Gminy Stoszowice działalności w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości, opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych 11663

- 1700** – Wojewody Dolnośląskiego nr NK.II.RB.0911-14/10 z dnia 4 czerwca 2010 r. stwierdzające nieważność w części uchwały nr II/20/2010 Rady Gminy Stoszowice z dnia 28 kwietnia 2010 r. w sprawie rozmiaru zniżek tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin dydaktycznych, wychowawczych i opiekuńczych nauczycieli, którym powierzono określone stanowiska w placówkach oświatowych na terenie Gminy Stoszowice

11667

OBWIESZCZENIE

- 1701** – Wojewody Dolnośląskiego z dnia 7 czerwca 2010 r. o sprostowaniu błędu w uchwale Rady Miejskiej w Stroniu Śląskim z dnia 27 stycznia 2003 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej z usługami turystyki i rekreacji na części działki nr 219 we wsi Stronie Śląskie, Gmina Stronie Śląskie, ogłoszonej w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego Nr 43 z dnia 17 kwietnia 2003 r. pod poz. 1020

11670

1672**UCHWAŁA NR L/1465/10
RADY MIEJSKIEJ WROCŁAWIA**

z dnia 20 maja 2010 r.

w sprawie zmiany uchwały nr XXIV/868/08 w sprawie przyjęcia wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem Gminy Wrocław na lata 2009–2013

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 oraz art. 40 ust. 1 i ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn.zm.¹⁾) w związku z art. 4 i art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 266 z późn. zm.²⁾) Rada Miejska Wrocławia uchwala, co następuje:

§ 1. W uchwale nr XXIV/868/08 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 11 września 2008 r. w sprawie przyjęcia wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem Gminy Wrocław na lata 2009–2013 (Dz. Urz. Woj. Doln. Nr 284, poz. 3105 z późn. zm.³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 9:

- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „Działania podejmowane w zakresie polityki czynszowej zmierzają do utrzymania zasobu mieszkaniowego na zadowalającym poziomie technicznym i estetycznym. Przychody z tytułu czynszów za lokale mieszkalne są przeznaczone na utrzymanie, modernizację i poprawę stanu technicznego zasobu mieszkaniowego.”,

- b) ust. 5 otrzymuje brzmienie: „Celem polityki czynszowej Gminy Wrocław będzie takie kształtowanie stawek czynszowych w latach obowiązywania programu w wyniku której w 2013 r. osiągnięta zostanie stawka bazowa nie przekraczająca 6,90 zł/m².”

2) w § 11:

- a) ust. 2 otrzymuje brzmienie: „Stawka bazowa czynszu za lokale położone w strefie peryferyjnej ulega obniżeniu o 10%”,
b) ust. 7 otrzymuje brzmienie: „Stawka bazowa czynszu ze względu na ogólny stan techniczny budynku:
1) stan techniczny bardzo dobry – ulega podwyższeniu o 30%,
2) stan techniczny dobry – ulega podwyższeniu o 25%,
3) stan techniczny średni – nie ulega zmianie,
4) stan techniczny zły – ulega obniżeniu o 20%,”

Ocena stanu technicznego budynków następuje na podstawie okresowych kontroli przeprowadzanych na podstawie przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (j.t. Dz. U. z 2006 r. Nr 156, poz. 1118 z późn. zm.⁴⁾).

Kryteria oceny stanu technicznego budynków

Stan techniczny budynku	Kryterium oceny
bardzo dobry	Budynki nowo wybudowane lub po kapitalnym remoncie, wyposażone w pełne media (np. centralne ogrzewanie, ciepła woda) o stopniu zużycia nieprzekraczającym 10%.
dobry	Budynki dobrze utrzymane i konserwowane, odpowiadające wymogom normatywnym o stopniu zużycia nie przekraczającym 20%.

Stan techniczny budynku	Kryterium oceny
średni	Budynki utrzymane należyście gdzie występują ewentualne uszkodzenia i ubytki nie zagrażające bezpieczeństwu użytkowników lokali o stopniu zużycia nie przekraczającym 70%. Wymagana jest bieżąca konserwacja oraz roboty remontowe i naprawcze pojedynczych elementów obiektu.
zły	Elementy budynku posiadają znaczne uszkodzenia, okres ich użytkowania przekroczył trwałość techniczną. Wymagany jest kompleksowy remont lub przeznaczenie budynku do rozbiórki. Stopień zużycia przekraczający 70%

c) ust. 8 pkt 1 otrzymuje brzmienie: „w budynkach jednorodzinnych ulega podwyższeniu o 50%”.

d) w ust. 8 po pkt 2 dodaje się pkt 3 w brzmieniu: „3) w budynkach gdzie przystępuje się do rozpoczęcia wykwaterowania – ulega obniżeniu o 30%”.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Wrocławia.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego.

Przewodniczący Rady Miejskiej:

Jacek Ossowski

- ¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 23, poz. 220, Nr 62, poz. 558, Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz. 1271 i Nr 214, poz. 1806, z 2003 r. Nr 80, poz. 717 i Nr 162, poz. 1568, z 2004 r. Nr 102, poz. 1055, Nr 116, poz. 1203 i Nr 167, poz. 1759, z 2005 r. Nr 172, poz. 1441 i Nr 175, poz. 1457, z 2006 r. Nr 17, poz. 128 i Nr 181, poz. 1337, z 2007 r. Nr 48, poz. 327, Nr 138, poz. 974 i Nr 173, poz. 1218, z 2008 r. Nr 180, poz. 1111 i Nr 223, poz. 1458, z 2009 r. Nr 52, poz. 420 i Nr 157, poz. 1241 oraz z 2010 r. Nr 28, poz. 142 i Nr 28, poz. 146.
- ²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 69, poz. 626, z 2006 r. Nr 86, poz. 602, Nr 94, poz. 657, Nr 167, poz. 1193 i Nr 249, poz. 1833, z 2007 r. Nr 128, poz. 902 i Nr 173, poz. 1218 oraz z 2010 r. Nr 3, poz. 13.
- ³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej uchwały zostały ogłoszone w Dz. Urz. Woj. Doln. z 2009 r. Nr 45, poz. 932 oraz z 2010 r. Nr 28, poz. 394.
- ⁴⁾ Zmiana tekstu jednolitego wymienionej ustawy została ogłoszona w Dz. U. z 2006 r. Nr 170, poz. 1217, z 2007 r. Nr 88, poz. 587, Nr 99, poz. 665, Nr 127, poz. 880, Nr 191, poz. 1373, Nr 247, poz. 1844, z 2008 r. Nr 145, poz. 914, Nr 199, poz. 1227, Nr 206, poz. 1287, Nr 210, poz. 1321, Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 31, poz. 206, Nr 160, poz. 1276 oraz Nr 161, poz. 1279.

1673

UCHWAŁA NR L/1469/10 RADY MIEJSKIEJ WROCŁAWIA

z dnia 20 maja 2010 r.

w sprawie zmian kategorii dróg wskazanych ulic we Wrocławiu

Na podstawie art.18 ust.2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz.1591 z późn. zm.¹⁾) oraz z art.7 ust.2 w związku z art.10 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.²⁾) po zasięgnięciu opinii Prezydenta Wrocławia, Rada Miejska Wrocławia uchwala, co następuje:

§ 1. Zalicza się do kategorii dróg gminnych położone we Wrocławiu następujące ulice:

Lp.	Relacja i przebieg ulicy	Długość	Oznaczenia geodezyjne
1.	Tenisowa	49 m	AM3 dz. 24/21 i 5/2 obr. Partynice
2.	Odcinek ul. Granicznej (od ulicy Skarżyńskiego do bez wylotu)	1455 m	AM 6 dz. 14/6, 15,4, 10/3, 12/3, 13/3, 3/2, 4/2, 14/7, 9/3, AM 7 dz. 4/2, 5/3, 6/3, 9/3, AM 8 dz. 8/3, 11/3, 12/3, 13/3, 15/3, 3/3, AM 9 dz. 1/2, AM 11 dz. 1/2, 3/3, 6/3, 7/3, 9/2, 10/2, 11/2, 8/3, AM 12 dz. 1/4, 1/7 obr. Strachowice
3.	Tyrmanda	590 m	AM 7 dz. 2/34, 125/5, części dz. 2/66, 125/3 obręb Muchobór Wielki
4.	Zemska	625 m	AM 2 dz. 14/46 obręb Nowy Dwór

§ 2. Pozbawia się kategorii dróg gminnych następujące ulice Wrocławia:

Lp.	Relacja i przebieg ulicy	Długość	Oznaczenia geodezyjne
1.	Odcinek ul. Żabia Ścieżka – od mostu na rzece Oława do ul. Okólnej	665 m	AM 12 dz. 1 obręb Południe
2.	ul. Młoda	626 m	AM 20 dz. 14 obręb Południe

§ 3. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Wrocławia.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od jej ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego.

Przewodniczący Rady Miejskiej:
Jacek Ossowski

- 1) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w: Dz. U. z 2002 r. Nr 23, poz.220, Nr 62, poz.558, Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz. 1271, Nr 214, poz. 1806, z 2003 r. Nr 80, poz. 71, Nr 162, poz.1568, z 2004 r. Nr 102, poz.1055, Nr 116, poz. 1203, Nr 167, poz. 1759, z 2005 r. Nr 172, poz. 1441, Nr 175, poz.1457, z 2006 r. Nr 17, poz.128, Nr 181, poz.1337, z 2007 r. Nr 48, poz. 327, Nr 138, poz. 974, Nr 173, poz. 1218, z 2008 r. Nr 180, poz.1111, Nr 223, poz. 1458, z 2009 r. Nr 52, poz. 420, Nr 157, poz. 1241, oraz z 2010 r. Nr 28, poz. 142 i poz. 146, Nr 40, poz. 230.
- 2) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 23, poz. 136, Nr 192, poz.1381, z 2008 r. Nr 54, poz. 326, Nr 218, poz. 1391, Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 19, poz. 100 i poz.101, Nr 227, poz. 1505, Nr 86, poz.720, Nr 168, poz. 1323.

1674

UCHWAŁA NR XLIII/366/10 RADY MIEJSKIEJ W ŚRODZIE ŚLĄSKIEJ

z dnia 31 marca 2010 r.

w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego stopnia wodnego „Malczyce”

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zmianami), art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003 r. Nr 80, poz. 717 ze zmianami) oraz w nawiązaniu do uchwały Rady Miejskiej w Środzie Śląskiej nr XXXI/274/09 z dnia 27 maja 2009 roku w sprawie przystąpienia do zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, po stwierdzeniu zgodności ze Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Środa Śląska uchwalonego uchwałą Rady Miejskiej w Środzie Śląskiej nr XXIII/185/08 z dnia 30 września 2008 roku, Rada Miejska uchwala, co następuje:

Rozdział I

Ustalenia ogólne

§ 1. Zmiana miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego stopnia wodnego „Malczyce”, zwana dalej planem, obejmuje obszar położony w obrębie geodezyjnym Zakrzów, w granicach określonych na załączniku graficznym do uchwały Rady Miejskiej w Środzie Śląskiej nr XXXI/274/09 z dnia 27 maja 2009 roku w sprawie przystąpienia do zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

§ 2. 1. Integralną częścią uchwały są załączniki do niniejszej uchwały:

- 1) rysunek planu w skali 1 : 1000 stanowiący załącznik nr 1;
- 2) rozstrzygnięcie w sprawie uwag wniesionych do projektu planu stanowiące załącznik nr 2;
- 3) rozstrzygnięcie w sprawie sposobu realizacji inwestycji z zakresu infrastruktury technicznej, które należą do zadań własnych gminy oraz zasad ich finansowania stanowiące załącznik nr 3.

§ 3. 1. Na ustalenia planu składają się:

- 1) ustalenia dla całego obszaru objętego planem określone w rozdziale 2 niniejszej uchwały;
- 2) ustalenia szczegółowe dla terenów w liniach rozgraniczających określone w rozdziale 3 niniejszej uchwały;
- 3) przepisy końcowe określone w rozdziale 4 niniejszej uchwały;
- 4) oznaczenia graficzne rysunku planu, o których mowa w § 5 ust.1.

§ 4. 1. Następujące określenia stosowane w uchwale oznaczają:

- 1) plan – ustalenia zawarte w niniejszej uchwale wraz z załącznikami;
- 2) przepisy szczególne – aktualne w momencie wykonywania niniejszej uchwały przepisy prawne;
- 3) teren – obszar wyznaczony na rysunku planu liniami rozgraniczającymi i oznaczony symbolem przeznaczenia;
- 4) przeznaczenie podstawowe terenu – jest to część przeznaczenia terenu, która dominuje

na danym terenie w sposób określony ustaleniami planu;

- 5) przeznaczenie uzupełniające terenu – rodzaj przeznaczenia terenu inny niż podstawowy, który uzupełnia lub wzbogaca przeznaczenie podstawowe;
- 6) nieprzekraczalna linia zabudowy – linia ograniczająca obszar, na którym dopuszcza się wznoszenie budynków oraz budowli nadziemnych, nie będących: obiektami małej architektury, sieciami infrastruktury technicznej oraz związanymi z nimi urządzeniami i obiektami;
- 7) dopuszcza się możliwość przekroczenia linii, o której mowa w pkt 6, elementami budynku takimi jak: ganek, weranda, wykusz, balkon, schody zewnętrzne itp.;
- 8) powierzchnia zabudowy – powierzchnia zajęta przez budynek w stanie wykończonym wyznaczona przez rzut poziomy krawędzi budynku na powierzchnię terenu, do której nie wlicza się:
 - a) powierzchni obiektów budowlanych ani ich części nie wystających ponad powierzchnię terenu,
 - b) powierzchni elementów drugorzędnych takich jak: schody zewnętrzne, rampy zewnętrzne, daszki, markizy itp.,
 - c) powierzchni zajmowanej przez wydzielone obiekty pomocnicze takie jak: szklarnie, altany, szopy itp.;
- 9) zieleń towarzysząca – zieleń towarzysząca obiektom budowlanym taka jak: zieleń ozdobna, rekreacyjna, izolacyjna, ogrody przydomowe itp.;
- 10) obiekty, urządzenia i sieci infrastruktury technicznej – obiekty i urządzenia techniczne uzbrojenia, w tym ciągi drenażowe, przewody i urządzenia służące do przesyłania: płynów, pary, gazów i energii elektrycznej oraz urządzenia łączności publicznej i sygnalizacji, a także inne podziemne, lub nadziemne obiekty i urządzenia niezbędne do korzystania z tych przewodów i urządzeń.

§ 5. 1. Następujące oznaczenia graficzne przedstawione na rysunku planu są obowiązującymi ustaleniami planu:

- 1) granica opracowania;
- 2) linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania;
- 3) symbol określający przeznaczenie terenu;
- 4) nieprzekraczalna linia zabudowy;
- 5) strefa „K” ochrony krajobrazu kulturowego;
- 6) strefa ochrony zabytków archeologicznych.

2. Następujące oznaczenia graficzne przedstawione na rysunku planu mają charakter informacyjny:

- 1) numer drogi publicznej;
- 2) symbol rowu melioracyjnego.

Rozdział II

Ustalenia dla całego obszaru objętego planem

§ 6. 1. Na obszarze objętym planem w zakresie ogólnych zasad ochrony i kształtowania ładu przestrzennego ustala się:

- 1) ukształtowania wymagają formy zabudowy nawiązujące do lokalnej tradycji budowlanej;
- 2) ochrony wymagają ekspozycje panoramy wsi z dróg publicznych.

2. Szczegółowe nakazy, zakazy, dopuszczenia i ograniczenia w zagospodarowaniu terenów służące ochronie i kształtowaniu ładu przestrzennego określają przepisy zawarte w rozdziale 3.

§ 7. 1. Na obszarze objętym planem w zakresie zasad ochrony środowiska i przyrody ustala się:

- 1) odprowadzenie wód opadowych i roztopowych z terenów zurbanizowanych może być realizowane po ich wstępnym podczyszczeniu do stopnia odpowiadającego wymogom odprowadzenia ścieków do wód i ziemi;
- 2) cały obszar objęty planem położony jest w obrębie GZWP nr 319 „Subzbiornik Prochowice – Środa Śląska”, w którego strefie zasilania obowiązuje ochrona przed zanieczyszczeniem zgodnie z przepisami szczególnymi;
- 3) cały obszar objęty planem położony jest w obrębie projektowanego Lubiąsko-Głogowskiego Parku Krajobrazowego;
- 4) na terenie zabudowy zagrodowej, oznaczonym symbolem 1 RM, dopuszczalny poziom hałasu w środowisku nie może przekraczać wartości określonych w przepisach szczególnych.

§ 8. 1. W zakresie zasad ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków ustala się strefy ochrony konserwatorskiej, oznaczone na rysunku planu.

2. W strefie „K” ochrony krajobrazu kulturowego obowiązują następujące wymogi:

- 1) nowa zabudowa musi być dostosowana do historycznej kompozycji przestrzennej w zakresie: rozplanowania, skali i bryły przy założeniu harmonijnego współistnienia elementów kompozycji historycznej i współczesnej oraz nawiązywać formami i stosowanymi materiałami do lokalnej tradycji architektonicznej;
- 2) formy inwestowania należy w maksymalnym stopniu ukierunkować na ich harmonijne wpisanie w otaczający krajobraz;
- 3) zakaz lokalizacji konstrukcji wieżowych i masztów związanych z urządzeniami przekaźnikowymi telekomunikacji;
- 4) zakaz lokalizacji dominant architektonicznych, urządzeń technicznych o gabarytach kolidujących z krajobrazem kulturowym obszaru;
- 5) umieszczenia reklam lub innych tablic, nie związanych bezpośrednio z danym obiektem i stanowiących element obcy na tym obszarze jest zabronione – dopuszcza się umiejscowienie tablic informacyjnych instytucji lub szyldów sklepów i zakładów w miejscach na to wyznaczonych, we właściwej, nie agresywnej formie;
- 6) wszelkie działania inwestycyjne polegające na wznoszeniu nowych obiektów kubaturowych oraz przebudowie i zmianie wyglądu istniejących obiektów należy uzgadniać z właściwym wojewódzkim konserwatorem zabytków.

3. W strefie ochrony zabytków archeologicznych obowiązują następujące wymogi:

- 1) wymóg uzgadniania z właściwym wojewódzkim konserwatorem zabytków wszelkich zamierzeń inwestycyjnych w zakresie prac ziemnych co do

konieczności ich prowadzenia pod nadzorem archeologicznym i za pozwoleniem właściwego wojewódzkiego konserwatora zabytków;

- 2) nadzór archeologiczny i ratownicze badania archeologiczne prowadzone są przez uprawnionego archeologa;
- 3) pozwolenie, o którym mowa w pkt 1, należy uzyskać przed uzyskaniem pozwolenia na budowę a dla robót nie wymagających pozwolenia na budowę – przed realizacją inwestycji, tj. przed uzyskaniem zaświadczenia potwierdzającego akceptację przyjęcia zgłoszenia wykonywania robót budowlanych.

§ 9. 1. Na obszarze objętym planem w zakresie wymagań wynikających z potrzeb kształtowania przestrzeni publicznych ustala się:

- 1) wzdłuż drogi publicznej zakaz budowy ogrodzenia z prefabrykowanych elementów betonowych;
- 2) wymóg osłonięcia placów składowych od strony drogi publicznej.

§ 10. Na obszarze objętym planem w zakresie szczególnych warunków zagospodarowania terenów i ograniczeń w ich użytkowaniu, ustala się wymóg pozostawienia, wzdłuż górnej krawędzi skarpy rowu melioracyjnego R-7, pasa terenu o szerokości min. 3 m wolnego od zabudowy i nasadzeń, umożliwiającego prowadzenie prac konserwacyjnych.

§ 11. 1. Na obszarze objętym planem w zakresie zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej ustala się następujące ogólne zasady uzbrojenia terenów w infrastrukturę techniczną:

- 1) uzbrojenie terenów budowlanych wyprzedzać winno realizację zabudowy i być skoordynowane z budową kompleksową sieci uzbrojenia terenu;
- 2) projektowane sieci nowe, jak i sieci istniejące przy ich modernizacji należy prowadzić w obrębie linii rozgraniczających dróg;
- 3) dopuszcza się odstępstwa od zasady, o której mowa w pkt 3, przy zapewnieniu nie zmienionych warunków zabudowy i zagospodarowania terenów;
- 4) dopuszcza się realizację urządzeń technicznych uzbrojenia jako towarzyszących inwestycjom na terenach własnych inwestorów.

2. W zakresie budowy, przebudowy lub rozbudowy sieci uzbrojenia ustala się:

- 1) w zakresie zaopatrzenia w wodę – dostawę wody z komunalnej sieci wodociągowej;
- 2) w zakresie odprowadzania i unieszkodliwiania ścieków komunalnych – odprowadzenie ścieków komunalnych do komunalnego systemu kanalizacji sanitarnej;
- 3) w zakresie odprowadzania wód opadowych i roztopowych:
 - a) objęcie systemami odprowadzającymi wody opadowe wszystkich terenów zabudowanych i utwardzonych,
 - b) usunięcie z wód opadowych substancji ropopochodnych i zawieszin, jeśli przekraczają one wartości określone w przepisach szcze-

gólnych, przed ich wprowadzeniem do kanalizacji lub do odbiornika na terenie własnym inwestora,

- c) utwardzenie i skanalizowanie terenów, na których może dojść do zanieczyszczenia substancjami, o których mowa w lit. b;
- 4) w zakresie zaopatrzenia w energię elektryczną – dostawę energii elektrycznej z istniejącej i projektowanej sieci niskiego napięcia;
- 5) w zakresie zaopatrzenia w ciepło – stosowanie urządzeń grzewczych o wysokiej sprawności i niskim stopniu emisji zanieczyszczeń;
- 6) w zakresie telekomunikacji: lokalizowanie sieci telekomunikacyjnych we wspólnych kanałach zbiorczych w porozumieniu ze wszystkimi operatorami sieci;
- 7) w zakresie gromadzenia i usuwania odpadów obowiązują zasady określone w odrębnych przepisach szczególnych i gminnych.

§ 12. 1. Na obszarze objętym planem w zakresie granic i sposobów zagospodarowania terenów lub obiektów podlegających ochronie, ustalonych na podstawie odrębnych przepisów, w tym terenów górniczych, a także narażonych na niebezpieczeństwo powodzi oraz zagrożeń osuwania mas ziemnych ustala się:

- 1) cały obszar objęty planem położony jest w zasięgu zalewu wód powodziowych Q1%;
- 2) tereny górnicze lub zagrożone osuwaniem mas ziemnych nie występują na obszarze objętym planem.

§ 13. Na obszarze objętym planem nie określa się sposobu i terminu tymczasowego zagospodarowania, urządzania i użytkowania terenów.

Rozdział III

Ustalenia szczegółowe dla terenów w liniach rozgraniczających

§ 14. 1. Dla terenu wyznaczonego na rysunku planu liniami rozgraniczającymi i oznaczonego symbolem 1 RM ustala się:

- 1) przeznaczenie podstawowe – zabudowa zagrodowa;
- 2) przeznaczenie uzupełniające:
 - a) miejsca postojowe,
 - b) obiekty, urządzenia i sieci infrastruktury technicznej,
 - c) zieleń towarzysząca;

2. Na terenie, o którym mowa w ust. 1, obowiązują następujące ustalenia:

- 1) dopuszcza się lokalizację nie więcej niż jednego budynku mieszkalnego;
- 2) w zakresie parametrów i wskaźników kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu:
 - a) powierzchnia zabudowy w stosunku do powierzchni działki nie może przekroczyć 60%,
 - b) powierzchnia terenu biologicznie czynna powinna zajmować co najmniej 30% powierzchni działki,
 - c) liczba kondygnacji nadziemnych budynków mieszkalnych nie może przekraczać dwóch, w tym użytkowe poddasze,

- d) wysokość budynków nie może przekraczać 9 m,
 - e) dachy symetryczne, dwuspadowe lub dwuspadowe z naczółkami o nachyleniu połaci 35°–45°, kryte dachówką ceramiczną w kolorze ceglastym lub materiałem imitującym dachówkę w kolorze ceglastym,
 - f) dopuszcza się dachy wielospadowe przy stosowaniu jako wiodącego układu dwuspadowego,
 - g) dopuszcza się wzbogacenie formy dachu poprzez wprowadzenie świetlików, lukarn itp.,
 - h) budynki gospodarcze i wolno stojące garaże mogą być wyłącznie parterowe i winny mieć formę dachu odpowiadającą formie dachu budynku mieszkalnego,
 - i) wystrój elewacji należy dostosować do rozwiązań historycznych poprzez zastosowanie tradycyjnych materiałów budowlanych,
 - j) zakaz stosowania tworzyw sztucznych jako materiałów okładzinowych,
 - k) kolorystyka obiektów winna uwzględniać walory estetyczne otoczenia – wymóg stosowania stonowanych pastelowych barw,
 - l) należy zapewnić stanowiska postojowe na działce zgodnie ze wskaźnikiem – 1 stanowisko na jedno mieszkanie;
- 3) w zakresie szczegółowych zasad i warunków scalania i podziału nieruchomości – nie dopuszcza się podziału nieruchomości;
 - 4) w zakresie linii zabudowy – nieprzekraczalna linia zabudowy w odległości 10 m od linii rozgraniczającej drogi gminnej nr 107224.

Rozdział IV

Przepisy końcowe

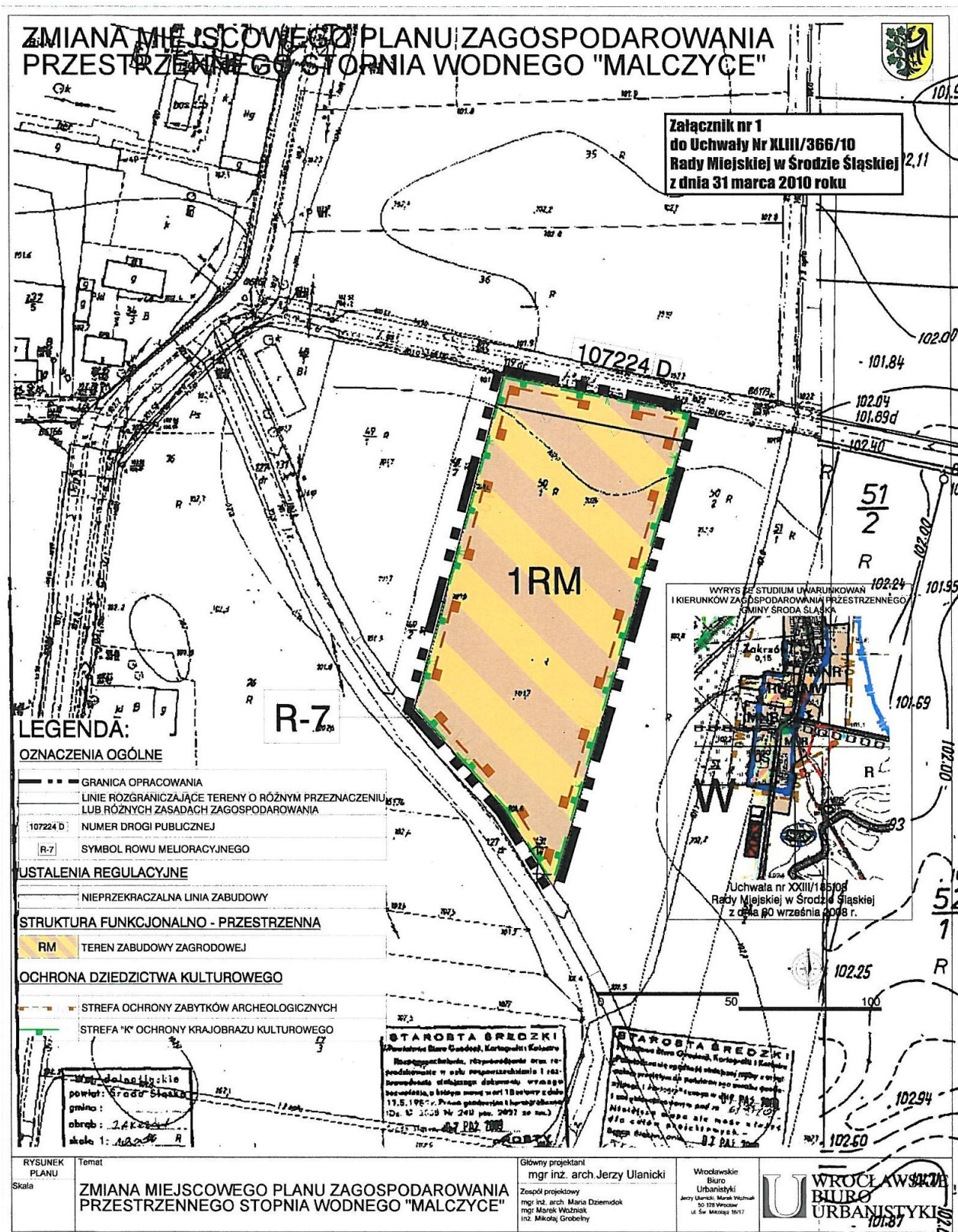
§ 15. Ustala się stawkę procentową, o której mowa w art. 36 ust. 4 ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w wysokości 30% dla terenu oznaczonego symbolem 1 RM.

§ 16. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Środy Śląskiej.

§ 17. Uchwała wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego.

Przewodniczący Rady Miejskiej:
Zbigniew Sozański

Załącznik nr 1 do uchwały nr XLIII/366/10
Rady Miejskiej w Środzie Śląskiej z dnia
31 marca 2010 r.

[Zalacznik1.jpg](#)

**Załącznik nr 2 do uchwały nr XLIII/
/366/10 Rady Miejskiej w Środzie
Śląskiej z dnia 31 marca 2010 r.**

**ROZSTRZYGNIĘCIE W SPRAWIE UWAG WNIESIONYCH DO PROJEKTU ZMIANY MIEJSCOWEGO
PLANU ZAGOSPODAROWANIA PRZESTRZENNEGO STOPNIA WODNEGO „MALCZYCE”**

Lista nieuwzględnionych uwag
NIE WNIESIONO UWAG

**Załącznik nr 3 do uchwały nr XLIII/
/366/10 Rady Miejskiej w Środzie
Śląskiej z dnia 31 marca 2010 r.**

**ROZSTRZYGNIĘCIE W SPRAWIE SPOSOBU REALIZACJI INWESTYCJI Z ZAKRESU INFRASTRUKTURY
TECHNICZNEJ, KTÓRE NALEŻĄ DO ZADAŃ WŁASNYCH GMINY, ORAZ ZASAD ICH FINANSOWANIA**

W związku z uchwaleniem zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego stopnia wodnego „Malczyce” nie wystąpią inwestycje stanowiące zadania własne gminy.

1675

**UCHWAŁA NR XLVI/389/10
RADY MIEJSKIEJ W ŚRODZIE ŚLĄSKIEJ**

z dnia 26 maja 2010 r.

w sprawie zasad wnoszenia, cofania i zbywania udziałów i akcji w spółkach prawa handlowego

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 9 lit. g ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 roku Nr 142, poz. 1591 ze zmianami) Rada Miejska uchwala, co następuje:

§ 1. Upoważnia się Burmistrza Środy Śląskiej do cofania i zbywania udziałów i akcji w spółkach prawa handlowego, w których Gmina Środa Śląska ma udziały lub akcje.

§ 2. Ustala się następujące zasady wnoszenia wkładów pieniężnych i niepieniężnych do spółek prawa handlowego:

- 1) Burmistrz Środy Śląskiej upoważniony jest do wnoszenia do spółek prawa handlowego wkładów pieniężnych, w ramach kwot przewidzianych na ten cel w budżecie Gminy Środa Śląska na dany rok budżetowy.
- 2) Burmistrz Środy Śląskiej upoważniony jest do wnoszenia do spółek prawa handlowego wkładów niepieniężnych w postaci składników aktywów, mogących zgodnie z przepisami prawa stanowić wkład niepieniężny.
- 3) Burmistrz Środy Śląskiej w zamian za wnoszone wkłady pieniężne lub niepieniężne obejmuje akcje, udziały lub podwyższa wartość posiada-

nych udziałów o równowartość wnoszonych wkładów.

§ 3. Cofanie udziałów lub akcji następuje poprzez ich umorzenie zgodnie z przepisami Kodeksu Spółek Handlowych.

§ 4. Zbywanie udziałów lub akcji następuje w trybie negocjacji podjętych na podstawie publicznego zaproszenia do rokowań.

§ 5. O każdym wniesieniu, cofaniu albo zbyciu udziałów Burmistrz informuje Radę Miejską w Środzie Śląskiej na najbliższej sesji Rady Miejskiej następującej po wniesieniu, cofnięciu bądź zbyciu udziałów.

§ 6. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Środy Śląskiej.

§ 7. Uchwała wchodzi w życie w terminie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego.

Przewodniczący Rady Miejskiej:
Zbigniew Sozański

1676

**UCHWAŁA NR XXXVI/257/10
RADY MIEJSKIEJ W ŻMIGRODZIE**

z dnia 30 kwietnia 2010 r.

w sprawie ustanowienia pomników przyrody na terenie gminy Żmigród

Na podstawie art. 7 ust. 1 pkt 1 i art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jedn. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) oraz art. 44 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody

(Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220 ze zm.) Rada Miejska w Żmigrodzie uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Ustanawia się pomnikami przyrody następujące drzewa:

Lp.	Nazwa gatunkowa	Obwód pnia na wysokości 130 cm	Lokalizacja	Właściciel nieruchomości
1.	Dąb szypułkowy <i>Quercus robur</i>	647	działka nr 347/66, obręb geodezyjny Niezgoda, (przy drodze z Niezgody do Rudy Żmigrodzkiej, 50 m na północ od cieku Kokot – Rezerwat Olszyny Niezgodzkie, w oddziale 66i)	Nadleśnictwo Żmigród
2.	Cis pospolity <i>Taxus baccata</i>	214, 111, 162, 98, 91, 83	działka nr 10/2 AM-2, obręb geodezyjny Żmigród, (w parku przy ul. Poznańskiej w Żmigrodzie, przy ruinach zamku w odległości 30m od dęba uznanego za pomnik przyrody)	Gmina Żmigród
3.	Dąb szypułkowy <i>Quercus robur</i>	631	działka nr 10/2 AM-2, obręb geodezyjny Żmigród, (w parku przy ul. Poznańskiej w Żmigrodzie, przy ruinach zamku od drogi głównej Żmigród – Rawicz 300m)	Gmina Żmigród
4.	Dąb szypułkowy <i>Quercus robur</i>	444	działka nr 222/62, obręb geodezyjny Książęca Wieś, (Książęca Wieś, w oddziale 62c Leśnictwo Koniowo, 15m od brzegu rzeki Baryczy na granicy wydzielenia 62b)	Nadleśnictwo Żmigród

2. Lokalizację drzew opisanych w ust. 1 przedstawiają załączniki graficzne:

- nr 1 – drzewo rosnące na terenie działki nr 347/66, obręb geodezyjny Niezgoda;
- nr 2 – drzewa rosnące na terenie działki nr 10/2 AM-2, obręb geodezyjny Żmigród;
- nr 3 – drzewo rosnące na terenie działki nr 222/62, obręb geodezyjny Książęca Wieś.

3. Drzewa opisane w ust. 1 podlegają ochronie w celu zachowania szczególnej wartości przyrodniczej i krajobrazowej.

§ 2. W stosunku do pomników przyrody ustanowionych w § 1 zakazuje się:

- a) niszczenia, uszkodzania lub przekształcania obiektu;
- b) wykonywania prac ziemnych trwale zniekształcających rzeźbę terenu, z wyjątkiem prac związanych z zabezpieczeniem przeciwsztormowym lub przeciwpowodziowym albo budową, odbudową, utrzymywaniem, remontem lub naprawą urządzeń wodnych;
- c) uszkodzania i zanieczyszczania gleby;

d) umieszczania tablic reklamowych.

§ 3. W ramach czynnej ochrony pomników dopuszcza się:

- a) usuwanie martwych i porażonych przez patogeny części roślin;
- b) stosowanie środków grzybobójczych i owadobójczych.

§ 4. Wszelkie działania związane z pomnikiem przyrody rosnącym w granicach rezerwatu „Olszyny Niezgodzkie” wymagają uzyskania akceptacji Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska we Wrocławiu.

§ 5. Nadzór nad pomnikami przyrody sprawuje Burmistrz Gminy Żmigród.

§ 6. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego.

Przewodniczący Rady Miejskiej:
Jan Czyżowicz

1677

**UCHWAŁA NR XXXVI/264/10
RADY MIEJSKIEJ W ŻMIGRODZIE**

z dnia 30 kwietnia 2010 r.

w sprawie określenia zasad udzielania i rozmiaru obniżek tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin zajęć dydaktycznych, opiekuńczych i wychowawczych nauczycielom, którym powierzono stanowiska kierownicze w szkołach

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jedn. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) oraz art. 42 ust. 7 pkt 2, w związku z art. 91d pkt 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (tekst jedn. Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674 z późn. zm.) Rada Miejska w Żmigrodzie uchwala, co następuje:

§ 1. Ileć w uchwale jest mowa o:

- 1) szkole – bez bliższego określenia – należy przez to rozumieć przedszkole, szkołę podstawową i gimnazjum,
- 2) nauczycielach – bez bliższego określenia – rozumie się przez to nauczycieli, wychowawców

i innych pracowników pedagogicznych wymienionych w art. 1 ust. 1 ustawy Karta Nauczyciela, zatrudnionych w szkołach, dla których organem prowadzącym jest Gmina Żmigród.

§ 2. Nauczycielom, którym powierzono stanowiska kierownicze w szkołach prowadzonych przez Gminę Żmigród, obniża się tygodniowy obowiązkowy wymiar godzin zajęć dydaktycznych, wychowawczych i opiekuńczych określony w art. 42 ust. 3 ustawy Karta Nauczyciela, o liczbę godzin stanowiącą różnicę między obowiązującym nauczyciela tygodniowym wymiarem zajęć, a wymiarem zajęć określonym w tabeli:

Lp.	Stanowisko kierownicze	Tygodniowy wymiar obniżki godzin zajęć
1.	Dyrektor szkoły każdego typu liczącej do 6 oddziałów	8
2.	Dyrektor szkoły każdego typu liczącej od 7 do 8 oddziałów	11
3.	Dyrektor szkoły każdego typu liczącej od 9 do 10 oddziałów	13
4.	Dyrektor szkoły każdego typu liczącej powyżej 10 oddziałów	15
5.	Wicedyrektor szkoły o liczbie powyżej 12 oddziałów	11
6.	Dyrektor przedszkola czynnego ponad 5 godzin dziennie, liczącego 6 i więcej oddziałów	16

§ 3. Wymiar zajęć ustalony zgodnie z § 2 odnosi się również do nauczycieli, którzy obowiązki kierownicze pełnią w zastępstwie nauczycieli, którym powierzono stanowiska kierownicze, z tym że obowiązuje on tych nauczycieli od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym zlecono nauczycielowi zastępstwo, a jeżeli zlecenie to nastąpiło pierwszego dnia miesiąca – od tego dnia.

§ 4. Nauczyciele, którym powierzono stanowiska kierownicze w szkołach, mogą realizować godziny ponadwymiarowe, jeżeli ze szkolnego planu nauczania przedmiotu wynika potrzeba przydzielenia większej liczby godzin niż określona w § 2.

§ 5. Traci moc uchwała nr XII/67/07 Rady Miejskiej w Żmigrodzie z dnia 27 września 2007 roku

w sprawie określenia zasad udzielania i rozmiaru obniżek tygodniowego obowiązkowego wymiaru zajęć dydaktycznych, opiekuńczych i wychowawczych dyrektorom i wicedyrektorom oraz nauczycielom pełniącym inne stanowiska kierownicze w szkołach i przedszkolu prowadzonym przez Gminę Żmigród.

§ 6. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Gminy Żmigród.

§ 7. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego.

Przewodniczący Rady Miejskiej:
Jan Czyżowicz

1678

**UCHWAŁA NR XXXV/404/10
RADY GMINY DŁUGOŁĘKA**

z dnia 27 kwietnia 2010 r.

**uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obrębu wsi Kamień
w części działki oznaczonej numerem ewidencyjnym 70**

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142 poz. 1591 z późn. zm.), art. 20 ust. 1 i art. 27 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003 r. Nr 80, poz. 717 z późn. zm.) oraz w nawiązaniu do uchwały XIV/172/08 Rady Gminy Długołęka z dnia 7 lutego 2008 roku w sprawie przystąpienia do sporządzenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi Kamień w części działki oznaczonej numerem ew. 70, po stwierdzeniu zgodności projektu planu z ustaleniami zmiany Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Długołęka, uchwalonego uchwałą nr XXIV/280/09 Rady Gminy Długołęka z dnia 20 lutego 2009 r. w sprawie uchwalenia zmiany w uchwale nr XXXVI/69/97 z dnia 24 listopada 1997 r. Rady Gminy Długołęka w sprawie Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Długołęka, Rada Gminy Długołęka uchwala, co następuje:

Rozdział 1

PRZEPISY OGÓLNE

§ 1. 1. Uchwala się zmianę miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obrębu wsi Kamień zatwierdzonego uchwałą nr XXVI/480/2004 Rady Gminy Długołęka z dnia 8 listopada 2004 r. (opublikowaną w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego Nr 3 z dnia 6 stycznia 2005 r., poz. 105), w części dotyczącej działki oznaczonej numerem ew. 70, zwaną dalej „zmianą planu”, którego obowiązujące ustalenia o przeznaczeniu, warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu zostają wyrażone w postaci:

- 1) rysunku zmiany planu, w skali 1:1000, stanowiącym załącznik nr 1 do uchwały;
- 2) przepisów ogólnych określonych w niniejszym rozdziale;
- 3) zasad ochrony i kształtowania ładu przestrzennego oraz zasad zagospodarowania terenów określonych w rozdziale II uchwały;
- 4) zasad obsługi w zakresie infrastruktury technicznej określonych w rozdziale III uchwały;
- 5) zasad ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego określonych w rozdziale IV uchwały;
- 6) przepisów końcowych określonych w rozdziale V uchwały.

2. Załącznikami do uchwały są:

- 1) załącznik nr 1 – rysunek planu, obowiązujący w zakresie:
 - a) granicy obszaru objętego planem,
 - b) funkcji terenów,

c) linii rozgraniczających tereny o różnych funkcjach lub zasadach zagospodarowania;

- 2) załącznik nr 2 – rozstrzygnięcie o sposobie rozpatrzenia uwag wniesionych do projektu planu;
- 3) załącznik nr 3 – rozstrzygnięcie o sposobie realizacji, zapisanych w planie, inwestycji z zakresu infrastruktury technicznej, które należą do zadań własnych gminy, oraz zasadach ich finansowania, zgodnie z przepisami o finansach publicznych.

§ 2. 1. Ilekroć w dalszych przepisach uchwały mowa o:

- 1) rysunku planu – należy przez to rozumieć rysunek w skali 1:1000 stanowiący załącznik nr 1 do uchwały;
- 2) ustawie – należy przez to rozumieć ustawę z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003 r. Nr 80, poz. 717 z późn. zm.);
- 3) terenie – należy przez to rozumieć obszar ograniczony na rysunku planu liniami rozgraniczającymi, oznaczony symbolem funkcji zgodnie z oznaczeniami graficznymi określonymi w legendzie;
- 4) usługach komercyjnych – należy przez to rozumieć aktywność gospodarczą o charakterze usługowym, z wykluczeniem usług podstawowych oraz usług sportu i rekreacji;
- 5) usługach podstawowych – należy przez to rozumieć usługi zdrowia i opieki społecznej, kultury, kultu religijnego oraz oświaty i wychowania a także usługi administracji;
- 6) komunikacji wewnętrznej – należy przez to rozumieć drogi niepubliczne dojazdy do poszczególnych działek oraz obiektów – o szerokości minimalnie 4,5 m – budowa i utrzymanie ww. terenu należy do zarządców lub właścicieli nieruchomości;
- 7) nieprzekraczalnej linii zabudowy – należy przez to rozumieć linię, której elewacja nie przekroczy od strony określonej w planie (po zewnętrznym obrysie ściany projektowanego obiektu). Powyższa zasada nie dotyczy części budynku, które w całości znajdują się pod ziemią lub części wystających przed elewację tj.: balkony, wykusze, zadaszenia, elementy dachu oraz innych części budynku pod warunkiem, że powyższe elementy nie będą zlokalizowane niżej niż 3,5 m i jednocześnie ww. elementy nie przekroczą określonej w planie linii zabudowy o więcej niż 2m. W przypadku schodów do budynku, pochylni itp. dopuszcza się odstępstwo od określonej w planie linii zabudowy o maksymalnie 1,2 m;

- 8) urządzeniach i obiektach pomocniczych – należy przez to rozumieć obiekty i urządzenia infrastruktury technicznej, wyposażenia technicznego, elementów komunikacji, tj.: dojścia, parkingi, garaże itp. oraz inne urządzenia i obiekty zapewniające możliwość prawidłowego funkcjonowania obiektów zgodnie z funkcją wiodącą lub uzupełniającą terenu;
- 9) wysokości budynku – należy przez to rozumieć odległość od najwyższej kalenicy dachu (bez anten, kominów itp.) do naturalnej powierzchni gruntu w najniższej położonej części budynku.
- h) wzdłuż wschodniej granicy terenu należy zastosować pas zieleni izolacyjnej o szerokości nie mniejszej niż 5 m;
- 3) szczegółowe zasady i warunki scalania i podziału nieruchomości:
- a) docelowa powierzchnia działki powstałej na skutek podziału nie będzie mniejsza niż 3000 m²,
- b) nowe linie podziałów będą harmonijnie nawiązywać do istniejących podziałów lub linii rozgraniczających tereny komunikacji, tj. będą do nich prostopadłe lub zbliżone do prostopadłych (ewentualnie równoległe lub zbliżone do równoległych),
- c) powyższe zasady nie dotyczą działek:
- wydzielanych pod komunikację wewnętrzną drogową, dla których należy zachować minimalną szerokość 4,5 m,
 - wydzielanych pod komunikację wewnętrzną pieszą, dla których należy zachować minimalną szerokość 3 m,
 - wydzielanych pod ewentualne urządzenia infrastruktury technicznej,
 - służących poprawie warunków zagospodarowania nieruchomości przyległej;
- 4) sposób i termin tymczasowego zagospodarowania, urządzania i użytkowania terenów – nie przewiduje się tymczasowych form zagospodarowania.

Rozdział 2

ZASADY OCHRONY I KSZTAŁTOWANIA ŁADU PRZESTRZENNEGO

§ 3. 1. Wyznacza się teren oznaczony na rysunku zmiany planu symbolem P/U 1, dla którego obowiązują następujące ustalenia:

- 1) Funkcja terenu: produkcja, składy, magazyny oraz usługi komercyjne. Za zgodne z funkcją terenu uznaje się:
- a) lokalizację produkcji, usług komercyjnych, baz, magazynów, składów oraz obiektów i urządzeń przeładunkowych – wraz z niezbędną infrastrukturą,
- b) lokalizację placów manewrowych i parkingów wraz z niezbędną infrastrukturą w tym wydzielenie działek pod ww. funkcje,
- c) lokalizację komunikacji drogowej – wewnętrznej wraz z niezbędną infrastrukturą w tym wydzielenie działek pod ww. komunikację,
- d) lokalizację niezbędnych obiektów pomocniczych oraz urządzeń i sieci infrastruktury technicznej, w tym wydzielanie terenów pod ww. urządzenia,
- e) wprowadzenie zieleni;
- 2) zasady i standardy kształtowania zabudowy i urządzania terenu:
- a) wysokość budynków maksymalnie 12 m,
- b) dach dwuspadowy lub wielospadowy o kącie nachylenia połaci 15–45°,
- c) pokrycie dachowe dachówką lub innym materiałem dachówko-podobnym,
- d) powierzchnia biologicznie czynna minimum 30%,
- e) przy lokalizacji nowych budynków należy zachować następujące nieprzekraczalne linie zabudowy:
- 6 m od linii rozgraniczających tereny komunikacji publicznej,
 - 4 m od linii rozgraniczających tereny komunikacji wewnętrznej,
- f) wszystkie niezbędne miejsca postojowe należy zlokalizować na posesji własnej inwestora,
- g) grunty narażone na zanieczyszczenie substancjami ropopochodnymi lub chemicznymi powinny być bezwzględnie utwardzone i skanalizowane, a wody opadowe powinny być odprowadzone i podczyszczone na zasadach określonych w odpowiednich aktach prawa,

§ 4. W zmianie planu nie wskazuje się terenów przeznaczonych do realizacji celów publicznych, w związku z czym nie określa się wymagań, o których mowa w art. 15 ust. 2 pkt 5 ustawy.

Rozdział 3

ZASADY OBSŁUGI W ZAKRESIE INFRASTRUKTURY TECHNICZNEJ

§ 5. 1. W terenach przeznaczonych pod inwestycje zaleca się uzbrojenie terenów poprzedzające realizację zabudowy.

2. Zaleca się, aby sieci uzbrojenia podziemnego przebiegały w liniach rozgraniczających ulic. W przypadku braku możliwości wykonania sieci jw. dopuszcza się prowadzenie sieci w przylegających do ulic terenach – za zgodą ich właścicieli lub użytkowników wieczystych – na zasadach określonych w stosownych aktach prawa.

3. Dopuszcza się uzbrojenie części terenu przez inwestorów we własnym zakresie.

4. W zakresie zaopatrzenia w wodę ustala się dostawę z istniejącego wodociągu wiejskiego (po rozbudowie).

5. W zakresie zaopatrzenia w energię elektryczną ustala się dostawę zgodnie z warunkami określonymi przez Zakład Energetyczny. Dopuszcza się skablowanie i przełożenie istniejących nadpowierzchniowych sieci elektroenergetycznych.

6. Zaopatrzenie w energię cieplną – ogrzewanie indywidualne lub zdalczynne – z zastosowaniem następujących zasad:

- 1) zaleca się odnawialne źródła energii tj. energia słoneczna, energia geotermiczna (pompy ciepła itp.), biomasa (w tym drewno);
- 2) dopuszcza się ogrzewanie przy zastosowaniu gazu oraz lekkiego oleju opałowego pod wa-

runkiem zastosowania kotłów o wysokiej sprawności tj. powyżej 90%;

- 3) dopuszcza się ogrzewanie przy zastosowaniu węgla i jego pochodnych pod warunkiem zastosowania kotłów o wysokiej sprawności tj. powyżej 80%.
7. Unieszkodliwienie odpadów stałych (na podstawie zawartej umowy) poprzez gromadzenie w przystosowanych pojemnikach oraz zorganizowany wywóz na składowisko odpadów.
8. Dla całego terenu w granicach opracowania przewiduje się system grupowego oczyszczania ścieków do kanalizacji gminnej oraz oczyszczalni ścieków.

Rozdział 4

ZASADY OCHRONY ŚRODOWISKA, PRZYRODY I KRAJOBRAZU KULTUROWEGO

§ 6. Na obszarze objętym planem nie znajdują się tereny lub obiekty podlegające ochronie, na podstawie przepisów z zakresu ochrony przyrody.

§ 7. Na gruntach wokół realizowanych inwestycji zaleca się oszczędne planowanie powierzchni utwardzonej z uwagi na ograniczone możliwości odprowadzania nadmiaru wód opadowych do cieków i urządzeń melioracyjnych. Dla gruntów zdrenowanych istnieje obowiązek przebudowy systemu drenarskiego po stosownych uzgodnieniach z Zarządem właściwym do spraw melioracji.

§ 8. Na obszarze objętym planem nie znajdują się obiekty i obszary zabytkowe podlegające

ochronie krajobrazu, dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej.

Rozdział 5

PRZEPISY KOŃCOWE

§ 9. Ustala się stawkę opłaty, o której mowa w art. 36 ust. 4 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. nr 80, poz. 717, ze zm.) w wysokości 30% od wzrostu wartości nieruchomości.

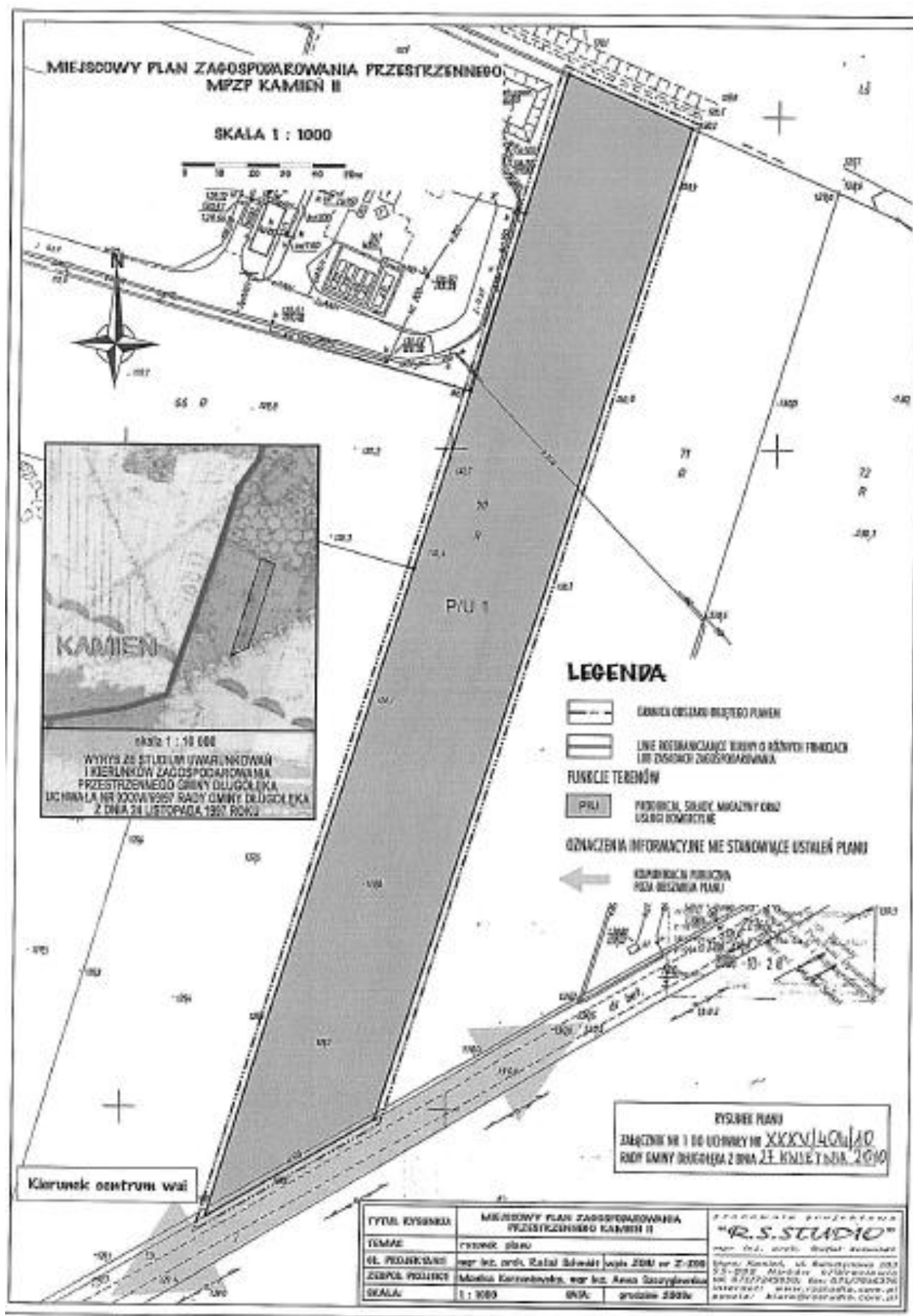
§ 10. Na obszarze objętym zmianą planu, tracą moc ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obrębu wsi Kamień, zatwierdzonego uchwałą nr XXVI/480/2004 Rady Gminy Długołęka z dnia 8 listopada 2004 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obrębu wsi Kamień opublikowanego w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego Nr 3 z dnia 6 stycznia 2005 r., poz. 105.

§ 11. Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy Długołęka.

§ 12. Uchwała wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego.

Przewodniczący Rady Gminy:
Mirosław Duda

Załącznik nr 1 do uchwały nr XXXV/
/404/10 Rady Gminy Długosieka z dnia
27 kwietnia 2010 r.

**Załącznik nr 2 do uchwały nr XXXV/
/404/10 Rady Gminy Długoleka z dnia
27 kwietnia 2010 r.**

**ROZSTRZYGNIĘCIE O SPOSOBIE ROZPATRZENIA UWAG WNIESIONYCH DO PROJEKTU ZMIANY
MIEJSCOWEGO PLANU ZAGOSPODAROWANIA PRZESTRZENNEGO DLA OBRĘBU WSI KAMIEŃ
W CZĘŚCI DZIAŁKI OZNACZONEJ NR EWIDENCYJNYM 70**

Na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003 r. Nr 80, poz. 717 ze zm.) Rada Gminy Długoleka stwierdza, co następuje:

§ 1. W związku z tym, że w wyznaczonym terminie nie wniesiono żadnych uwag do projektu zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obrębu wsi Kamień w Gminie Długoleka, obejmującej działkę nr 70, wyłożonego do publicznego wglądu, Rada Gminy odstępuje od rozstrzygnięcia o sposobie rozpatrzenia uwag.

**Załącznik nr 3 do uchwały nr XXXV/
/404/10 Rady Gminy Długoleka z dnia
27 kwietnia 2010 r.**

**ROZSTRZYGNIĘCIE O SPOSOBIE REALIZACJI ZAPISANYCH W PLANIE, INWESTYCJI Z ZAKRESU
INFRASTRUKTURY TECHNICZNEJ, KTÓRE NALEŻĄ DO ZADAŃ WŁASNYCH GMINY, ORAZ ZASADACH
ICH FINANSOWANIA, ZGODNIE Z PRZEPISAMI O FINANSACH
PUBLICZNYCH**

Na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003 r. Nr 80, poz. 717 ze zm.), art. 7 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) stwierdza się, co następuje:

§ 1. Realizacja inwestycji z zakresu infrastruktury technicznej, które należą do zadań własnych gminy, wynikających z ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego będzie finansowana z budżetu gminy, w tym ze środków pozyskiwanych z funduszu Unii Europejskiej a także ze środków zewnętrznych. Inwestycje z zakresu infrastruktury technicznej będą realizowane w oparciu o istniejące uzbrojenie terenu – zgodnie z zasadami określonymi w wieloletnich programach rozwoju Gminy Długoleka.

1679

**UCHWAŁA NR LV/358/2010
RADY GMINY OŁAWA**

z dnia 31 maja 2010 r.

w sprawie nadania nazwy ulicy w obrębie Bystrzyca we wsi JANIKÓW

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, ze zmianami) Rada Gminy Oława uchwala, co następuje:

§ 1. Nadaje się nazwę **ŚWIĘTEGO HUBERTA** nowoprojektowanej ulicy w obrębie Bystrzyca we wsi JANIKÓW stanowiącej drogę wewnętrzną oznaczoną geodezyjnie nr **dz. 252/3**, której właścicielem jest gmina Oława.

§ 2. Położenie ulicy przedstawia załącznik graficzny: plan sytuacyjny obrębu Bystrzyca wieś JANIKÓW.

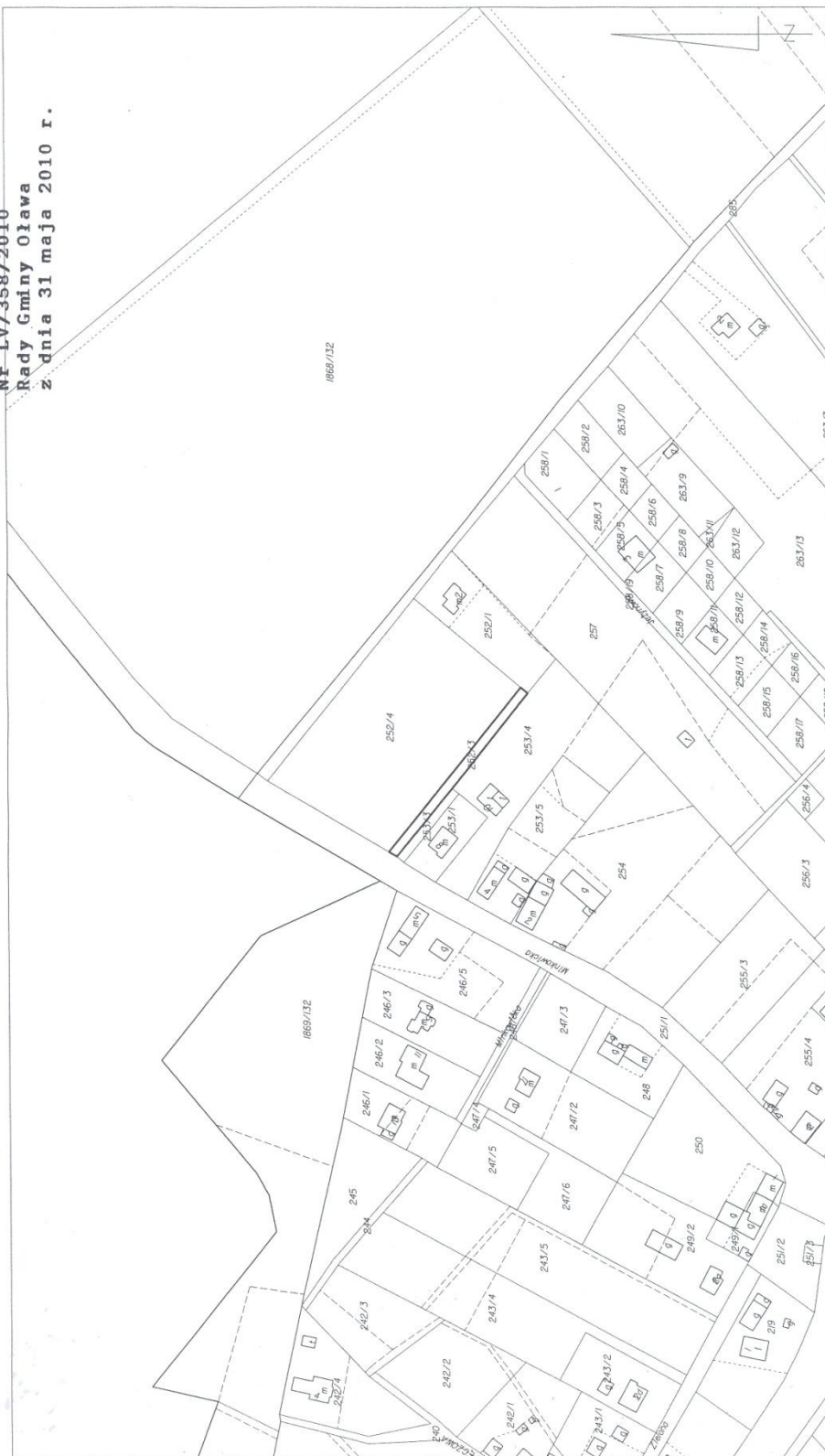
§ 3. Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy Oława.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od daty jej ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego.

Przewodniczący Rady Gminy:
Dariusz Witkowski

**Załącznik do uchwały LV/358/2010
Rady Gminy Oława z dnia 31 maja
2010 r.**

**Załącznik do uchwały
Nr LV/358/2010
Rady Gminy Oława
z dnia 31 maja 2010 r.**

MAPA EWIDENCJI GRUNTÓW

Skala 1:2000

Województwo: dolnośląskie

Powiat: olawski

Jednostka ewidencyjna: 021504_2. Oława - gmina

Obszar ewidencyjny: 0002. BYSTRZYCA (AM 1)

STAROSTA OŁAWSKI

WYDZIAŁ GOSPODARSTWA NIERUCHOMOŚCIAMI
PRACOWNIA GOSPODARSTWA NIERUCHOMOŚCIAMI
GEODEZYJNEJ I KARTOGRAFICZNEJ
55-200 OŁAWA, ul. 3 Maja 1

Rozpowszechnianie, rozprowadzanie oraz reprodukowanie w celu rozpowszechniania i rozprowadzania niniejszego dokumentu wymaga zezwolenia o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2004 r. Nr 202, poz. 202 ze zm.).

2010-05-13 mgr inż. Marek Kotelański
Kierownik Wydziału Gospodarki Nieruchomościami
i Kartografii

STAROSTA OŁAWSKI

WYDZIAŁ GOSPODARSTWA NIERUCHOMOŚCIAMI
PRACOWNIA GOSPODARSTWA NIERUCHOMOŚCIAMI
GEODEZYJNEJ I KARTOGRAFICZNEJ
55-200 OŁAWA, ul. 3 Maja 1

Przebiegała się zgodnie z niniejszą mapą z oryginałem przyjętym do palatowego zasiedlenia geodezyjnego i kartograficznego w dniu 31 maja 2010 r.

Niniejsza mapa nie może być używana do celów innych niż określone w art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2004 r. Nr 202, poz. 202 ze zm.).
2010-05-13 mgr inż. Marek Kotelański
Kierownik Wydziału Gospodarki Nieruchomościami
i Kartografii

1680

**UCHWAŁA NR LV/359/2010
RADY GMINY OŁAWA**

z dnia 31 maja 2010 r.

w sprawie nadania nazwy ulicy w obrębie wsi JANKOWICE

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity – Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, ze zmianami) Rada Gminy Oława uchwala, co następuje:

§ 1. Nadaje się nazwę **KASZTANOWA** nowo-projektowanej ulicy w obrębie wsi JANKOWICE stanowiącej drogę wewnętrzną oznaczoną geodezyjnie nr **dz. 341/1, 341/2, 166/4, 167/4**, której właścicielem jest gmina Oława.

§ 2. Położenie ulicy przedstawia załącznik graficzny: plan sytuacyjny obrębu wsi JANKOWICE.

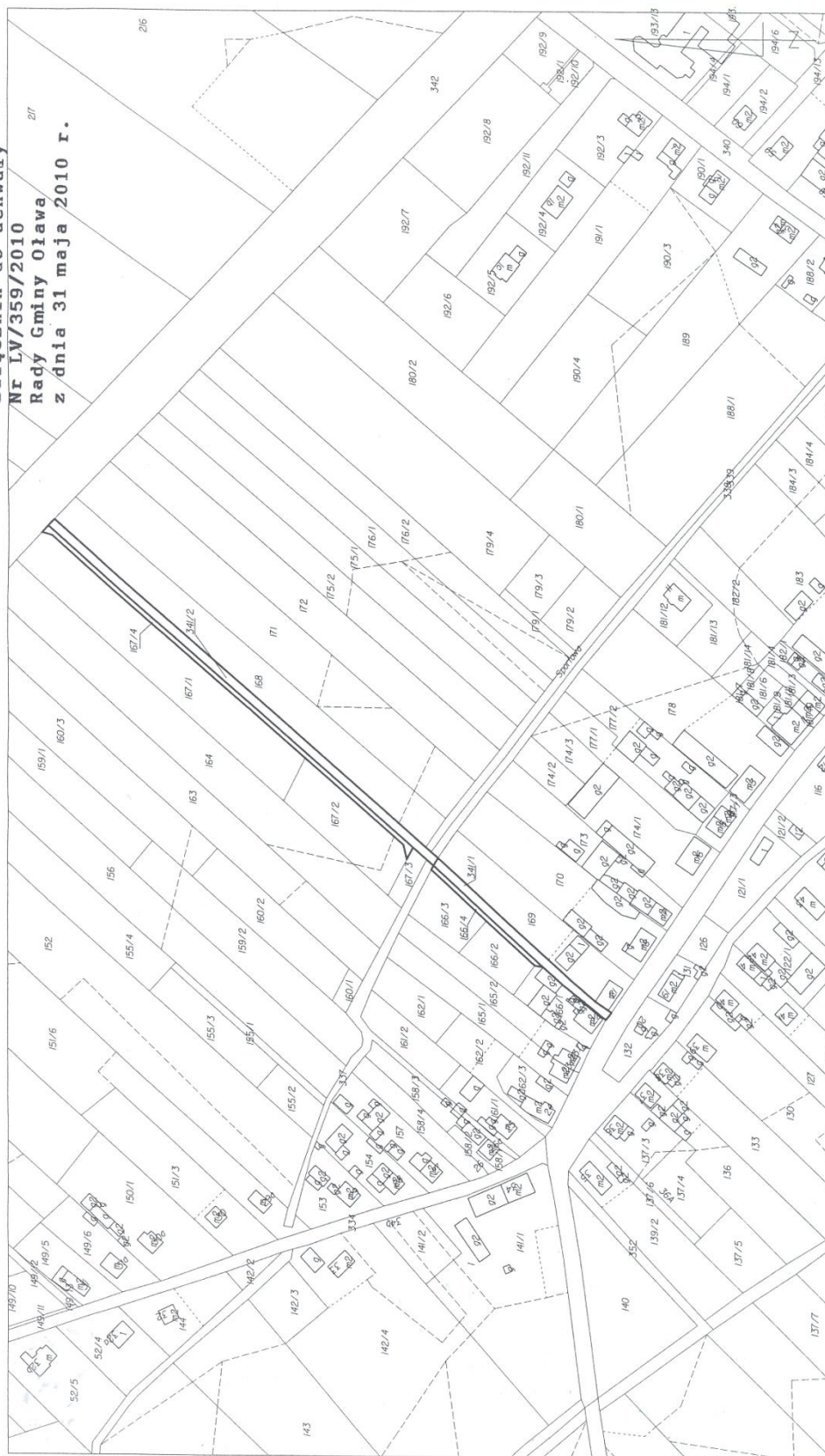
§ 3. Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy Oława.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od daty jej ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego.

Przewodniczący Rady Gminy:
Dariusz Witkowski

**Załącznik do uchwały LV/359/2010
Rady Gminy Oława z dnia 31 maja
2010 r.**

Załącznik do uchwały
Nr LV/359/2010
Rady Gminy Oława
z dnia 31 maja 2010 r.

MAPA EWIDENCJI GRUNTÓW
Skala 1:2000

Województwo: dolnośląskie

Powiat: olawski

Jednostka ewidencyjna: 021504_2, Olawa - gmina

Obręb ewidencyjny: 0010, JANKOWICE (AM 1)

STAROSTA OLAWSKI
WYDZIAŁ GEODEZJI I GOSPODARKI NIERUCHOMOŚCIAMI
POWIATOWY OŚRODEK DOKUMENTACJI
GEODEZYJNEJ I KARTOGRAFICZNEJ
55-200 OŁAWA, ul. 3 Maja 1

Rozpowszechnianie, rozprowadzanie oraz reprodukcje w celu rozpowszechniania i rozprowadzania niniejszego dokumentu wymaga zezwolenia o którym mowa w art. 18 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. Prawo

Z up. STARY

STAROSTA OŁAWSKI
WYDZIAŁ GEODEZJI I GOSPODARKI NIERUCHOMOŚCI
POWIATOWY OŚRODEK DOKUMENTACJI
GEODEZYJNEJ I KARTOGRAFICZNEJ
55-200 OŁAWA, ul. 3 Maja 1

Poświadcza się zgodność niniejszej mapy z oryginałem przyjętym do państwowego zasobu geodezyjnego kartograficznego w dniu

Niniejsza mapa nie może służyć do celów geodezyjnych.
zaawidencjonowanym pod nr
2010-05-13
[wpisano do KRS] 14040
2010-05-13
[wpisano do KRS] 14040

1681

**UCHWAŁA NR XXXVIII/245/2010
RADY GMINY PASZOWICE**

z dnia 27 kwietnia 2010 r.

w sprawie uchwalenia Lokalnego Programu Wspierania Edukacji Uzdolnionych Dzieci i Młodzieży

Na podstawie art. 90t ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 7 września 1991 roku o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, Nr 273, poz. 2703, Nr 281, poz. 2781, z 2005 r. Nr 17, poz. 141, Nr 94, poz. 788, Nr 122, poz. 1020, Nr 131, poz. 1091, Nr 167, poz. 1400, Nr 249, poz. 2104, z 2006 r. Nr 144, poz. 1043, Nr 208, poz. 1532, Nr 227, poz. 1658, z 2007 r. Nr 42, poz. 273, Nr 80, poz. 542, Nr 115, poz. 791, Nr 120, poz. 818, Nr 180, poz. 1280, Nr 181, poz. 1292, z 2008 r. Nr 70, poz. 416, Nr 145, poz. 917, Nr 216, poz. 1370, Nr 235, poz. 1618, z 2009 r. Nr 6, poz. 33, Nr 31, poz. 206, Nr 56, poz. 458, Nr 157, poz. 1241, Nr 219, poz. 1705, z 2010 r. Nr 44, poz. 250) Rada Gminy Paszowice uchwala, co następuje:

§ 1. Uchwala się Lokalny Program Wspierania Edukacji Uzdolnionych Dzieci i Młodzieży zwany dalej „Stypendium Wójta Gminy” określający sposób wspierania uczniów, którzy dzięki swojej pracy i zaangażowaniu uzyskują wysokie osiągnięcia, chcą się rozwijać i posiadają wizję celów, jakie chcą osiągnąć.

§ 2. O stypendia mogą ubiegać się uczniowie szkół zameldowani na stałe na terenie Gminy Paszowice, dla których organem prowadzącym jest Gmina Paszowice:

- 1) uczniowie VI klasy szkoły podstawowej,
- 2) uczniowie III klasy gimnazjum.

§ 3. Ustala się następujące formy stypendium dla uczniów:

- 1) stypendia dla najlepszych uczniów za wybitne wyniki w nauce potwierdzone wysoką średnią ocen uzyskanych na koniec roku szkolnego, z tym że średnia ocen z obowiązujących zajęć edukacyjnych w danej szkole nie może być niższa niż:
 - a) 5,2 – w szkołach podstawowych,
 - b) 5,0 – w gimnazjum.Ponadto uczniowie ubiegających się o stypendium powinni uzyskać wzorową ocenę z zachowania.
- 2) stypendia za osiągnięcia w olimpiadach i konkursach przedmiotowych, szczególnie osiągnięcia w olimpiadach i konkursach przedmiotowych, wiedzy ekologicznej czy pożarniczej, konkursach artystycznych lub zawodach sportowych:
 - a) na szczeblu wojewódzkim za uzyskanie statusu laureata,
 - b) na szczeblu ogólnopolskim i międzynarodowym, poprzedzone awansem ze szczebla niższego za uczestnictwo,

– oraz co najmniej bardzo dobrą ocenę z zachowania w obu przypadkach.

- 3) stypendia dla uczniów, którzy nie spełniają kryteriów wymienionych w pkt 1 i 2 i uzyskali odpowiednio:

- a) uczniowie VI klasy podstawowej, co najmniej 38 punktów ze sprawdzianu zewnętrznego,
- b) uczniowie klas III gimnazjum, którzy uzyskali, co najmniej 140 punktów łącznie z egzaminu gimnazjalnego,
– oraz co najmniej bardzo dobrą ocenę z zachowania w obu przypadkach.

§ 4. 1. Z wnioskiem o przyznanie stypendium występują dyrektorzy szkół. Wzór wniosku stanowi załącznik do niniejszego programu.

2. Wnioski o stypendium należy składać w sekretariacie Urzędu Gminy Paszowice nie później niż na 14 dni przed końcem roku szkolnego.

§ 5. 1. Wójt Gminy powołuje Komisję, do opiniowania wniosków złożonych przez osoby wymienione w § 4 ust. 1.

2. W skład Komisji, której mowa w ust. 1, wchodzi dwóch członków Komisji Zdrowia, Oświaty i Wychowania, Kultury i Sportu Rady Gminy Paszowice oraz przedstawiciel urzędu gminy wyznaczony przez Wójta.

3. Członkiem Komisji nie może być osoba, która jest spokrewniona z uczniem ubiegającym się o stypendium do II stopnia włącznie lub jest osobą powinowatą w stosunku do takiego ucznia.

4. Stypendium może otrzymać dwóch najlepszych uczniów z każdej szkoły, z poszczególnych grup wymienionych w § 2 pkt 1 i 2.

5. O przyznaniu stypendium i jego wysokości decyduje Wójt Gminy Paszowice, informując o tym wnioskodawcę.

§ 6. Stypendium wypłaca się jednorazowo na zakończenie roku szkolnego.

§ 7. Źródłem finansowania są dochody własne Gminy.

§ 8. Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy.

§ 9. Uchwała wchodzi w życie po 14 dniach od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego z mocą obowiązującą od dnia 1 czerwca 2010 roku.

Przewodniczący Rady Gminy:
Szczepan Eugeniusz Rojak

Załącznik nr 1 do uchwały nr XXXVIII/
/245/2010 Rady Gminy Paszowice
z dnia 27 kwietnia 2010 r.

W N I O S E K
o stypendium z Lokalnego Programu Wspierania Edukacji Uzdolnionych Dzieci
i Młodzieży

1. Nazwa Szkoły zgłaszającej wniosek:

.....

.....

2. Imię i nazwisko ucznia, klasa do której uczęszcza:

.....

.....

3. PESEL ucznia

4. Adres:

.....

.....

5. Uzyskane osiągnięcia:

a) średnia ocen na koniec roku szkolnego lub osiągnięty wynik w sprawdzianie czy egzaminie gimnazjalnym

b) szczególne osiągnięcia w olimpiadach i konkursach przedmiotowych, wiedzy ekologicznej czy pożarniczej, konkursach artystycznych lub zawodach sportowych (załączeniu kserokopia dokumentu potwierdzającego osiągnięcia):

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

6. Opinia szkoły o uczniu (každorazowo):

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

.....
(miejscowość i data)

.....
(pieczęćka podpis sporządzającego wniosek)

Wyrażam zgodę na przetwarzanie danych osobowych zawartych we wniosku, dla celów związanych z przyznaniem stypendium, zgodnie z ustawą z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz.U. Nr 133,poz. 883, z późn.zm.)

.....
(miejscowość i data)

.....
(podpis prawnego opiekuna dziecka)

1682

**UCHWAŁA NR XXXIII/153/10
RADY GMINY PĘCŁAW**

z dnia 30 kwietnia 2010 r.

w sprawie ustanowienia tytułu „Zasłużony dla Gminy Pęcław”

Na podstawie art.18 ust.2 pkt.14 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.).

§ 1. 1. Ustanawia się tytuł „Zasłużony dla Gminy Pęcław”.

2. Przyjmuje się „Regulamin Nadawania Tytułu Zasłużony dla Gminy Pęcław”, stanowiący załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego.

Przewodniczący Rady Gminy:
Aleksander Wojciechowski

**Załącznik nr 1 do uchwały nr XXXIII/
/153/10 Rady Gminy Pęcław z dnia
30 kwietnia 2010 r.**

REGULAMIN NADAWANIA TYTUŁU „ZASŁUŻONY DLA GMINY PĘCLAW”

§ 1. Tytuł „Zasłużony dla Gminy Pęcław” jest wyrazem wyróżnienia i uznania. Nadawany jest za wybitne zasługi dla rozwoju Gminy Pęcław i tworzeniu wspólnego dobra.

§ 2. Tytuł „zasłużony dla Gminy Pęcław” ustanawiany jest osobom fizycznym i prawnym, organizacjom nieposiadającym osobowości prawnej, stowarzyszeniom i organizacjom pozarządowym, w liczbie 1 w danym roku kalendarzowym.

§ 3. Z wnioskiem o przyznanie wyróżnienia mogą występować:

1. Przewodniczący Rady Gminy
2. Komisje Rady Gminy
3. Kluby Radnych
4. Wójt Gminy Pęcław
5. Organizacje społeczne i polityczne działające na terenie gminy.

§ 4. Zgłoszenie kandydata do tytułu dokonuje się w formie pisemnego wniosku, składanego do Rady Gminy Pęcław w terminie do dnia 1 września roku kalendarzowego.

§ 5. Złożone wnioski winny zawierać:

1. nazwisko i imię kandydata
2. datę i miejsce urodzenia
3. adres zamieszkania
4. opis zasług kandydata na rzecz gminy i ich charakter.

§ 6. Wnioski rozpatruje Komisja Samorządowa Rady Gminy Pęcław i po ich zaopiniowaniu Przewodniczący Komisji przedkłada do pięciu kandydatów Radzie na sesji zwyczajnej przed 11 listopada lub na sesji przed zakończeniem kadencji Rady, celem podjęcia stosownej uchwały.

§ 7. Tytuł ustanawia Rada Gminy Pęcław, a Przewodniczący Rady Gminy dokonuje jego wręczenia na uroczystej sesji w dniu 11 listopada lub na sesji kończącej kadencję Rady.

§ 8. Akt ustanowienia powinien być wypisany na blankiecie A4, na którym należy umieścić napis następującej treści:

Rada Gminy Pęcław
Ustanawia Uchwałą Nr
z dnia
 Pani/Panu/instytucji, organizacji, stowarzyszeniu:
.....
 tytuł
„ZASŁUŻONY DLA GMINY PĘCLAW”
 Przewodniczący Rady Gminy Pęcław
 Pęcław, dnia

§ 9. Tytuł „Zasłużony dla Gminy Pęcław” może być nadawany tej samej osobie lub organizacji tylko jeden raz.

§ 10. Ewidencję wniosków, osób wyróżnionych tytułem prowadzi pracownik do spraw obsługi Rady Gminy.

1683

**UCHWAŁA NR XXVII/166/10
RADY GMINY PLATERÓWKA**

z dnia 28 kwietnia 2010 r.

w sprawie obniżenia tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin zajęć dla dyrektorów szkół oraz nauczycieli pełniących obowiązki w ich zastępstwie, ustalenia tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin zajęć nauczycieli realizujących w ramach stosunku pracy obowiązki określone dla stanowisk o różnym tygodniowym obowiązkowym wymiarze godzin

Na podstawie art. 18 ust.2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późniejszymi zmianami) w związku z art. 42 ust. 7 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674 z późniejszymi

zmianami) Rada Gminy Platerówka uchwala, co następuje:

§ 1. Obniża się dyrektorowi szkoły tygodniowy obowiązkowy wymiar godzin zajęć dydaktycznych i opiekuńczych określony w art. 42 ust. 3 Karty Nauczyciela i określa się go według poniższej tabeli:

Typ szkoły	Stanowisko	Liczba oddziałów	Tygodniowy wymiar obniżki godzin
Szkoła podstawowa z oddziałami przedszkolnymi	dyrektor	8	12

§ 2. Ustalony w § 1 tygodniowy obowiązkowy wymiar godzin zajęć dydaktycznych, wychowawczych i opiekuńczych odnosi się także do nauczycieli, którym powierzono funkcje dyrektora w zastępstwie nauczycieli powołanych do pełnienia tych funkcji z tym że obowiązuje on tych nauczycieli od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym zlecono nauczycielowi pełnienie funkcji dyrektora a ustaje z końcem miesiąca, w którym nauczyciel zaprzestał pełnić funkcję.

§ 3. Nauczyciele, którym powierzono stanowiska kierownicze w szkołach, mogą realizować godziny nadwymiarowe w ilości nie większej niż 9.

§ 4. 1. Nauczycielom realizującym etat łączony, tj. prowadzącym zajęcia o różnym obowiązkowym wymiarze godzin w ramach jednego etatu, ustala się pensum proporcjonalne w odniesieniu do łącznej liczby realizowanych przez nauczyciela

zajęć dydaktycznych, wychowawczych i opiekuńczych.

2. Godziny realizowane powyżej tak ustalonego pensum stanowią godziny nadwymiarowe zgodnie z art.35 ust. 2 ustawy Karta Nauczyciela.

§ 5. Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy Platerówka.

§ 6. Traci moc uchwała Nr XX/116/2005 Rady Gminy Platerówka z dnia 30 czerwca 2005r. W sprawie tygodniowego obowiązującego wymiaru godzin zajęć nauczycieli, którym powierzono stanowiska kierownicze.

§ 7. Uchwała wchodzi w życie w terminie 14 dni od dnia opublikowania w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego.

Przewodniczący Rady Gminy:
Józef Brukowski

1684

**UCHWAŁA NR XXXIII/176/10
RADY GMINY W RUI**

z dnia 28 kwietnia 2010 r.

w sprawie ustalenia stawek opłat za korzystanie z cmentarzy komunalnych oraz regulaminu korzystania z cmentarzy komunalnych na terenie gminy Ruja

Na podstawie art. 7 ust. 1 pkt. 13, art. 18 ust. 1, art. 40 ust. 2 pkt. 4 i art. 41 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Dz. U. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.), art. 3 ust. 1, art. 4 ust. 2 pkt. 2 ustawy z dnia

20 grudnia 1996 r. o gospodarce komunalnej (Dz. U. z 1997 r. Nr 9, poz. 43 z późn. zm.) oraz art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych (tekst jedn.

z 2000 r. Dz. U. Nr 23, poz. 295 z późn. zm.) Rada Gminy Ruja uchwala, co następuje:

§ 1. Opłaty za korzystanie z cmentarzy komunalnych na terenie gminy Ruja 1. Wprowadza się następujące opłaty za korzystanie z cmentarzy komunalnych na terenie Gminy Ruja :

- 1) Opłata za miejsce na cmentarzu na okres 20 lat w grobach ziemnych, w tym dla:
 - a) grobu – 120 zł
 - b) grobu dla dziecka do lat 6 – 100 zł,
- 2) Odnowienie opłaty za miejsce na cmentarzu w grobie ziemnym na kolejne 20 lat dla:
 - a) grobu – 120 zł
 - b) grobu dla dziecka do lat 6 – 100 zł,
- 3) Rezerwacja miejsca na cmentarzu na okres 20 lat w grobach ziemnych i murowanych – 120 zł
- 4) Opłata jednorazowa za istniejące groby, na okres 20 lat, wynosi :
 - a) grób – 120 zł,
 - b) grób dla dziecka do lat 6 – 100 zł.

2. Opłaty za korzystanie z cmentarzy komunalnych w drodze inkasa pobiera administrator cmentarzy.

3. Opłaty zawierają należny podatek VAT.

§ 2. Regulamin korzystania z cmentarzy komunalnych na terenie gminy Ruja

1. Właścicielem cmentarzy komunalnych jest Gmina Ruja.

2. Cmentarzami komunalnymi na terenie Gminy Ruja zarządza administrator Urząd Gminy Ruja.

3. Wszelkie śmieci, zeschnięte wieńce, kwiaty, znicze, papiery, folie itp. składowane są w kontenerach przeznaczonych na ten cel.

4. Zakres korzystania z kaplicy cmentarnej, w tym przyjęcia i odbioru zwłok, należy uzgodnić z administratorem cmentarza.

5. Wystawienie zwłok do kaplicy może nastąpić w dniu pogrzebu.

6. Na terenie cmentarza zabrania się:

- 1) uszkodzania i niszczenia grobów, nagrobków oraz urządzeń i infrastruktury cmentarza,
- 2) samowolnego ustawiania oraz zmiany usytuowania urządzeń cmentarza,
- 3) umieszczania reklam, ogłoszeń itp. bez zgody administratora,
- 4) przebywania w stanie nietrzeźwym i spożywania alkoholu,
- 5) wprowadzania zwierząt,
- 6) składowania odpadów poza przeznaczonymi do tego pojemnikami,
- 7) ruchu kołowego wszelkich pojazdów, z wyjątkiem pojazdów wjeżdżających w związku z wykonywaniem pochówku, stawianiem pomnika

oraz wywożących odpady z pojemników – za zgodą administratora.

7. Załatwianie spraw organizacji pogrzebu i wykonywania jakichkolwiek robót związanych z pracami budowlanymi na cmentarzu odbywa się w biurze administratora cmentarza.

8. Do obowiązków administratora należy:

- 1) wyznaczanie miejsc grzebalnych,
- 2) sprawdzanie uiszczenia opłaty za korzystanie z cmentarza,
- 3) prowadzenie ksiąg cmentarnych,
- 4) utrzymywanie ładu i porządku na terenie cmentarza,
- 5) utrzymywanie w należyтым stanie technicznym obiektów infrastruktury cmentarza,
- 6) zamieszczanie informacji na grobie i tablicy informacyjnej cmentarza, z trzymiesięcznym wyprzedzeniem, o upływie 20-letniego okresu korzystania z miejsca na cmentarzu i zamierzonej likwidacji grobu, w przypadku nieprzedłużenia prawa do korzystania z miejsca, na kolejny okres.

9. Do obowiązków osób korzystających z cmentarzy komunalnych należy:

- 1) zachowania ciszy,
- 2) zachowania powagi i szacunku należnego zmarłym,
- 3) uiszczanie opłat z tytułu korzystania z cmentarza,
- 4) utrzymanie ładu i porządku wokół grobu,
- 5) przestrzeganie postanowień niniejszego regulaminu i zasad współżycia społecznego.

10. Podmioty gospodarcze wykonujące usługi cmentarne i pogrzebowe obowiązane są do:

- 1) powiadomienia zarządcy o terminie rozpoczęcia i zakończenia prac,
- 2) okazania dowodu uiszczenia obowiązujących opłat,
- 3) dbałości o urządzenia infrastruktury cmentarza, z których korzystają,
- 4) wywiezienia nadmiaru ziemi i odpadów budowlanych oraz uporządkowania terenu,
- 5) przestrzegania postanowień niniejszego regulaminu.

11. Wszelkie skargi, wnioski i opinie, dotyczące funkcjonowania cmentarzy komunalnych, należy zgłaszać administratorowi cmentarza.

§ 3. Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy Ruja.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego.

Przewodnicząca Rady Gminy:
Alicja Jaśkiewicz

1685

UCHWAŁA NR II/13/2010 RADY GMINY STOSZOWICE

z dnia 28 kwietnia 2010 r.

w sprawie ustalenia regulaminu określającego wysokość stawek i szczegółowe warunki przyznawania dodatków do wynagrodzenia zasadniczego nauczycieli

Na podstawie 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1592 z późn. zm.) oraz z art. 30 ust. 6 i ust. 6a ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674 z późn. zm.), po uzgodnieniu ze Związkami Zawodowymi, Rada Gminy Stoszowice uchwala, co następuje:

§ 1. Ustala się regulamin określający wysokość stawek i szczegółowe warunki przyznawania dodatków za wysługę lat, motywacyjnego, funkcyjnego, za warunki pracy, szczegółowy sposób obliczania wynagrodzenia za godziny ponadwymiarowe i godziny doraźnych zastępstw, oraz wysokość i warunki wypłacania innych świadczeń wynikających ze stosunku pracy nauczycieli w przedszkolach, szkołach podstawowych i gimnazjach prowadzonych przez Gminę Stoszowice.

Rozdział 1

POSTANOWIENIA WSTĘPNE

§ 2. 1. Regulamin określa dla nauczycieli poszczególne stopnie awansu zawodowego:

- 1) wysokość stawek oraz szczegółowe warunki przyznawania dodatków:
 - a) za wysługę lat,
 - b) motywacyjnego,
 - c) funkcyjnego,
 - d) za warunki pracy,
- 2) szczegółowy sposób obliczania wynagrodzenia za godziny ponadwymiarowe oraz za godziny doraźnych zastępstw,
 2. Regulamin niniejszy określa także:
- 1) wysokość dodatku mieszkaniowego i wiejskiego oraz szczegółowe zasady ich przyznawania i wypłacania,
- 2) kryteria i tryb przyznawania nagród dla nauczycieli.

§ 3. Ilekcioć w dalszych przepisach bez bliższego określenia jest mowa o :

- 1) regulaminie – rozumie się przez to regulamin określający wysokość stawek i szczegółowe warunki przyznawania dodatków za wysługę lat, motywacyjnego, funkcyjnego, za warunki pracy, szczegółowy sposób obliczania wynagrodzenia za godziny ponadwymiarowe i godziny doraźnych zastępstw, oraz wysokość i warunki wypłacania innych świadczeń wynikających ze stosunku pracy nauczycieli w przedszkolach, szkołach podstawowych i gimnazjach prowadzonych przez Gminę Stoszowice.
- 2) Karcie Nauczyciela – rozumie się przez to ustawę z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674 z późn. zm.);

- 3) organie prowadzącym szkołę – rozumie się przez to Gminę Stoszowice;
- 4) szkole – należy przez to rozumieć przedszkole, szkołę podstawową, gimnazjum lub zespół szkół, prowadzone przez Gminę Stoszowice,
- 5) nauczycielach bez bliższego określenia – należy przez to rozumieć nauczycieli, dyrektorów, wychowawców i innych pracowników pedagogicznych, zatrudnionych w szkołach i placówkach wymienionych w art.1 ust. 1 pkt 1 Karty Nauczyciela.

Rozdział 2

DODATEK ZA WYSLUGĘ LAT

§ 4. 1. Nauczycielom przysługuje dodatek za wysługę lat zgodnie z art. 33 ust. 1 Karty Nauczyciela.

2. Dodatek za wysługę lat nauczycielowi przyznaje dyrektor szkoły, natomiast dyrektorowi szkoły – organ prowadzący.

§ 5. 1. Dodatek za wysługę lat przysługuje nauczycielowi w pełnej wysokości także za okres urlopu dla poratowania zdrowia oraz za dni nieobecności w pracy, za które nauczyciel otrzymuje zasiłek z ubezpieczenia społecznego.

2. Nauczycielowi zatrudnionemu w niepełnym wymiarze zajęć przysługuje dodatek za wysługę lat proporcjonalny do wymiaru zatrudnienia.

Rozdział 3

DODATEK MOTYWACYJNY

§ 6. 1. Dodatek motywacyjny może być przyznany nauczycielowi posiadającemu kwalifikacje do zajmowania stanowiska nauczyciela w zatrudniającej go szkole, jeżeli nauczyciel wyróżnił się szczególnymi osiągnięciami dydaktycznymi, wychowawczymi lub opiekuńczymi, osiągnął wysoką jakość świadczonej pracy oraz wykazał się zaangażowaniem w realizację zajęć i czynności związanych z przygotowaniem do zajęć szkolnych, samokształceniem i doskonaleniem zawodowym, a w szczególności:

- 1) przygotowywał uczniów do udziału w konkursach przedmiotowych, zawodach lub innych formach reprezentowania szkoły,
- 2) stosował własne programy autorskie,
- 3) wprowadzał innowacje pedagogiczne,
- 4) stosował metody aktywizujące młodzież do podnoszenia osiąganych wyników,
- 5) organizował imprezy szkolne,
- 6) organizował imprezy o zasięgu gminnym i pozagminnym,
- 7) brał czynny udział w spotkaniach metodycznych, współpracował z doradcą metodycznym

oraz zdobytą wiedzę i umiejętności wykorzystywał w codziennej pracy,

- 8) realizował projekty dydaktyczno-wychowawcze,
- 9) podnosił swoje kwalifikacje (wewnątrzszkolne doskonalenie nauczycieli, krótkie formy doskonalenia, udokumentowane samokształcenie, kursy kwalifikacyjne, studia podyplomowe),
- 10) uczestniczył w wewnątrzszkolnym doskonaleniu nauczycieli (prowadził zajęcia, szkolenia, lekcje otwarte, opracował projekty dydaktyczne, inne),
- 11) aktywnie realizował zadania statutowe szkoły – w szczególności – organizował zajęcia pozaszkolne dla uczniów,
- 12) uczestniczył w pracach dotyczących opracowania dokumentacji dotyczącej pracy szkoły (statut, wewnątrzszkolny, system oceniania, program wychowawczy szkoły, inne),
- 13) realizował zadania i podejmował inicjatywy istotnie zwiększające udział i rolę szkoły w środowisku lokalnym.

2. O wysokości dodatku motywacyjnego dla dyrektorów szkół decydują w szczególności następujące kryteria:

- 1) wysokie efekty w pracy dydaktycznej i wychowawczej szkoły:
 - a) osiągnięcia uczniów szkoły: naukowe, sportowe, artystyczne w skali regionu, województwa, kraju,
 - b) poszerzenie oferty szkoły poprzez wprowadzenie programów autorskich, innowacji i eksperymentów pedagogicznych oraz innych rozwiązań metodycznych,
 - c) dbałość o klimat wychowawczy szkoły poprzez rozwiązywanie konkretnych problemów wychowawczych, podejmowanie efektywnych działań profilaktycznych zapobiegających zagrożeniom społecznym,
 - d) obecność szkoły w środowisku lokalnym, udział w imprezach, konkursach i przeglądach organizowanych przy współpracy z instytucjami społeczno-kulturalnymi,
 - e) konstruktywną współpracę z radą szkoły, samorządem uczniowskim i rodzicami,
- 2) sprawność organizacyjną w realizacji zadań szkoły:
 - a) podejmowanie działań motywujących nauczycieli do doskonalenia i podnoszenia kwalifikacji zawodowych,
 - b) organizacja imprez wpływających na życie szkoły,
 - c) podejmowanie działań mających na celu promowanie szkoły;
- 3) umiejętność racjonalnego gospodarowania środkami finansowymi szkoły, placówki:
 - a) podejmowanie działań zmierzających do wzbogacenia majątku szkolnego,
 - b) pozyskiwanie środków pozabudżetowych oraz umiejętność ich właściwego wykorzystania na cele szkoły,

§ 7. 1. Wysokość funduszu na dodatki motywacyjne dla nauczycieli wynosi 4% od planowanych wynagrodzeń zasadniczych nauczycieli,

zgodnie z planowaną strukturą zatrudnienia w roku bieżącym w danej szkole, z tym że do dyspozycji Wójta Gminy pozostaje 3 % od planowanych wynagrodzeń zasadniczych nauczycieli zajmujących stanowiska dyrektora, z przeznaczeniem na dodatki motywacyjne dla dyrektorów szkół.

2. Wysokość dodatku motywacyjnego z uwzględnieniem poziomu spełniania warunków, o których mowa w § 6 ust. 1 dla nauczycieli i nauczycieli, którym powierzono stanowisko wicedyrektora ustala dyrektor szkoły.

3. Wysokość dodatku motywacyjnego z uwzględnieniem poziomu spełniania kryteriów, o których mowa w § 6 ust. 2 dla dyrektorów szkół ustala Wójt Gminy Stoszowice.

4. Dodatek motywacyjny dla nauczycieli wynosi do 30% otrzymywanego przez nauczyciela wynagrodzenia zasadniczego, a dla nauczycieli zajmujących stanowisko dyrektora i wicedyrektora do 60% otrzymywanego przez nauczyciela wynagrodzenia zasadniczego.

5. Dodatek motywacyjny przyznaje się na czas określony, nie krótszy niż 2 miesiące i nie dłuższy niż 6 miesięcy.

§ 8. Nauczycielowi przeniesionemu na podstawie art. 18 i art. 19 Karty Nauczyciela, dodatek motywacyjny ustala dyrektor szkoły, do której nauczyciel został przeniesiony po zasięgnięciu opinii dyrektora szkoły poprzedniej.

Rozdział 4

DODATEK FUNKCYJNY

§ 9. 1. Nauczycielowi, któremu powierzono stanowisko dyrektora, przysługuje dodatek funkcyjny w wysokości 15% otrzymywanego przez nauczyciela wynagrodzenia zasadniczego.

2. Dodatek funkcyjny dla wicedyrektorów wynosi do 100 % dodatku przyznanego dyrektorowi.

3. Dodatek funkcyjny przysługuje także nauczycielom, którym powierzono obowiązki kierownicze w zastępstwie w wysokości, o której mowa w ust. 1.

4. Dodatek funkcyjny przysługuje nauczycielowi z tytułu:

- 1) sprawowania funkcji opiekuna stażu w wysokości 25 zł miesięcznie, za każdego nauczyciela stażystę powierzonego opiece,
- 2) prowadzenia wychowawstwa klasy lub grupy przedszkolnej w wysokości 100,00 zł miesięcznie, za każdą klasę lub grupę przedszkolną, niezależnie od wymiaru czasu pracy nauczyciela.
- 3) sprawowanie funkcji doradcy metodycznego lub nauczyciela konsultanta w wysokości od 25 zł do 100 zł miesięcznie. Dodatek wypłaca się w proporcjonalnej wysokości w przypadku, gdy funkcja pełniona jest w niepełnym wymiarze zajęć.

5. Wysokość dodatku funkcyjnego ustala dla dyrektorów Wójt Gminy Stoszowice, a dla wicedyrektorów oraz innych nauczycieli uprawnionych dyrektor szkoły, uwzględniając przede wszystkim wielkość zagwarantowanych w uchwale budżetowej środków finansowych oraz wielkość szkoły, jej warunki organizacyjne, złożoność zadań wynikających z funkcji kierowniczej, liczbę stanowisk kie-

rowniczych w szkole, liczbę uczniów i oddziałów, warunki pracy szkoły, warunki lokalowe, środowiskowe i społeczne w jakich szkoła funkcjonuje.

§ 10. 1. Dodatku funkcyjnego nie wypłaca się w okresie nieusprawiedliwionej nieobecności w pracy, w okresie urlopu dla poratowania zdrowia, w okresach, za które nie przysługuje wynagrodzenie zasadnicze.

2. W przypadku zbiegu tytułów do dodatku funkcyjnego nauczycielowi przysługuje prawo do dodatku z każdego tytułu.

Rozdział 5

DODATEK ZA WARUNKI PRACY

§ 11. 1. Nauczycielom pracującym w trudnych i uciążliwych dla zdrowia warunkach, przysługuje z tego tytułu dodatek za warunki pracy, określony w odrębnych przepisach

2. Za pracę w trudnych warunkach przysługuje dodatek liczony od otrzymywanego przez nauczyciela wynagrodzenia zasadniczego w wysokości do 5%.

3. Za pracę w warunkach uciążliwych dla zdrowia przysługuje dodatek liczony od otrzymywanego przez nauczyciela wynagrodzenia zasadniczego w wysokości do 10 %.

§ 12. 1. Dodatek za trudne i uciążliwe dla zdrowia warunki pracy wypłaca się za okres faktycznego wykonywania pracy, z którą dodatek jest związany.

2. Dodatek za trudne uciążliwe dla zdrowia warunki pracy wypłaca się w całości, niezależnie od obowiązującego wymiaru zajęć nauczyciela.

§ 13. W przypadku zbiegu tytułów do dodatku za trudne i uciążliwe warunki pracy nauczycielowi przysługuje prawo do dodatku z każdego tytułu.

§ 14. Wysokość dodatku za trudne i uciążliwe warunki pracy, w granicach stawek określonych w § 11 ust. 2 i 3 ustala dla dyrektorów Wójt Gminy Stoszowice, a dla uprawnionych nauczycieli dyrektor szkoły.

Rozdział 6

SPOSÓB OBLICZANIA WYNAGRODZENIA ZA GODZINY PONADWYMIAROWE I ZA GODZINY DORAŻNYCH ZASTĘPSTW

§ 15. 1. Wynagrodzenie za jedną godzinę ponadwymiarową ustala się dzieląc stawkę wynagrodzenia zasadniczego (łącznie z dodatkami za warunki pracy) przez miesięczną liczbę godzin obowiązkowego wymiaru zajęć, ustalonego dla rodzaju zajęć dydaktycznych, wychowawczych lub opiekuńczych realizowanych w ramach godzin ponadwymiarowych nauczyciela.

2. Miesięczną liczbę godzin obowiązkowego wymiaru zajęć nauczyciela, o której mowa w ust. 1, oblicza się mnożąc tygodniowy obowiązkowy wymiar godzin przez wskaźnik 4.16 z zaokrągleniem do pełnych godzin.

3. Nauczycielom, którzy w dniu wolnym od pracy realizowali zajęcia opiekuńcze i wychowawcze, a nie otrzymują za ten dzień innego dnia wol-

nego, przysługuje wynagrodzenie za każdą faktycznie zrealizowaną godzinę zajęć, obliczane jak za godzinę ponadwymiarową.

4. Wynagrodzenie za jedną godzinę zastępstwa ustala się tak, jak za jedną godzinę ponadwymiarową nauczyciela pełniącego zastępstwo

Rozdział 7

DODATEK MIESZKANIOWY

§ 16. 1. Nauczycielowi zatrudnionemu na terenie wiejskim w wymiarze nie niższym niż połowa tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin i posiadającemu kwalifikacje wymagane do zajmowania stanowiska nauczyciela, przysługuje nauczycielski dodatek mieszkaniowy.

2. Wysokość dodatku, o którym mowa w ust. 1 uzależniona jest od liczby osób w rodzinie uprawnionego nauczyciela i wynosi miesięcznie:

- 1) przy jednej osobie w rodzinie – 1% miesięcznej stawki minimalnego wynagrodzenia za pracę,
- 2) przy dwóch osobach w rodzinie – 2% miesięcznej stawki minimalnego wynagrodzenia za pracę,
- 3) przy trzech osobach w rodzinie – 3% miesięcznej stawki minimalnego wynagrodzenia za pracę,
- 4) przy czterech i więcej osobach w rodzinie – 4% miesięcznej stawki minimalnego wynagrodzenia za pracę.

3. Do członków rodziny, o której mowa w ust. 2, zalicza się nauczyciela oraz wspólnie z nim zamieszkujących:

- 1) współmałżonka,
 - 2) rodziców nauczyciela pozostających na jego wyłącznym utrzymaniu,
 - 3) pozostające na utrzymaniu nauczyciela lub nauczyciela i jego małżonka dzieci do ukończenia 18 roku życia lub do czasu ukończenia przez nie szkoły ponadpodstawowej albo ponadgimnazjalnej, nie dłużej jednak niż do ukończenia 21 roku życia,
 - 4) pozostające na utrzymaniu nauczyciela lub nauczyciela i jego małżonka niepracujące dzieci będące studentami, do czasu ukończenia studiów wyższych, nie dłużej jednak niż do ukończenia 25 roku życia,
 - 5) dzieci niepełnosprawne nie posiadające własnego źródła dochodów.
4. O zaistniałej zmianie liczby członków rodziny, o których mowa w ust. 3, nauczyciel otrzymujący dodatek jest obowiązany niezwłocznie powiadomić dyrektora szkoły, a dyrektor szkoły otrzymujący dodatek – Wójta Gminy Stoszowice. W przypadku niepowiadomienia dyrektora szkoły lub Wójta Gminy Stoszowice o zmianie liczby członków rodziny, nienależnie pobrane przez nauczyciela świadczenie podlega zwrotowi.

5. Nauczycielowi i jego współmałżonkowi, będącemu także nauczycielem, stale z nim zamieszkującemu, przysługuje tylko jeden dodatek mieszkaniowy, w wysokości określonej w ust. 2. Małżonkowie wspólnie określają pracodawcę, który będzie im wypłacał ten dodatek.

6. Nauczycielski dodatek mieszkaniowy przysługuje na wniosek nauczyciela, a w przypadku nauczycieli, o których mowa w ust. 5, na ich wspólny wniosek. Nauczycielowi dodatek przyznaje dyrektor szkoły, a dyrektorowi – Wójt Gminy Stoszowice.

7. Nauczycielski dodatek mieszkaniowy przysługuje nauczycielowi niezależnie od tytułu prawnego do zajmowanego przez niego lokalu mieszkalnego, od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym nauczyciel złożył wniosek o jego przyznanie.

8. Nauczycielski dodatek mieszkaniowy przysługuje w okresie wykonywania pracy, a także w okresach:

- 1) nie świadczenia pracy, za które przysługuje wynagrodzenie,
- 2) pobierania zasiłku z ubezpieczenia społecznego,
- 3) odbywania zasadniczej służby wojskowej, przeszkolenia wojskowego, okresowej służby wojskowej; w przypadku jednak, gdy z nauczycielem powołanym do służby zawarta była umowa o pracę na czas określony, dodatek wypłaca się nie dłużej niż do końca okresu, na który umowa ta była zawarta,
- 4) korzystania z urlopu wychowawczego przewidzianego w odrębnych przepisach

9. Dodatek mieszkaniowy wypłaca się zgodnie z art. 39 ust. 4 Karty Nauczyciela

Rozdział 8

DODATEK WIEJSKI

§ 17. Nauczycielowi zatrudnionemu w wymiarze nie niższym niż połowa obowiązującego wymiaru zajęć – na terenie wiejskim, posiadającemu kwalifikacje do zajmowania stanowiska nauczyciela, przysługuje dodatek wiejski w wysokości 10% otrzymywanego przez nauczyciela wynagrodzenia zasadniczego miesięcznie.

Rozdział 9

NAGRODY

§ 18. 1. Środki na nagrody w ramach funduszu nagród dla nauczycieli w wysokości 2% planowanych rocznych wynagrodzeń osobowych nauczycieli planuje dyrektor szkoły, z tym że:

- 1) 80% kwoty pozostawia do swojej dyspozycji,
- 2) 20% kwoty pozostawia do dyspozycji Wójta Gminy Stoszowice.

2. Nagrody ze środków pozostających w dyspozycji dyrektora szkoły przyznaje i wypłaca dyrektor szkoły, informując o tym radę pedagogiczną szkoły i w formie pisemnej organizację związkową działającą w szkole.

3. Nagrody ze środków pozostających w dyspozycji Wójta Gminy Stoszowice przyznaje i wypłaca Wójt Gminy Stoszowice.

4. Fakt przyznania nagrody nauczycielowi lub dyrektorowi potwierdza się dyplomem, a jego kopię umieszcza się w teczkę akt osobowych nagrodzonego.

5. Nagroda może być przyznana nauczycielowi po przepracowaniu w szkole co najmniej 1 roku.

6. Nagrodę przyznaje się za szczególne i wyróżniające się osiągnięcia nauczyciela w zakresie pracy:

- 1) opiekuńczo-wychowawczej,
- 2) dydaktyczno-wychowawczej,
- 3) realizacji zadań statutowych szkoły.

7. Do kryteriów przyznawania nagród nauczycielom i dyrektorom mają zastosowanie odpowiednie kryteria przyznania dodatku motywacyjnego z rozdziału III niniejszego regulaminu.

Rozdział 10

PRZEPISY KOŃCOWE

§ 19. 1. Środki finansowe przeznaczone na wypłatę świadczeń, o których mowa w § 1 stanowiących składniki wynagrodzenia nauczycieli naliczane są w planach finansowych poszczególnych szkół i placówek.

2. Łączna wysokość wypłacanych świadczeń, o których mowa w § 1, nie może przekroczyć kwoty przeznaczonej na te cele w planach finansowych, o których mowa w ust. 1, bez ich zmiany.

§ 20. 1. Do obliczenia średnich wynagrodzeń nauczycieli z uwzględnieniem przewidywanej struktury zatrudnienia w roku bieżącym przyjmuje się osoby zatrudnione w pełnym i niepełnym wymiarze godzin.

2. Liczba osób przyjętych do obliczenia jest sumą liczby osób zatrudnionych na pełny etat i etatów przeliczeniowych wynikających z zatrudnienia osób w niepełnym wymiarze zajęć.

§ 21. Nie przewiduje się środków na podwyższenie minimalnych stawek wynagrodzenia określonych w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 30 ust. 5 Karty Nauczyciela.

§ 22. Nauczycielom zatrudnionym w niepełnym wymiarze zajęć poszczególne składniki wynagrodzenia przysługują w wysokości proporcjonalnej do wymiaru zajęć, z wyjątkiem dodatku funkcyjnego, który przysługuje w pełnej wysokości bez względu na wymiar zajęć.

§ 23. Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy Stoszowice.

§ 24. Regulamin obowiązuje od 1 stycznia 2010 r.

§ 25. Traci moc uchwała Rady Gminy Stoszowice nr II/9/2009 z dnia 2 kwietnia 2009 r. w sprawie ustalenia regulaminu określającego wysokość stawek i szczegółowe warunki przyznawania dodatków do wynagrodzenia zasadniczego nauczycieli.

§ 26. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia jej ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego.

Przewodniczący Rady Gminy:
Janusz Cendrowicz

1686

**UCHWAŁA NR II/17/2010
RADY GMINY STOSZOWICE**

z dnia 28 kwietnia 2010 r.

w sprawie wymagań, jakie powinni spełniać przedsiębiorcy ubiegający się o uzyskanie zezwolenia na prowadzenie na terenie Gminy Stoszowice działalności w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości, opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15, art. 40 ust. 1 ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.), art. 7 ust. 3a ustawy z 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2005 r. Nr 236, poz. 2008 z późn. zm.) oraz rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 30 grudnia 2005 r. w sprawie szczegółowego sposobu określenia wymagań, jakie powinien spełnić przedsiębiorca ubiegający się o uzyskanie zezwolenia (Dz. U. z 2006 r. Nr 5, poz.33) Rada Gminy Stoszowice uchwala, co następuje:

Rozdział 1

Wymagania, jakie powinien spełniać przedsiębiorca ubiegający się o uzyskanie zezwolenia na prowadzenie na terenie Gminy Stoszowice działalności w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości

§ 1. Przedsiębiorca ubiegający się o uzyskanie zezwolenia na odbieranie odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości powinien spełniać następujące wymagania:

- 1) dysponować specjalistycznymi pojazdami do odbioru odpadów komunalnych o konstrukcji lub zabudowie pozwalającej na załadunek, transport i wyładunek odpadów w sposób nie powodujący zanieczyszczenia środowiska poprzez samoistne, niekontrolowane przez przedsiębiorcę, wysypywanie się, wylanie bądź rozwiewanie odebranych odpadów, a także roznoszenie przykrych woni (odorów) – pojazdy powinny być:
 - a) zarejestrowane i dopuszczone do ruchu oraz posiadać aktualne badania techniczne i świadectwa dopuszczenia do ruchu zgodnie z przepisami o ruchu drogowym;
 - b) oznakowane w sposób trwały i widoczny umożliwiający identyfikację podmiotu świadczącego usługi (nazwa przedsiębiorcy, adres, telefon kontaktowy);
 - c) wyposażone w odpowiednie narzędzia do ręcznego uprzątnięcia odpadów rozspanych w trakcie prac załadunkowych;
 - d) zapewniające odpowiedni standard bezpieczeństwa i higieny pracy osób zatrudnionych przy świadczeniu usług;
 - e) zabezpieczone przed dostępem osób trzecich.
- 2) dysponować środkami technicznymi umożliwiającymi zorganizowanie selektywnego odbioru odpadów zebranych selektywnie, zarówno w zabudowie jednorodzinnej jak i wielorodzinnej.
- 3) oferować urządzenia do zbierania odpadów komunalnych tj. kontenery, pojemniki, worki i kosze uliczne spełniające wymogi określone w Regulaminie utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Stoszowice;
- 4) dysponować bazą transportową zapewniającą:
 - a) codzienne parkowanie, garażowanie i serwisowanie pojazdów po zakończeniu pracy, w sposób umożliwiający zabezpieczenie ich przed dostępem osób niepowołanych
 - b) możliwość mycia pojazdów po zakończeniu pracy i utrzymania ich w należyтым stanie sanitarno-higienicznym,
 - c) miejsca gromadzenia zebranych selektywnie odpadów zgodnie z wymogami sanitarnymi
- 5) w przypadku braku możliwości przeprowadzania czynności opisanych w pkt. 4a i 4b) na terenie bazy transportowej, należy przedstawić umowy z przedsiębiorcą świadczącym usługi w zakresie mycia, dezynfekcji lub serwisowania pojazdów.
- 6) dysponować punktem do odbioru odpadów niebezpiecznych, który będzie umożliwiał swobodny dostęp do korzystania przez mieszkańców Gminy Stoszowice.
- 7) zapewnić odpowiednią ilość pojazdów i ich obsługę techniczną, gwarantującą ciągłość świadczenia usług z częstotliwością określoną w Regulaminie utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Stoszowice;
- 8) zapewnić taką organizację świadczonych usług, aby po każdorazowym opróżnieniu pojemników niezwłocznie uprzątnąć miejsce wokół pojemnika, w razie jego zanieczyszczenia.
- 9) zobowiązany jest udokumentować gotowość odbioru odpadów, w tym segregowanych przez przedsiębiorcę prowadzącego działalność w zakresie odzysku lub unieszkodliwiania odpadów.
- 10) posiadać wszelkie prawem wymagane pozwolenia i uzgodnienia, niezbędne do świadczenia usług w zakresie odbierania odpadów komunalnych oraz transportu w przypadku, gdy przedsiębiorca ubiegający się o zezwolenie będzie dostarczał odebrane przez siebie odpady do miejsc unieszkodliwiania położonych poza granicami administracyjnymi Gminy Stoszowice.
- 11) dostarczać odebrane odpady komunalne z terenu Gminy Stoszowice do miejsc odzysku i unieszkodliwiania odpadów komunalnych

określonych w Wojewódzkim Planie Gospodarki Odpadami Komunalnymi dla Województwa Dolnośląskiego.

Rozdział 2

Wymagania, jakie powinien spełniać przedsiębiorca ubiegający się o uzyskanie zezwolenia na prowadzenie na terenie gminy Stoszowice działalności w zakresie opróżniania zbiorników bezodpływowych i transport nieczystości ciekłych

§ 2. Przedsiębiorca ubiegający się o uzyskanie zezwolenia na opróżnianie zbiorników bezodpływowych i transport nieczystości ciekłych powinien spełniać następujące wymagania:

- 1) dysponować pojazdem lub pojazdami asenizacyjnymi spełniającymi wymagania określone w innych przepisach – pojazdy winny być:
 - a) zarejestrowane i dopuszczone do ruchu oraz posiadające aktualne badania techniczne i świadectwa dopuszczenia do ruchu zgodnie z przepisami o ruchu drogowym;
 - b) oznakowane w sposób trwały i widoczny umożliwiający identyfikację podmiotu świadczącego usługi (nazwa przedsiębiorcy, adres, telefon kontaktowy);
 - c) wyposażone w odpowiednie narzędzia umożliwiające w razie potrzeby posprzątanie terenu po opróżnieniu zbiorników;
 - d) zapewniające odpowiedni standard bezpieczeństwa i higieny pracy osób zatrudnionych przy świadczeniu usług;

- e) zabezpieczone przed dostępem osób trzecich.
- 2) dysponować bazą transportową zapewniającą:
 - a) codzienne parkowanie, garażowanie i serwisowanie pojazdów po zakończeniu pracy w sposób umożliwiający zabezpieczenie ich przed dostępem osób niepowołanych,
 - b) możliwość mycia pojazdów po zakończeniu pracy i utrzymania ich w należytym stanie sanitarno-higienicznym po zakończeniu pracy.
- 3) w przypadku braku możliwości przeprowadzania czynności opisanych w pkt. 2a i 2b) na terenie bazy transportowej, należy przedstawić umowy z przedsiębiorcą świadczącym usługi w zakresie mycia, dezynfekcji lub serwisowania pojazdów.
- 4) udokumentować gotowość odbioru nieczystości ciekłych przez stację zlewną;

§ 3. Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy Stoszowice.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego.

Przewodniczący Rady Gminy:
Janusz Cendrowicz

1687

UCHWAŁA NR II/20/2010 RADY GMINY STOSZOWICE

z dnia 28 kwietnia 2010 r.

w sprawie rozmiaru zniżek tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin dydaktycznych, wychowawczych i opiekuńczych nauczycieli, którym powierzono określone stanowiska w placówkach oświatowych na terenie Gminy Stoszowice

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 oraz art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity: Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) oraz art. 42 ust. 7 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela (tekst jednolity: Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674 z późn. zm.), Rada Gminy Stoszowice uchwala co następuje:

§ 1. Nauczycielom, którym powierzono stanowiska kierownicze w placówkach oświatowych na terenie Gminy Stoszowice, obniża się tygodniowy obowiązkowy wymiar godzin zajęć dydaktycznych, wychowawczych i opiekuńczych określony w przepisie art. 42 ust. 3 ustawy z dnia 28 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela w ten sposób, że tygodniowy wymiar zajęć wynosi:

- 1) Dyrektor Zespołu Szkolno – Przedszkolnego – 8 godzin,
- 2) Dyrektor Publicznego Gimnazjum – 5 godzin.

§ 2. Obniżony obowiązkowy wymiar godzin, o którym mowa w §1, przysługuje od dnia objęcia stanowiska i odnosi się także do nauczycieli, którym powierzono funkcję dyrektora w zastępstwie nauczyciela powołanego do pełnienia tej funkcji, z tym że obowiązuje on tych nauczycieli od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym zlecono nauczycielowi pełnienie funkcji dyrektora, a ustaje z końcem miesiąca, w którym nauczyciel przestał pełnić funkcję.

§ 3. 1. W przypadkach uzasadnionych szczególnymi warunkami funkcjonowania szkoły, a w szczególności powodującymi znaczne zwiększenie zadań na stanowisku kierowniczym, dyrektorzy mogą zwrócić się do Wójty Gminy Stoszowice z wnioskiem o czasowe zwolnienie z obowiązku realizacji tygodniowego wymiaru godzin określonego w §1 niniejszej uchwały.

2. Zwolnienie, o którym mowa w ust. 1, może być udzielone na czas nie dłuższy niż jeden rok szkolny.

§ 4. 1. Dyrektorzy oraz nauczyciele, o których mowa w § 2, nie mogą z zastrzeżeniem ust. 2 – realizować godzin ponadwymiarowych.

2. Nauczyciele, którym powierzono stanowiska kierownicze, mogą realizować:

- 1) godziny ponadwymiarowe – w wymiarze nieprzekraczającym 4 godzin tygodniowo, pod warunkiem, że z planów nauczania przedmiotu wynika potrzeba przydzielenia większej liczby godzin niż tygodniowy obowiązkowy wymiar zajęć określony niniejszą uchwałą,
- 2) doraźne zastępstwa – jedynie w szczególnie uzasadnionych przypadkach spowodowanych koniecznością zapewnienia właściwej organizacji pracy szkoły, przy czym ich liczba nie może przekroczyć 4 godzin w miesiącu kalendarzowym.

§ 5. 1. Ustala się tygodniowy obowiązkowy wymiar godzin zajęć dla nauczycieli realizujących w ramach stosunku pracy obowiązki określone dla stanowisk o różnym tygodniowym obowiązkowym wymiarze godzin proporcjonalnie w odniesieniu do łącznej liczby realizowanych przez nauczyciela zajęć dydaktycznych, wychowawczych i opiekuńczych, według wzoru : $W = (X1+X2) : [(X1 : Y1) + (X2 : Y2)]$ gdzie: X1, X2 oznacza ilość godzin poszczególnych stanowisk przydzielonych nauczycielowi w arkuszu organizacyjnym szkoły, Y1, Y2 oznacza tygodniowy obowiązkowy wymiar godzin zajęć dydaktycznych, wychowawczych i opiekuńczych

określonych dla stanowisk w art. 42 ust. 3 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela oraz w § 6.

2. Wymiar, o którym mowa w ust. 1, przyjmuje się w pełnych godzinach tak, że godzinę do 0,5 pomija się, a godzinę co najmniej 0,5 przyjmuje się za pełną.

§ 6. Ustala się tygodniowy obowiązkowy wymiar godzin zajęć dydaktycznych, wychowawczych i opiekuńczych nauczycieli zatrudnionych w szkołach na terenie Gminy Stoszowice na stanowiskach niewymienionych w art. 42 ust. 3 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela w następującej wysokości:

- 1) nauczyciele pedagogicy – 20 godzin,
- 2) nauczyciele psychologów – 20 godzin,
- 3) nauczyciele logopedów – 20 godzin.

§ 7. Traci moc uchwała nr 43/X/2000 Rady Gminy Stoszowice z dnia 29 września 2000 r., w sprawie zasad udzielania i rozmiaru zniżek nauczycielom, którym powierzono stanowiska kierownicze w szkołach i przedszkolach Gminy Stoszowice.

§ 8. Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy Stoszowice.

§ 9. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia jej ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego.

Przewodniczący Rady Gminy:
Janusz Cendrowicz

1688

**UCHWAŁA NR LXIV/523/2010
RADY GMINY ŚWIDNICA**

z dnia 21 kwietnia 2010 r.

w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi Wiśniowa, gmina Świdnica

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2001 roku Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.), art. 20 ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003 roku Nr 80, poz. 717 z późn. zm.) oraz w związku z uchwałą nr XXXIV/404/2005 Rady Gminy Świdnica z dnia 10 marca 2005 roku w sprawie przystąpienia do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego oraz po stwierdzeniu zgodności ustaleń planu miejscowego ze studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, Rada Gminy Świdnica uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Uchwala się miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego wsi Wiśniowa, gmina Świdnica.

2. Ustalenia planu zawarte są w tekście niniejszej uchwały oraz na rysunku planu, stanowiącym załącznik nr 1 do uchwały a przedstawiony na arkuszach: 1A w skali 1 : 1000 i 1B w skali 1 : 5000.

3. Rozstrzygnięcia o sposobie rozpatrzenia uwag do projektu planu oraz sposobie realizacji zapisanych w planie inwestycji z zakresu infrastruktury technicznej, które należą do zadań własnych gminy oraz zasadach ich finansowania, zawarte są w załączniku nr 2 do uchwały. Rozstrzygnięcia zawarte w załączniku nr 2 nie są ustaleniami planu.

§ 2. 1. W obszarze objętym planem obowiązują ustalenia dotyczące projektowanego przeznaczenia terenu, w przypadku gdy ustalenia planu nie wprowadzają zmiany dotyczą również istniejącego przeznaczenia. Ustala się następujące przeznaczenie terenu:

RM/MN/U	– teren zabudowy zagrodowej, mieszkaniowej jednorodzinnej i usługowej,			zabudowę mieszkaniową jednorodziną. Obowiązują określone na rysunku planu: obowiązująca i nieprzekraczalna linia zabudowy, zasada podziału terenu na działki
MN	– tereny zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej,			
MN/U	– teren zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej i usługowej,	7.ZI	–	Teren użytkowany rolniczo. Ustala się przeznaczenie terenu pod zieleń izolacyjną.
M/U	– teren zabudowy mieszkaniowej i usługowej,	A8.MN	–	Teren użytkowany rolniczo. Ustala się przeznaczenie terenu pod zabudowę mieszkaniową jednorodziną jako funkcję wiodącą z możliwością wprowadzenia zabudowy zagrodowej i usługowej jako funkcji uzupełniającej. Obowiązują określone na rysunku planu: obowiązująca i nieprzekraczalna linia zabudowy, zasada podziału terenu na działki
U	– tereny zabudowy usługowej,			
US	– teren i zabudowa sportowo-rekreacyjna,			
P/U	– tereny zabudowy produkcyjno-usługowej,			
ZI	– tereny zieleni izolacyjnej,			
ZP	– tereny zieleni urządzonej,			
ZL	– tereny leśne i zadrzewienia,			
R	– tereny rolniczej przestrzeni produkcyjnej,			
WS	– tereny wód powierzchniowych,	A9.MN	–	Teren w części użytkowany rolniczo w części zabudowany. Ustala się przeznaczenie terenu pod zabudowę mieszkaniową jednorodziną jako funkcję wiodącą z możliwością wprowadzenia zabudowy zagrodowej i produkcyjno-usługowej jako funkcji uzupełniającej.
KD-Z	– ulice klasy zbiorczej,			
KD-D	– ulice klasy dojazdowej,			
KDW	– ulice wewnętrzne.			
2. Ustala się następujące szczegółowe przeznaczenie i zagospodarowanie poszczególnych terenów wydzielonych liniami rozgraniczającymi, oznaczonych na rysunku planu:				
1) Arkusz 1A				
a) Jednostka urbanistyczna A				
A1.P/U	– Teren byłej bazy Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej. Ustala się przeznaczenie terenu pod zabudowę produkcyjno-usługową	A10.ZP	–	Teren zieleni wysokiej. Ustala się przeznaczenie terenu bez zmian
		A11.WS	–	Teren wód powierzchniowych. Ustala się przeznaczenie terenu bez zmian
A2.MN	– Teren w części użytkowany rolniczo w części zabudowany (zabudowa mieszkaniowa jednorodzinna). Ustala się przeznaczenie całego terenu pod zabudowę mieszkaniową jednorodziną. Obowiązują ustalona na rysunku planu obowiązująca linia zabudowy	A12.MN	–	Zabudowa mieszkaniowa jednorodzinna. Ustala się przeznaczenie terenu bez zmian
		A13.ZI	–	Teren zieleni nieurządzonej. Ustala się przeznaczenie terenu pod zieleń izolacyjną
		A14.U	–	Teren niezagospodarowany. Ustala się przeznaczenie terenu pod zabudowę usługową
A3.MN	– Teren w części użytkowany rolniczo w części zabudowany (zabudowa mieszkaniowa jednorodzinna). Ustala się przeznaczenie całego terenu pod zabudowę mieszkaniową jednorodziną. Obowiązują określone na rysunku planu: obowiązująca i nieprzekraczalna linia zabudowy	A15.U	–	Zabudowa usługowa. Ustala się przeznaczenie terenu bez zmian
		A16.ZP	–	Teren zieleni nieurządzonej. Ustala się przeznaczenie terenu pod zieleń urządzonej
		A17.MN	–	Teren w części użytkowany rolniczo w części zabudowany (zabudowa mieszkaniowa jednorodzinna). Ustala się przeznaczenie całego terenu pod zabudowę mieszkaniową jednorodziną. Obowiązują ustalona na rysunku planu nieprzekraczalna linia zabudowy
A4.ZI	– Teren użytkowany rolniczo. Ustala się przeznaczenie terenu pod zieleń izolacyjną oddzielającą zabudowę mieszkaniową od terenu zabudowy produkcyjno-usługowej (A1.P/U)	A18.ZL	–	Teren leśny. Ustala się przeznaczenie terenu bez zmian.
A5.MN	– Teren użytkowany rolniczo. Ustala się przeznaczenie terenu pod zabudowę mieszkaniową jednorodziną. Obowiązują określone na rysunku planu: obowiązująca i nieprzekraczalna linia zabudowy, zasada podziału terenu na działki	A19.ZP	–	Teren zieleni nieurządzonej. Ustala się przeznaczenie terenu pod zieleń urządzonej.
		A20.MN	–	Zabudowa mieszkaniowa jednorodzinna. Ustala się przeznaczenie terenu bez zmian.
A6.MN	– Teren użytkowany rolniczo. Ustala się przeznaczenie terenu pod	A21.MN	–	Zabudowa mieszkaniowa jedno-

	rodzinna. Ustala się przeznaczenie terenu bez zmian z możliwością realizacji uzupełniającej zabudowy mieszkaniowej. Obowiązują określone na rysunku planu: nieprzekraczalna linia zabudowy, zasada podziału terenu na działki.			z dnia 31.12.1982 r., objęte są ochroną wraz z terenem posesji, na której są zlokalizowane. Teren zlokalizowany jest w strefie „A” ścisłej ochrony konserwatorskiej.
A22.ZI	– Teren zieleni nieurządzonej. Ustala się przeznaczenie terenu pod zieleni izolacyjną.	B9.ZI	– Teren zieleni nieurządzonej. Ustala się przeznaczenie terenu pod zieleni izolacyjną.	
A23.ZI	– Teren zieleni nieurządzonej. Ustala się przeznaczenie terenu pod zieleni izolacyjną.	B10.MN/U	– Teren w części użytkowany rolniczo w części zabudowany (zabudowa mieszkaniowa jednorodzinna). Ustala się przeznaczenie terenu pod zabudowę mieszkaniową jednorodziną jako funkcję wiodącą z możliwością wprowadzenia zabudowy usługowej jako funkcji uzupełniającej. Dla nowej zabudowy obowiązuje ustalona na rysunku planu obowiązująca linia zabudowy.	
A24.R	– Teren użytkowany rolniczo. Ustala się przeznaczenie terenu bez zmian.			
b) Jednostka urbanistyczna B				
B1.ZI	– Teren zieleni nieurządzonej. Ustala się przeznaczenie terenu pod zieleni izolacyjną			
B2.MN	– Teren w części użytkowany rolniczo w części zabudowany (zabudowa mieszkaniowa jednorodzinna). Ustala się przeznaczenie całego terenu pod zabudowę mieszkaniową jednorodziną	B11.ZP	– Teren zieleni nieurządzonej. Ustala się przeznaczenie terenu pod zieleni urządzonej. Teren zlokalizowany jest w strefie „A” ścisłej ochrony konserwatorskiej.	
B3.P/U	– Zabudowa produkcyjno-usługowa. Ustala się przeznaczenie terenu bez zmian	B12.ZL	– Teren leśny. Ustala się przeznaczenie terenu bez zmian.	
B4.ZL	– Teren leśny. Ustala się przeznaczenie terenu bez zmian	B13.ZP	– Park pałacowy (wpisany do rejestru zabytków dnia 28.03.1986 r. pod nr 1171/Wł.). Ustala się przeznaczenie terenu bez zmian. Teren zlokalizowany jest w strefie „A” ścisłej ochrony konserwatorskiej. Część terenu położona jest w obszarze bezpośredniego zagrożenia powodzią	
B5.US	– Teren boiska sportowego. Ustala się przeznaczenie terenu pod urządzenia sportowo-rekreacyjne.			
B6.ZI	– Teren niezagospodarowany. Ustala się przeznaczenie terenu pod zieleni izolacyjną.	B14.WS	– Teren wód powierzchniowych (rz. Bystrzyca). Ustala się przeznaczenie terenu bez zmian.	
B7.RM/MN/U	– Teren zaplecza produkcyjno-usługowego Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej oraz zabudowy mieszkaniowej. Ustala się przeznaczenie terenu pod zabudowę zagrodową, mieszkaniową jednorodziną i usługową z możliwością realizacji uzupełniającej zabudowy. Budynki oznaczone na rysunku planu, ujęte w ewidencji zabytków nieruchomości, objęte są ochroną wraz z terenem posesji, na której są zlokalizowane. Część terenu należąca do zespołu pałacowego, obejmująca budynki gospodarcze, położona jest w strefie „A” ścisłej ochrony konserwatorskiej.	2) Arkusz 1B		
		1R	– Teren użytkowany rolniczo. Ustala się przeznaczenie terenu bez zmian.	
		2ZL	– Teren zalesiony. Ustala się przeznaczenie terenu bez zmian.	
		3ZL	– Teren zalesiony. Ustala się przeznaczenie terenu bez zmian.	
		4ZL	– Teren zalesiony. Ustala się przeznaczenie terenu bez zmian.	
		5ZL	– Teren zalesiony. Ustala się przeznaczenie terenu bez zmian	
		6ZL	– Teren zalesiony. Ustala się przeznaczenie terenu bez zmian.	
B8.M/U	– Zabudowa mieszkaniowa i usługowa (zespół pałacowy). Ustala się przeznaczenie terenu bez zmian. Budynki oznaczone na rysunku planu, ujęte w gminnej ewidencji zabytków oraz w rejestrze zabytków pod nr: 908/Wł	7ZL	– Teren zalesiony. Ustala się przeznaczenie terenu bez zmian.	
		8ZL	– Teren zalesiony. Ustala się przeznaczenie terenu bez zmian.	
		9R	– Teren użytkowany rolniczo. Ustala się przeznaczenie terenu bez zmian.	

10ZL	– Teren zalesiony. Ustala się przeznaczenie terenu bez zmian.		w obszarach: bezpośredniego zagrożenia powodzią i potencjalnego zagrożenia powodzią
11ZL	– Teren zalesiony. Ustala się przeznaczenie terenu bez zmian.		
12R	– Teren użytkowany rolniczo. Ustala się przeznaczenie terenu bez zmian.	28R	– Teren użytkowany rolniczo. Ustala się przeznaczenie terenu bez zmian. Teren położony jest w obszarach: bezpośredniego zagrożenia powodzią i potencjalnego zagrożenia powodzią
13ZL	– Teren zadrzewiony. Ustala się przeznaczenie terenu pod zalesienie.		
14R	– Teren użytkowany rolniczo. Ustala się przeznaczenie terenu bez zmian.		3. Zasady ochrony i kształtowania ładu przestrzennego.
15ZL	– Teren zalesiony. Ustala się przeznaczenie terenu bez zmian. Teren położony jest w obszarze bezpośredniego zagrożenia powodzią.		1) Ustalenia z zakresu ochrony i kształtowania ładu przestrzennego formułowane są w odniesieniu do następujących terenów:
16ZL	– Teren zalesiony. Ustala się przeznaczenie terenu bez zmian.		a) historycznie ukształtowanej zabudowy zespołu pałacowego oraz zagrodowej, mieszkaniowej jednorodzinnej i usługowej,
17R	– Teren użytkowany rolniczo. Ustala się przeznaczenie terenu bez zmian. Część terenu położona jest w obszarze bezpośredniego zagrożenia powodzią.		b) projektowanej zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej, zagrodowej, usługowej i produkcyjno-usługowej,
18ZL	– Teren zalesiony. Ustala się przeznaczenie terenu bez zmian.		c) komunikacji,
19ZL	– Teren zalesiony. Ustala się przeznaczenie terenu bez zmian. Teren położony jest w obszarze bezpośredniego zagrożenia powodzią.		d) terenów zielonych.
20ZL	– Teren zalesiony. Ustala się przeznaczenie terenu bez zmian. Teren położony jest w obszarze bezpośredniego zagrożenia powodzią.		2) Dla obszaru obejmującego historycznie ukształtowaną zabudowę zespołu pałacowego oraz zabudowę zagrodową, mieszkaniową jednorodziną i usługową ustala się rehabilitację zabudowy.
21WS	– Teren wód powierzchniowych (rz. Bystrzyca). Ustala się przeznaczenie terenu bez zmian.		Możliwa jest realizacja zabudowy uzupełniającej, przy realizacji tej zabudowy obowiązuje nawiązanie do istniejącej linii zabudowy, wysokości zabudowy sąsiedniej, rodzaju i nachylenia połaci dachowych oraz ich pokrycia, a także urządzenia działek sąsiednich, faktury i kolorystyki elewacji oraz ogrodzenia frontów działek. Ustala się zakaz budowy ogrodzeń z prefabrykowanych elementów betonowych.
22ZL	– Teren zalesiony. Ustala się przeznaczenie terenu bez zmian. Teren położony jest w obszarze bezpośredniego zagrożenia powodzią.		W trakcie prac modernizacyjnych możliwa jest zmiana formy dachów z zachowaniem wymogów określonych w pkt 3 lit. c.
23R	– Teren użytkowany rolniczo. Ustala się przeznaczenie terenu bez zmian.		Usługi mogą być realizowane jako wbudowane, a także na wydzielonych działkach z zachowaniem warunków wynikających z rysunku planu.
24R	– Teren użytkowany rolniczo. Ustala się przeznaczenie terenu bez zmian.		Zakazuje się stosowania jako materiałów wykończeniowych plastikowych listew elewacyjnych typu „siding”, blachy falistej i trapezowej.
25ZL	– Teren zalesiony. Ustala się przeznaczenie terenu bez zmian. Część terenu położona jest w obszarach: bezpośredniego zagrożenia powodzią i wymagającego ochrony przed zalaniem z uwagi na jego zagospodarowanie, wartość gospodarczą lub kulturową.		3) Dla projektowanej zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej, zagrodowej i usługowej ustala się następujące warunki:
26WS	– Teren wód powierzchniowych (rz. Bystrzyca). Ustala się przeznaczenie terenu bez zmian.		a) obowiązują ustalone na rysunku planu linie zabudowy, w przypadku braku ich oznaczenia na rysunku planu obowiązują odległości określone w przepisach szczególnych,
27ZL	– Teren zalesiony. Ustala się przeznaczenie terenu bez zmian. Część terenu położony jest		b) projekty zagospodarowania działek muszą uwzględniać relacje z zabudową i urządzeniem działek sąsiednich a w szczególności: charakterem zabudowy i kolorystyką elewacji, a także ogrodzeniem frontu działek. Ustala się zakaz budowy ogrodzeń z prefabrykowanych elementów betonowych,
			c) ustala się stosowanie dachów dwuspadowych, symetrycznych o nachyleniu połaci dachowych w granicach 35°–45°, zalecane pokrycie dachu ceramiczne. W uzasadnio-

nym przypadku potwierdzonym studium krajobrazowym możliwa jest lokalizacja budynku z dachem płaskim,

- d) usługi mogą być realizowane jako wbudowane, a także na wydzielonych działkach z zachowaniem warunków wynikających z rysunku planu,
 - e) zakazuje się stosowania jako materiałów wykończeniowych plastikowych listew elewacyjnych typu „siding”, blachy falistej i trapezowej.
- 4) Dla projektowanej zabudowy produkcyjno-usługowej ustala się następujące warunki:
- a) na terenie zabudowy produkcyjno – usługowej (oznaczonym na rysunku planu symbolem P/U) ustala się realizację obiektów: produkcyjnych, usługowych, magazynowych, składowych oraz budynków pomocniczych, a także obiektów infrastruktury technicznej i towarzyszących w zakresie: komunikacji wewnętrznej, obiektów małej architektury, zieleni towarzyszącej, izolacyjnej oraz ogrodzeń.
- 5) Ustala się zachowanie istniejącego układu przestrzennego dróg i ulic oraz placów ze względu na jego historyczny charakter.
- 6) Ustala się zachowanie drzewostanu towarzyszącego zabudowie, a także zwartych zadrzewień. Wprowadza się obowiązek zagospodarowania zieleni wysoką terenów nienadających się pod zabudowę, jako zieleni spełniającej funkcję ochrony akustycznej, optycznej oraz chroniącej przed negatywnym wpływem projektowanego zainwestowania na tereny sąsiednie.
- 7) Na terenach oznaczonych symbolem ZI ustala się realizację pasów zieleni izolacyjnej lub jako rezerwy pod ewentualne poszerzenie drogi KD-Z 1/2. W pasach tych, wzdłuż drogi KD-Z 1/2, możliwa jest lokalizacja rowów odwadniających, ciągów pieszych, ścieżek rowerowych oraz częściowo uzbrojenia podziemnego.
4. Zasady ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego.
- 1) Ochronie podlegają:
- a) zasoby środowiska takie jak: powietrze atmosferyczne, wody powierzchniowe i podziemne, powierzchnia ziemi, klimat akustyczny,
 - b) zasoby przyrody ożywionej w szczególności istniejący drzewostan, w tym również wzdłuż ciągów komunikacyjnych, z wyjątkiem miejsc związanych z modernizacją i rozbudową układu komunikacyjnego, ewentualną likwidację należy ograniczyć do minimum; szczególnej ochronie podlegają drzewa pomnikowe,
- 2) Dla terenów zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej (oznaczonych na rysunku planu symbolem MN), zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej i usługowej (oznaczonych na rysunku planu symbolem MN/U), zabudowy mieszkaniowej i usługowej (oznaczonych na rysunku planu symbolem M/U) oraz zabudowy zagrodowej, mieszkaniowej jednorodzinnej i usługowej (oznaczonych na rysunku planu symbolem RM/MN/U) obowiązuje ograniczenie poziomu

hałasu ustalonego w przepisach szczególnych dla poszczególnych rodzajów terenów.

- 3) Obowiązuje stosowanie dla celów grzewczych i technologicznych urządzeń przyjaznych dla środowiska o niskiej emisji zanieczyszczeń.
- 4) Ponadnormatywne uciążliwości wynikające z prowadzonej działalności gospodarczej nie mogą wykraczać poza granice terenu, do którego inwestor posiada tytuł prawny.
- 5) Usuwanie odpadów komunalnych odbywać się będzie w systemie gospodarki komunalnej.
- 6) Gospodarkę odpadami wytworzonymi w wyniku prowadzenia działalności gospodarczej należy rozwiązać zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami szczególnymi.
- 7) Nawierzchnie dojazdów i miejsc parkingowych należy zabezpieczyć przed przenikaniem do gruntu i wód powierzchniowych zanieczyszczeń ropopochodnych i innych substancji chemicznych.

5. Zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej.

- 1) Celem ochrony dziedzictwa kulturowego ustala się strefę „A” ścisłej ochrony konserwatorskiej, zgodnie z granicami oznaczonymi na rysunku planu, obejmującej cały teren założenia pałacowego z folwarkiem (oznaczony na rysunku planu symbolami B8.M/U i część B7.RM/MN/U). W strefie tej obowiązują następujące zasady zagospodarowania:

- pierwszeństwo wymagań konserwatorskich nad działalnością inwestycyjną,
- ochrona obiektów wpisanych do rejestru zabytków,
- ochrona obiektów wpisanych do ewidencji zabytków,

Zmiany przeznaczenia obiektów, podziały nieruchomości oraz projektowana przebudowa, rozbudowa, a także remonty wymagają zgody Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków.

Prowadzenie prac ziemnych może odbywać się wyłącznie pod nadzorem służb archeologicznych i wymaga zgody Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków.

- 2) Ochronie podlegają następujące obiekty wpisane do rejestru zabytków:

- a) Zespół Pałacowy:
 - Pałac – wpisany do rejestru zabytków dnia 31.12.1982 r. pod nr 908/WI,
 - Park Pałacowy – wpisany do rejestru zabytków dnia 28.03.1986 r. pod nr 1171/WI.

W obiektach zabytkowych wpisanych do rejestru zabytków należy zachować bryłę obiektu, formę dachu, wielkość otworów okiennych i drzwiowych, tradycyjną stolarkę oraz zachować pierwotny historyczny wystrój elewacji.

Prowadzenie prac budowlanych, prac konserwatorskich i restauratorskich, a także wykonanie robót budowlanych w otoczeniu budynku wymaga zgody Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków.

Zgody Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków wymagają również: zmiana przeznaczenia obiektów; umieszczane na obiekcie urządzeń technicznych, tablic i reklam;

- a także podejmowanie innych działań, które mogłyby prowadzić do naruszenia substancji lub zmiany wyglądu zabytkowego obiektu.
- 3) Ustala się ochronę następujących obiektów figurujących w gminnej ewidencji zabytków;
- a) obiektami wpisanymi do gminnej ewidencji zabytków są:
- Zespół Pałacowy: • Oficyna mieszkalna nr 23, • Oficyna mieszkalna nr 24, • Oficyna mieszkalna nr 25, • Budynek inwentarski (obecnie stolarnia), • Spichlerz,
- b) dla budynków figurujących w gminnej ewidencji zabytków ustala się:
- nakaz zachowania budynku w zakresie bryły, formy i pierwotnego rodzaju pokrycia dachu, układu i wystroju elewacji, pierwotnej formy stolarki okiennej i drzwiowej,
 - zakaz zmiany wyglądu w sposób niezgodny ze stylem obiektu w zakresie stosowanych materiałów zewnętrznych i kolorystyki,
 - przy remoncie elewacji nakaz odtworzeniem historycznych podziałów, detalu i kolorów, zgodnie z ich pierwowzorem,
 - przy wymianie stolarki okiennej i drzwiowej zewnętrznej – nakaz dostosowania do pierwotnej historycznej formy oraz podziałów,
 - przy wymianie pokrycia dachu – nakaz zachowania lub przywrócenia pierwotnego rodzaju pokrycia w zakresie formy i materiału,
 - przy wymianie zabudowy ze względu na jej zły stan techniczny – obowiązek nawiązania nową zabudową do usytuowania zabudowy wymienianej, do ogólnych gabarytów i kształtu bryły wymienianej na nową, z zaleceniem zachowania charakteru pokrycia dachu.
6. Wymagania wynikające z potrzeb kształtowania przestrzeni publicznych.
- 1) W obszarze objętym planem terenami przeznaczonymi do realizacji celów publicznych są: tereny dróg publicznych wraz z urządzeniami pomocniczymi, takimi jak: elementy i urządzenia komunikacji zbiorowej, chodniki, pasy zieleni rozdzielającej, itp., tereny ogólnodostępnej zieleni urządzonej służące powszechnemu wypoczynkowi i rekreacji, obiekty i miejsca związane z prowadzeniem działalności usługowej.
- 2) Przestrzeń publiczną związaną z komunikacją należy wyposażyć w obiekty i urządzenia związane z obsługą komunikacji zbiorowej oraz zieleni towarzyszącą; tereny ogólnodostępnej zieleni urządzonej w obiekty małej architektury, urządzenia służące rekreacji i wypoczynkowi. Niedopuszczalne jest sytuowanie w przestrzeni publicznej ulic i terenów zielonych takich elementów zagospodarowania, które swą wielkością, formą lub kolorystyką powodują dysonans z otoczeniem.
- 3) Lokalizacja obiektów na obszarach przestrzeni publicznej, jaką tworzą skrzyżowania ulic powinna być poprzedzona szczegółowym opracowaniem gwarantującym spójność przestrzenno-wizualną tego układu oraz bezpieczeństwo ruchu.
- 4) Na obszarze zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej i na terenach komunikacji obsługującej zabudowę mieszkaniową wyklucza się lokalizację urządzeń reklamowych wolnostojących, zarówno na terenie działek jak i w przyległym pasie drogowym.
- 5) Wprowadzanie elementów reklamowych na obiektach budowlanych i ogrodzeniach związanych z terenami zabudowy produkcyjno – usługowej i usługowej możliwe jest pod warunkiem utrzymania ich w harmonii z otoczeniem, niekolidyjności z układem komunikacyjnym oraz dostosowania ich powierzchni i kolorystyki do miejsca usytuowania.
7. Parametry i wskaźniki kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu.
- 1) Dla terenów oznaczonych na rysunku planu symbolami **MN**, **MN/U**, **M/U**, **RM/MN/U**, obowiązują następujące ustalenia:
- a) powierzchnia całkowita zabudowy jednorodzinnej, na nowo udostępnionych terenach nie może przekraczać 40% powierzchni całkowitej działki budowlanej,
 - b) wysokość projektowanej zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej nie może przekraczać dwóch kondygnacji łącznie z poddaszem mieszkalnym,
 - c) w zagospodarowaniu działek przeznaczonych pod projektowaną zabudowę mieszkaniową jednorodziną minimum 30% ich powierzchni należy przeznaczyć pod zagospodarowanie biologicznie czynne (zieleń przydomowa, zadrzewienia, uprawy ogrodnicze),
 - d) w zabudowie mieszkaniowej jednorodzinnej na jednej działce możliwa jest lokalizacja jednego budynku mieszkalnego, w którym dopuszcza się wydzielenie nie więcej niż dwóch lokali mieszkalnych; na terenie działki przeznaczonej pod zabudowę mieszkaniową jednorodziną możliwa jest lokalizacja obiektów gospodarczych związanych funkcjonalnie z przeznaczeniem terenu (np. garaż), a także obiektów małej architektury,
 - e) na terenie zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej istniejącej i projektowanej należy przewidzieć min. 2 miejsca postojowe stałe wliczając w to miejsca garażowe,
 - f) na działkach usługowych liczba miejsc postojowych warunkowana będzie rodzajem usługi i powinna być określana indywidualnie.
- 2) Dla zabudowy usługowej ustala się ponadto następujące warunki:
- a) ponadnormatywna uciążliwość związana z prowadzoną działalnością usługową nie może przekraczać granicy terenu, dla którego użytkownik posiada tytuł prawny, a w przypadku usług wbudowanych nie może wykroczyć poza granice lokalu usługowego.
- 3) Dla terenów oznaczonych na rysunku planu symbolem **P/U** obowiązują następujące ustalenia:
- a) wysokość zabudowy nie powinna przekraczać dwóch kondygnacji,

- b) w zagospodarowaniu działek przeznaczonych pod projektowaną zabudowę produkcyjno-usługową minimum 10% ich powierzchni należy przeznaczyć pod zagospodarowanie biologicznie czynne (zielenie urządzone, zadrzewienia),
- c) w zagospodarowaniu działek należy zapewnić odpowiednią liczbę miejsc postojowych dla samochodów użytkowników stałych i przebywających czasowo, w tym również dla samochodów, z których korzystają osoby niepełnosprawne, stosownie do potrzeb wynikających z przeznaczenia terenu. Część miejsc postojowych należy zrealizować jako ogólnodostępne. Wprowadza się zakaz realizacji miejsc postojowych w ciągach ulicznych.
- 4) Dla istniejącej zabudowy produkcyjno – usługowej ustala się adaptację istniejących obiektów na cele produkcyjno – usługowe, możliwa jest ich rozbudowa oraz przebudowa, a także realizacja zabudowy uzupełniającej. W zagospodarowaniu działek należy przewidzieć minimum 10% powierzchni pod zagospodarowanie biologicznie czynne. Ustala się obowiązek wyznaczenia miejsc parkingowych w ilości nie mniejszej niż jedno stanowisko na czterech zatrudnionych.

8. Granice i sposoby zagospodarowania terenów lub obiektów podlegających ochronie.

Ochronie przed zainwestowaniem podlegają tereny rolniczej przestrzeni produkcyjnej i tereny leśne (oznaczone na rysunku planu symbolami R i ZL). Zakaz ten dotyczy wszystkich form zabudowy.

Na tych terenach możliwe są inwestycje związane z poprawą przestrzeni rolniczej, a także urządzenia i sieci infrastruktury technicznej (wodociągowe, gazowe, elektroenergetyczne, łączności, itp.).

9. Szczegółowe zasady i warunki scalania i podziału nieruchomości objętych planem.

- 1) Na terenie istniejącej i projektowanej zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej istnieje możliwość łączenia, a także wtórnego podziału terenu na działki budowlane. Zasada podziału ma charakter orientacyjny, dopuszcza się jej korekty.
- 2) Dla zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej możliwa jest modyfikacja zasady podziału przy zachowaniu następujących kryteriów: zapewniony zostanie bezpośredni dostęp do drogi, minimalna powierzchnia działki budowlanej powstałej w wyniku wtórnego podziału nieruchomości nie może być mniejsza niż 800 m², szerokość frontu działki przylegającej do drogi publicznej nie może być mniejsza niż 18,0 m. Wielkości powyższe, w przypadku wtórnego podziału istniejących działek budowlanych, mogą być mniejsze jeżeli pozwalają na to warunki techniczne.
- 3) Dla zabudowy usługowej i zagrodowej wielkość i forma działki wynikać będą z potrzeb inwestora.

10. Szczegółne warunki zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu.

- 1) Na obszarze objętym planem obowiązują ograniczenia w zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu wynikające z wymogów konserwatorskich ustalonych dla strefy „A” ścisłej ochrony konserwatorskiej.
- 2) Dla obszarów bezpośredniego zagrożenia powodzią należy uwzględnić wymagania wynikające z ustawy z dnia 18.07.2001 r. Prawo wodne (tekst jednolity Dz. U. z 2005 r. Nr 239, poz. 2019 z późn. zm.).
- 3) Ponadto ustala się następujące ograniczenia w użytkowaniu terenów zieleni urządzonej (ZP) obowiązuje zakaz lokalizacji obiektów budowlanych z wyjątkiem: obiektów i urządzeń służących rekreacji i wypoczynkowi, ochronie środowiska, elementów małej architektury, sieci i urządzeń infrastruktury technicznej.

11. Zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej.

W granicach obszaru objętego planem przewiduje się modernizację istniejących jak i realizację nowych elementów komunikacji i infrastruktury technicznej.

- 1) Modernizacji podlega istniejący układ komunikacyjny wraz z uzbrojeniem podziemnym zlokalizowanym w liniach rozgraniczających ulic.
- 2) Ustalenia dotyczące projektowanego układu komunikacyjnego:
 - a) ustala się kompleksowe projektowanie i realizację ulic wraz z uzbrojeniem podziemnym,
 - b) obsługę komunikacyjną obszaru ustala się drogami publicznymi:
 - ulicami klasy zbiorczej KD-Z 1/2 (ulice w ciągu dróg powiatowych nr: 3396 D i 2940 D), o szerokości w liniach rozgraniczających od 12,0 m do 20,0 m; minimalna szerokość jezdni 5,5 m, chodnik od strony zabudowy,
 - ulicami klasy dojazdowej KD-D 1/2 o następujących parametrach: szerokość w liniach rozgraniczających od 8,0 m do 20,0 m; minimalna szerokość jezdni 5,0 m, chodnik od strony zabudowy.
 - c) drogami wewnętrznymi (KDW), szerokość w liniach rozgraniczających od 8,0 m do 12,0 m zgodnie z rysunkiem planu,
 - d) w liniach rozgraniczających drogi publicznej klasy zbiorczej (KD-Z) dopuszcza się realizację elementów i urządzeń związanych z obsługą komunikacji zbiorowej,
 - e) obowiązuje ograniczenie lokalizacji stałych miejsc postojowych w obszarze dróg publicznych.
- 3) Ścieżki rowerowe – ustala się przebieg ścieżek rowerowych w liniach rozgraniczających ulic zbiorczych KD-Z. Szczegółowy przebieg winien być ustalany dla każdej trasy indywidualnie uwzględniając warunki lokalne.
- 4) Ustalenia dotyczące infrastruktury technicznej:
 - a) ustala się modernizację i rozbudowę infrastruktury technicznej w zakresie:
 - budowy systemu kanalizacji sanitarnej zakończonej oczyszczalnią ścieków,
 - modernizacji i rozbudowy systemu wodociągowego,

- modernizacji i rozbudowy urządzeń elektroenergetycznych,
 - modernizacji istniejącego systemu komunikacyjnego, rozbudowy systemu komunikacji związanej z obsługą projektowanej zabudowy,
 - wprowadzenia nośników energii przyjaznych dla środowiska.
- b) sieci i urządzenia infrastruktury technicznej winny być lokalizowane w liniach rozgraniczających dróg na warunkach określonych w przepisach szczególnych i w porozumieniu z zarządcą dróg. W przypadku braku możliwości dopuszcza się lokalizację sieci poza liniami rozgraniczającymi drogi na warunkach określonych przez właścicieli lub zarządców terenu.
- 5) Zasady obsługi w zakresie infrastruktury technicznej:
- a) zaopatrzenie w wodę z istniejącej sieci wodociągowej, po jej rozbudowie w uzgodnieniu i na warunkach określonych przez zarządcę sieci, przy rozbudowie sieci należy uwzględnić wymagania przeciwpożarowe,
 - b) odprowadzanie ścieków bytowych i komunalnych do systemu projektowanej kanalizacji zakończonej oczyszczalnią ścieków, w okresie przejściowym możliwe są rozwiązania lokalne, zakazuje się odprowadzania

do gruntu oraz do wód powierzchniowych ścieków niespełniających wymagań określonych w obowiązujących przepisach szczególnych,

- c) odprowadzanie wód opadowych do istniejących cieków na warunkach określonych przez ich zarządcę,
- d) zaopatrzenie w energię elektryczną z sieci elektroenergetycznej na warunkach określonych przez jej zarządcę.

§ 3. Do czasu zmiany sposobu zagospodarowania terenów, o których mowa w § 2, tereny pozostają w dotychczasowym użytkowaniu.

§ 4. Ustala się stawkę procentową służącą naliczeniu jednorazowej opłaty od wzrostu wartości nieruchomości z tytułu uchwalenia planu, o której mowa w art. 36 ust. 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w wysokości: 30%.

§ 5. Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy Świdnica.

§ 6. Uchwała wchodzi w życie po upływie 30 dni od daty jej ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego.

Przewodniczący Rady Gminy:
Henryk Sara

Załącznik nr 1A do uchwały nr LXIV/
/523/2010 Rady Gminy Świdnica
z dnia 21 kwietnia 2010 r.

w. WIŚNIOWA - GMINA ŚWIDNICA MIEJSCOWY PLAN ZAGOSPODAROWANIA PRZESTRZENNEGO

SKALA 1:1000

Mapa pomniejszona
fotomechanicznie
Obowiązuje skala liniowa

LEGENDA

	GRANICA OPRACOWANIA PLANU (linia zakreślająca obszar planu)
	GRANICA WSI
USTALENIA PLANU:	
PRZEZNACZENIE TERENU:	
R/MN/U	TEREN ZABUDOWY ZAGRODOWEJ, MIESZKANOWEJ JEDNORODZINNEJ I USŁUGOWEJ
MN	TEREN ZABUDOWY MIESZKANOWEJ JEDNORODZINNEJ I USŁUGOWEJ
M/U	TEREN ZABUDOWY MIESZKANOWEJ JEDNORODZINNEJ I USŁUGOWEJ
MU	TEREN ZABUDOWY MIESZKANOWEJ JEDNORODZINNEJ I USŁUGOWEJ
U	TEREN ZABUDOWY USŁUGOWEJ
PU	TEREN ZABUDOWY PRODUKCYJNO - USŁUGOWEJ
US	TEREN ZABUDOWY SPORTOWO - REKREACYJNEJ
ZI	TEREN ZIELENI IZOLACYJNEJ
ZP	TEREN ZIELENI URZĄDOWEJ
ZL	TEREN ZIELENI I ZAKRZEWIENIA
WS	TEREN WODNO - PODLEWNIOWYCH
R	TEREN ROLNICZEJ PRZESTRZENI PRODUKCYJNEJ
KD	TEREN KOMUNIKACJI SAMOCHODOWEJ
ZAGOSPODAROWANIE TERENU:	
	LINE RODZIMYJĄCE TERENY O RÓŻNYM PRZEZNACZENIU
	ZASADA PODZIAŁU TERENU NA DZIAŁKI
	NEPRZEBIEGALNA LINA ZABUDOWY
	OBIEKTOWA LINA ZABUDOWY
GRANICE TERENÓW ORAZ OBIEKTY PODLEGAJĄCE OCHRONIE:	
	STREFA "A" ŚCIEŻKI OCHRONY KONSERWATORSKIEJ
	OBIEKTY ZABYTKOWE WPISANE DO REJESTRU ZABYTKÓW
	OBIEKTY ZABYTKOWE WPISANE DO EVIDENCJI ZABYTKÓW
OZNACZENIA INNE - nie będące ustaleniami planu:	
	OBIEKTY BIEŻĄCEGO ZAGROZENIA POWODZI

Załącznik Nr 1 (arkusz 1A) do uchwały nr LXIV/523/2010
Rady Gminy Świdnica z dnia 21 kwietnia 2010 r.

462.412.024
1:1000

MAPA ZASADNICZA
Skala 1:1000
WYKONANIE: BIURO GOSPODARSTWA PRZESTRZENNEGO
W ŚWIDNICY

462.412.033
1:1000

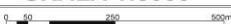
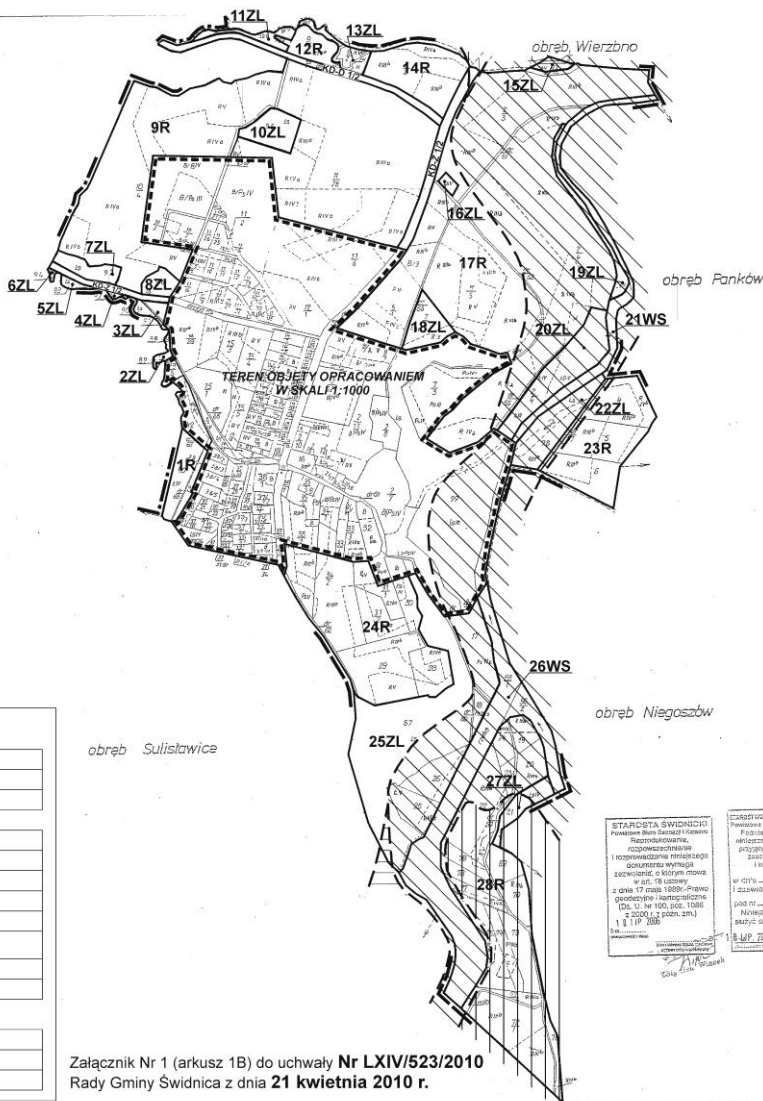
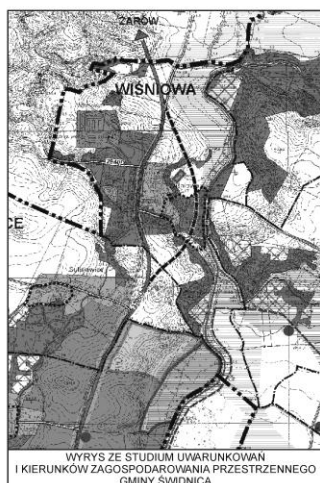
MAPA ZASADNICZA
Skala 1:1000
WYKONANIE: BIURO GOSPODARSTWA PRZESTRZENNEGO
W ŚWIDNICY

Załącznik nr 1B do uchwały nr LXIV/
/523/2010 Rady Gminy Świdnica
z dnia 21 kwietnia 2010 r.

w. WIŚNIOWA - GMINA ŚWIDNICA

MIEJSOWY PLAN ZAGOSPODAROWANIA PRZESTRZENNEGO

SKALA 1:5000

LEGENDA

- GRANICA OPRACOWANIA PLANU (granica wsi)
- GRANICA OPRACOWANIA PLANU W SKALI 1:1000 (arkusz 1A)
- GRANICA GMINY

USTALENIA PLANU:

PRZEZNACZENIE TERENU:	
R	- TERENY ROLNICZEJ PRZESTRZENI PRODUKCYJNEJ
ZL	- TERENY LEŚNE I ZADRZEWIENIA
WS	- TERENY WÓD POWIERZCHNIOWYCH
KD	- TERENY KOMUNIKACJI SAMOCHODOWEJ
- KD - Z - ulica klasy zbiorczej (zespół posesyjny) - KD - D - ulica klasy drogowej (zespół posesyjny)	
ZAGOSPODAROWANIE TERENU:	
	- LINIE ROZGRANICZAJĄCE TERENY O RÓŻNYM PRZEZNACZENIU

OZNACZENIA INNE - nie będące ustaleniami planu:

- OBSZARY BEZPOŚREDNIEGO ZAGROŻENIA POWODZIĄ
- OBSZARY POTENCJALNEGO ZAGROŻENIA POWODZIĄ
- OBSZARY WYMAGAJĄCE OCHRONY PRZED ZALANIEM

Załącznik Nr 1 (arkusz 1B) do uchwały Nr LXIV/523/2010
Rady Gminy Świdnica z dnia 21 kwietnia 2010 r.

MAPA EWIDENCJI GRUNTÓW 1:5000

Województwo dolnośląskie Pow. Świdnicki
Gmina Świdnica

OBREB Wiśniowa

Sporządzono na podstawie materiałów źródłowych z 1962 r.

Wojewódzkie Biuro Geodezji i Trójkątów
Oddział Rejonowy w Świdnicy
Materiały wykresów Kierownik Oddziału
mgr inż. Z. Szramek

luty 1983

**Załącznik nr 2 do uchwały nr LXIV/
/523/2010 Rady Gminy Świdnica
z dnia 21 kwietnia 2010 r.**

**Zawierający informacje o sposobie rozpatrzenia uwag do projektu planu oraz o sposobie realizacji,
zapisanych w planie, inwestycji z zakresu infrastruktury technicznej należących do zadań własnych
gminy oraz zasadach ich finansowania**

1. Rozstrzygnięcie o sposobie rozpatrzenia uwag do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi Wiśniowa.

Wójt Gminy Świdnica ogłosił za pomocą obwieszczenia zamieszczonego w gazecie Tygodnik Świdnicki z dnia 14 grudnia 2009 r. oraz na tablicy ogłoszeń Urzędu Gminy w Świdnicy o wyłożeniu do publicznego wglądu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi Wiśniowa.

Wyłożenie projektu planu ustalono na okres od 21 grudnia 2009 r. do 20 stycznia 2010 r. w siedzibie Urzędu Gminy w Świdnicy, ul. Głowackiego 4.

Dyskusja publiczna odbyła się 15 stycznia 2010 r. Natomiast uwagi na piśmie do projektu planu do Wójta Gminy Świdnica można było składać do 9 lutego 2010 r.

Do Wójta Gminy na piśmie zostały zgłoszone do projektu planu uwagi przez:

Lp.	Wnioskodawca	Uwagi wniesione na piśmie do Wójta (nr działki, treść uwagi)	Sposób rozpatrzenia uwagi
1.	Rolnicza Spółdzielnia Produkcyjna w Wiśniowej	część dz. nr 10/4 i dz. nr 11/28 – zmiana przeznaczenia gruntu pod zabudowę niską	Uwaga nieuwzględniona – brak zgodności ze studium
2.	Osoba fizyczna	dz. nr 8/3 – zmiana przeznaczenia gruntów rolnych pod zabudowę niską	Uwaga nieuwzględniona – brak zgodności ze studium
3.	Osoba fizyczna	dz. nr 35/4 – dopuszczenie zabudowy mieszkalno-usługowej	Uwaga uwzględniona
4.	Osoba fizyczna	1. Zmiana przeznaczenia terenów ozn. w mpzp symbolami:	
		– 14.ZI na teren pod zabudowę usługową (U) – dz. nr 14/33	Uwaga uwzględniona
		– A8.MN na tereny zabudowy zagrodowej, mieszkaniowej jednorodzinnej i usługowej (RM/MN/U) – dz. o nr: 15/23, 15/4	Uwaga uwzględniona
		– A9.P/U rozszerzyć o tereny zabudowy zagrodowej i mieszkaniowej jednorodzinnej	Uwaga uwzględniona
		2. Na dz. o nr: 43/3, 42 utworzyć tereny zabudowy zagrodowej, mieszkaniowej jednorodzinnej i usługowej (RM/MN/U)	Uwaga nieuwzględniona – działki o różnicowanym ukształtowaniu terenu i dużym nachyleniu
5.	Osoba fizyczna	dz. nr 15/3 – zmiana przeznaczenia terenu ozn. w mpzp symbolem A8.MN – zabudowa mieszkaniowa jednorodzinna na teren zabudowy zagrodowej, mieszkaniowej jednorodzinnej i usługowej (RM/MN/U)	Uwaga uwzględniona

2. Rozstrzygnięcie o sposobie realizacji, zapisanych w planie inwestycji z zakresu infrastruktury technicznej należących do zadań własnych gminy oraz zasad ich finansowania.

Inwestycje z zakresu infrastruktury technicznej, które należą do zadań własnych gminy, będą finansowane z budżetu gminy, a także ze środków zewnętrznych.

1689

**WYROK NR SYGN. AKT II SA/WR 401/09
WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU**

z dnia 7 grudnia 2009 r.

**w sprawie ustalenia szczegółowych zasad utrzymania czystości i porządku na terenie
Gminy Podgórzyn**

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia NSA Halina Kremis /sprawozdawca/
Sędziowie	Sędzia WSA Alicja Palus
	Sędzia WSA Anna Siedlecka
Protokolant	Kinga Kręc

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 17 listopada 2009 r.
sprawy ze skargi Wojewody Dolnośląskiego
na uchwałę Rady Gminy Podgórzyn
z dnia 18 maja 2009 r. nr XXXIX/349/09
w przedmiocie ustalenia szczegółowych zasad utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy
Podgórzyn

- I. stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w zakresie § 2 pkt 3, pkt 6 § 4 ust. 1 pkt 1, 3, 4 i 6, § 2 ust. 2 we fragmencie dotyczącym wypalania traw na terenach zielonych, nieużytkach, skarpach, rowach itp. oraz niszczenia lub uszkodzania urządzeń małej architektury, trawników, urządzeń wyposażania placów zabaw itp. oraz § 19 ust. 4 i § 24 pkt. 2;
- II. dalej idącą skargę oddala;
- III. orzeka, że zaskarżona uchwała nie podlega wykonaniu;
- IV. zasądza od Rady Gminy Podgórzyn na rzecz strony skarżącej kwotę 240 zł (słownie: dwieście czterdzieści złotych) kosztów postępowania sądowego.

UZASADNIENIE

Na sesji w dniu 18 maja 2009 r. Rada Gminy Podgórzyn podjęła uchwałę nr XXXIX/349/09 w sprawie ustalenia szczegółowych zasad utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Podgórzyn. W części wstępnej uchwały wskazano, że na podstawie art. 4 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach – zwana dalej o u cz. i p w gm. (t.j. Dz. U. z 2005 r. Nr 236, poz. 2008 z późn. zm.) art. 18 oraz art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t. j. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.), po zasięgnięciu opinii Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Jeleniej Górze Rada Gminy Podgórzyn uchwala Regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Podgórzyn. W uchwale tej uregulowano między innymi: w rozdziale pierwszym „Postanowienia ogólne” szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Podgórzyn. Paragraf 2 zawiera słowniczek pojęć użytych w uchwale w punktach 1-9. W rozdziale drugim „Wymagania w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości w § 4 ustęp 1 określono obowiązki właścicieli nieruchomości udostępnionych do użytku publicznego, a w ustępie 2 (między innymi) określono zakazy dotyczące wypalania traw i niszczenia obiektów małej architektury etc. W rozdziale ósmym unormowano kwestie deratyzacji (§ 19), a także obowiązki właścicieli psów (§ 24). Z zawartych w uchwale na jej potrzeby definicji organ nadzoru zaskarżył § 2 pkt 2, pkt 3, pkt 4, pkt 5, pkt 6, pkt 7, pkt 8, zaskarżył także § 4 ust. 1 pkt 1, pkt 3, pkt 4, pkt 6, § 4 ust. 2 tiret 7 i 8 oraz § 19 ust. 4 i na koniec § 24 pkt 2. W uzasadnieniu skargi Wojewoda wskazał, że przepisy art. 4 ust. 1 i ust. 2 ustawy nie upoważniają rady gminy do definiowania w ramach regulaminu utrzymania czystości i porządku w gminach pojęć, gdyż nie stanowi o tym zamknięty katalog zagadnień wskazanych w art. 4 ust. 2 ustawy. Nadto w akcie prawa miejscowego nie umieszcza się definicji legalnych, bez wyraźnego upoważnienia ustawowego. Niektóre definicje są powtórzeniami, a niektóre definiują pojęcia

ustawowe, których ustawa nie definiuje. Rada nie została upoważniona do definiowania pojęć, którymi posługuje się prawodawca. Jeżeli ustawodawca nie nadaje normatywnego znaczenia używanym w ustawie zwrotom, to organ wydający akt wykonawczy, bez wyraźnego wskazania nie jest upoważniony do formułowania desygnatów tych pojęć językiem prawnym. Zachodzi bowiem wysokie prawdopodobieństwo, że ten sam termin będzie miał odmienne znaczenie na gruncie ustawy, aniżeli w kontekście postanowień uchwały rady gminy. Dwa jednakowe zwroty, którymi posługuje się prawodawca w akcie upoważniającym oraz akcie wykonawczym, co do reguły nie mogą mieć odmiennego znaczenia (zasada wykładni homonimicznej). Podstawową regułą wykładni językowej jest reguła stosowania języka potocznego: jeżeli określone pojęcie nie zostało zdefiniowane w tekście prawnym należy się zasadniczo odwoływać do reguł języka potocznego. Inną sprawą jest poszukiwanie definicji pojęcia w aktach pokrewnych i jej stosowanie. W takim przypadku, jeżeli ustawa odsyła do stosowania przepisów innej ustawy, gdzie to pojęcie jest zdefiniowane, to akt wykonawczy nie może wprowadzać odmiennej regulacji, gdyż zasada języka prawnego nakazuje rozumieć tak zwroty jak to ustawodawca sformułował. W świetle art. 2 Konstytucji RP Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej. Pochodną zasady demokratycznego państwa prawnego jest art. 7 Ustawy zasadniczej, zgodnie z którym organy władzy publicznej działają w granicach i na podstawie prawa. Oznacza to, że każde działanie organu władzy, w tym także rady gminy, musi mieć oparcie w obowiązującym prawie. W świetle art. 94 Konstytucji RP akty prawa miejscowego podejmowane są w myśl wyraźnego upoważnienia ustawowego. Podejmując akty prawa miejscowego w wykonaniu normy ustawowej, organ stanowiący musi ściśle uwzględniać wytyczne zawarte w upoważnieniu. Odstąpienie od tej zasady narusza związek formalny i materialny pomiędzy aktem wykonawczym a ustawą, co z reguły stanowi istotne naruszenie prawa. Zarówno w doktrynie, jak i orzecnictwie ugruntował się pogląd dotyczący dyrektyw wykładni norm o charakterze kompetencyjnym. Naczelną zasadą prawa administracyjnego jest zakaz domniemania kompetencji. Ponadto należy podkreślić, że normy kompetencyjne powinny być interpretowane w sposób ścisły, literalny. Jednocześnie zakazuje się dokonywania wykładni rozszerzającej przepisów kompetencyjnych oraz wyprowadzania kompetencji w drodze analogii. Na szczególną uwagę zasługuje tu wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 czerwca 2000 r. (K25/99, OTK 2000, Nr 5, poz. 141): „Stosując przy interpretacji art. 87 ust. 1 i art. 92 ust. 1 Konstytucji, odnoszących się do źródeł prawa, takie zasady przyjęte w polskim systemie prawnym jak: zakaz domniemania kompetencji prawodawczych, zakaz wykładni rozszerzającej kompetencje prawodawcze oraz zasadę głoszącą, że wyznaczenie jakiemuś organowi określonych zadań nie jest równoznaczne z udzieleniem mu kompetencji do ustanawiania aktów normatywnych służących realizowaniu tych zadań (...)”. Dodatkowo Wojewoda wskazuje na stosowne przepisy załącznika do rozporządzenia w sprawie zasad techniki prawodawczej. Zgodnie z § 146 załącznika „1. w ustawie lub innym akcie normatywnym formułuje się definicję danego określenia, jeżeli: 1) dane określenie jest wieloznaczne; 2) dane określenie jest nieostre, a jest pożądane ograniczenie jego nieostrości; 3) znaczenie danego określenia nie jest powszechnie zrozumiałe; 4) ze względu na dziedzinę regulowanych spraw istnieje potrzeba ustalenia nowego znaczenia danego określenia 2. Jeżeli określenie wieloznaczne występuje tylko w jednym przepisie prawnym, jego definicję formułuje się tylko w przypadku, gdy wieloznaczności nie eliminuje zamieszczenie go w odpowiednim kontekście językowym”. Natomiast, jak wynika z § 147 ust. 1, jeżeli w ustawie lub innym akcie normatywnym ustalono znaczenie danego określenia w drodze definicji, w obrębie tego aktu nie wolno posługiwać się tym określeniem w innym znaczeniu. I wreszcie, w świetle § 149 załącznika do rozporządzenia, w akcie normatywnym niższym rangą niż ustawa bez upoważnienia ustawowego nie formułuje się definicji ustalających znaczenia określeń ustawowych; w szczególności w akcie wykonawczym nie formułuje się definicji, które ustalałyby znaczenia określeń zawartych w ustawie upoważniającej. Wedle § 4 ust. 1 pkt 1, pkt 3, pkt 4, pkt 6 uchwały: „1. Właściciele nieruchomości zapewniają utrzymanie czystości i porządku na częściach nieruchomości udostępnionych do użytku publicznego poprzez: 1) uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z chodników, podwórz, przejść, bram, dróg publicznych itp., 3) podjęcie działań likwidujących lub co najmniej ograniczających śliskość chodnika, przy czym piasek, popiół lub inne materiały użyte do tych celów należy uprzątnąć z chodnika po ustaniu przyczyn ich użycia, 4) usuwanie sopli lodu i śniegu z dachów, rynien i innych części nieruchomości, stwarzających zagrożenie dla przechodniów, 6) zapobiegania przerastania traw i chwastów. „Z kolei § 4 ust. 2 uchwały wprowadza m. in. zakaz wypalania traw na terenach zielonych, nieużytkach, skarpach, rowach itp. oraz niszczenia lub uszkodzania obiektów małej architektury, trawników, urządzeń wyposażenia placów zabaw. Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy, rada gminy, po zasięgnięciu opinii państwowego powiatowego inspektora sanitarnego, uchwała regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie gminy. Regulamin określa szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące wymagań i obowiązków określonych w pkt 1–8 ust. 2 tegoż przepisu. Katalog spraw, w zakresie których ustawodawca upoważnił radę gminy do określenia szczegółowych zasad postępowania, jest zamknięty. Takie rozwiązanie legislacyjne jest uzasadnione z uwagi na wkroczenie poprzez przepisy prawa miejscowego w sferę praw i wolności obywateli. Dlatego

też organ stanowiący gminy może dokonywać regulacji prawnych tylko w takim zakresie, w jakim został wyrażnie do tego upoważniony. Mając na względzie powyższe, organ nadzoru stwierdza, że obowiązki, które nałożono w przytoczonych przepisach uchwały wykraczają poza materię zawartą w art. 4 ust. 2 pkt 1–8 ustawy, a Rada nie miała uprawnienia do ich wprowadzenia. Nałożone w § 4 uchwały na właścicieli nieruchomości powinności przekraczają zakres przedmiotowy normy kompetencyjnej zawartej w art. 4 ust. 2 ustawy. Obowiązek usuwania błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń obejmuje wyłącznie części nieruchomości służące do użytku publicznego. Uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z chodników położonych wzdłuż nieruchomości jest obowiązkiem właścicieli nieruchomości, jeżeli chodnik przeznaczony jest dla ruchu pieszych i położony jest bezpośrednio przy granicy nieruchomości oraz nie dopuszczono na tym chodniku płatnego postoju lub parkowania pojazdów samochodowych. Obowiązek zapobiegania przerastaniu traw i chwastów oraz zakazy wypalania traw na terenach zielonych, nieużytkach, skarpach, rowach, itp. oraz niszczenia lub uszkodzania obiektów małej architektury, trawników, urządzeń wyposażenia placów zabaw również wykraczają poza granice powoływanej już normy kompetencyjnej. Zwrócić należy uwagę, że w zakresie zakazu niszczenia lub uszkodzania wskazanego rodzaju obiektów czy urządzeń znajdują zastosowanie przepisy art. 124 ustawy z dnia 20 maja 1971 roku – Kodeks wykroczeń (Dz. U. z 2007 r., Nr 109, poz. 756 z późn. zm.) i art. 288 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku – Kodeks karny (Dz. U. z 1997 r., Nr 88, poz. 553 z późn. zm.). W § 19 ust. 4 uchwały nr XXXIX/349/09 Rada Gminy Podgórzyn postanowiła, że obowiązek deratyzacji ciąży na właścicielu nieruchomości. Jak już wskazano wyżej, art. 4 ust. 2 ustawy określa ściśle zakres przedmiotowy regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy. W związku z tym rada gminy nie ma swobody w zakresie uregulowań, jakie znajdują się w takim regulaminie. Powołany przepis uchwały stanowi zatem przekroczenie kompetencji przyznanych ustawą radzie gminy, gdyż regulamin może regulować wyłącznie zasady dotyczące „wyznaczania obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji i terminów jej przeprowadzania” (art. 4 ust. 2 pkt 8), nie może natomiast wskazywać podmiotów zobowiązanych do przeprowadzenia deratyzacji. Ustalony przez prawodawcę katalog spraw, które zgodnie z art. 4 ustawy są objęte regulacją uchwały rady gminy w sprawie szczegółowych zasad utrzymania czystości i porządku, musi być traktowany ściśle. Z brzmienia tego przepisu wynika, że jest to katalog zamknięty i wyznaczający tym samym zakres kompetencji rady gminy. Przepis ten wykracza poza zakres uprawnień przyznanych radzie gminy do podjęcia przedmiotowej uchwały. Uchwała w § 24 pkt 2 stanowi, że właściciel psa zobowiązany jest do zapobiegania niekontrolowanemu rozmnażaniu się psów i kotów. Postanowienia te są sprzeczne z ogólną zasadą, ujętą w art. 1 ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2003 r. Nr 106, poz. 1002 z późn. zm.), stosownie do brzmienia którego, organy administracji publicznej podejmują działania na rzecz ochrony zwierząt, współdziałając w tym zakresie z odpowiednimi instytucjami i organizacjami krajowymi i międzynarodowymi. W myśl art. 27 ust. 1 tejże ustawy, zabiegi lekarsko-weterynaryjne na zwierzętach są dopuszczalne dla ratowania ich życia lub zdrowia oraz dla koniecznego ograniczenia populacji i mogą być przeprowadzane wyłącznie przez osoby uprawnione. Rada gminy dysponuje w tej kwestii upoważnieniem do określenia w ramach regulaminu obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe, mających na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku. Ustawodawca ograniczył zatem, że rada normuje nie wszystkie obowiązki osób utrzymujących zwierzęta domowe, lecz tylko takie, które dotyczą ochrony przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz ochrony przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku. Dlatego też organ nadzoru stoi na stanowisku, że Rada Gminy Podgórzyn regulacją § 24 pkt 2 wykroczyła poza delegację ustawową. W doręczonej sądowi odpowiedzi na skargę Rada Gminy wniosła o oddalenie skargi, podtrzymując dotychczasowe stanowisko w sprawie. Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył: Na wstępie należy podkreślić, że Wojewódzki Sąd Administracyjny, działając w granicach kompetencji wynikających z art. 1 § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych, (Dz. U. Nr 153, poz. 1269 ze zm.) w związku z art. 3 § 2 pkt 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm., zwanej dalej „u.p.p.s.a.”), obowiązany jest skontrolować, czy zaskarżona uchwała odpowiada prawu, czy też to prawo narusza, i w zależności od tej oceny orzec w sposób przewidziany w art. 147 § 1 lub art. 151 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Wskazując na to kryterium Sąd uznał, że skarga częściowo zasługuje na uwzględnienie. Podstawę prawną skarżonej uchwały stanowi art. 4 ust. 1, w myśl którego rada gminy, po zasięgnięciu opinii państwowego powiatowego inspektora sanitarnego, uchwała regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie gminy, zwany dalej „regulaminem”; przy czym regulamin ten jest aktem prawa miejscowego. Z kolei, stosownie do ustępu 2 tego artykułu, regulamin określa szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące: wymagań w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości obejmujących: a) prowadzenie we wskazanym zakresie selektywnego zbierania i odbierania odpadów komunalnych, w tym powstających w gospodarstwach domowych odpadów niebezpiecznych, odpadów wielkogabarytowych, zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, zużytych baterii i zużytych akumulatorów oraz odpadów

z remontów, b) uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego, c) mycie i naprawy pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi; 2) rodzaju i minimalnej pojemności urządzeń przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych na terenie nieruchomości oraz na drogach publicznych, warunków rozmieszczania tych urządzeń i ich utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym, przy uwzględnieniu: a) średniej ilości odpadów komunalnych wytwarzanych w gospodarstwach domowych bądź w innych źródłach, b) liczby osób korzystających z tych urządzeń; 3) częstotliwości i sposobu pozbywania się odpadów komunalnych i nieczystości ciekłych z terenu nieruchomości oraz z terenów przeznaczonych do użytku publicznego; 4) maksymalnego poziomu odpadów komunalnych ulegających biodegradacji dopuszczonych do składowania na składowiskach odpadów; 5) innych wymagań wynikających z gminnego planu gospodarki odpadami; 6) obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe, mających na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku; 7) wymagań utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej, w tym także zakazu ich utrzymywania na określonych obszarach lub w poszczególnych nieruchomościach; 8) wyznaczania obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji i terminów jej przeprowadzania. Z literalnego brzmienia przywołanego unormowania wynika, że ustawodawca zawarł w nim wyczerpujące kwestie, które powinny zostać uregulowane w regulaminie utrzymania czystości i porządku na terenie gminy. Z drugiej strony przepis ten zawiera wyliczenie wszystkich niezbędnych elementów, które rada gminy powinna umieścić w tym regulaminie. Rada gminy uchwalając kontrolowany regulamin nie może zamieszczać w nim postanowień wykraczających poza zakres przywołanego przepisu. Inaczej mówiąc, przepis art. 4 ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach ma charakter zamknięty, co oznacza, że organy stanowiące gmin nie mogą określać w regulaminach czystości i porządku kwestii, które nie mieszczą się w zakresie powyższych zagadnień (por. wyrok WSA w Olsztynie z dnia 27 listopada 2007 r., II SA/OI 968/07, Wspólnota 2008, Nr 9). Jak wynika z dołączonego do odpowiedzi na skargę dokumentu, Rada Gminy podjęła uchwałę o utrzymaniu porządku i czystości na terenie gminy, przywołując w podstawie prawnej omawiany przepis prawa materialnego. I tak w § 2 pkt 2 kontrolowanego aktu prawa miejscowego zdefiniowano (na użytek uchwały) wyrażenie „właściciel nieruchomości” powielając w sposób niedoskonały definicję tego pojęcia, zawartą w art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy o utrzymaniu porządku. Definicja zawarta w słowniczku uchwały nie jest wprawdzie wiernym odtworzeniem definicji ustawowej, zawiera zbędne powtórzenie słów „właściciel nieruchomości” ale nie wypacza, ani nie zmienia sensu definicji zawartej w akcie wyższego rzędu, stanowiącym podstawę dla podjęcia kontrolowanej uchwały. Należy zgodzić się z organem nadzoru, że jest to niewątpliwie zbędne i niewłaściwe z punktu widzenia zasad techniki prawodawczej, ale takie zapisy trudno uznać za ewidentnie sprzeczne z prawem, a ustawodawca tylko w takim przypadku wskazuje na konieczność eliminacji z obrotu prawnego kontrolowanej uchwały. Stosownie bowiem do art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. W przypadku nieistotnego naruszenia prawa organ nadzoru nie stwierdza nieważności uchwały lub zarządzenia, ograniczając się do wskazania, że uchwałę lub zarządzenie wydano z naruszeniem prawa. Jak wyjaśnił Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 20 maja 2005 r. (II SA/Wr 2841/02, niepublikowane), „Jednym z podstawowym zarzutów Wojewody Dolnośląskiego (w tamtej sprawie – przyp. Sądu) odnoszącym się do kwestionowanego Regulaminu jest to, iż Rada Miejska podejmując uchwałę, będącą aktem prawa miejscowego, nie była upoważniona do powtarzania w tym akcie przepisów ustawowych. Teza ta jest generalnie prawdziwa i w takim tonie wypowiadało się wielokrotnie orzecznictwo sądowe. Przykładowo można wskazać wyrok NSA z 25 sierpnia 1994 r. (SA/Gd 1260/94, OwSS 1996, Nr 2, poz. 4), w którym podkreślono, że materia będąca przedmiotem regulacji prawnej w drodze uchwały rady gminy nie może być regulowana w odrębnych przepisach prawa powszechnie obowiązujących (wcześniej analogiczną tezę sformułowano w niepublikowanym wyroku NSA z 20 sierpnia 1996 r., SA/Wr 2761/95). Rozwinięcia tego stanowiska dokonano w wyroku NSA z 28 lutego 2003 r. (I SA/Lu 882/02, Finanse Komunalne 2003, Nr 4), w którym stwierdzono, że rada gminy obowiązana jest przestrzegać zakresu upoważnienia udzielonego jej przez ustawę w zakresie tworzenia aktów prawa miejscowego, a w tych działaniach nie może wkraczać w materię uregulowaną ustawą. Uchwała rady gminy, będąca aktem prawa miejscowego, jest jednocześnie źródłem powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej na obszarze danej gminy (art. 87 ust. 2 Konstytucji), musi zatem respektować unormowania zawarte w aktach prawnych wyższego rzędu. Przywołane rozstrzygnięcia należy jednak odczytywać w określonym kontekście. Myśl, która została w nich wyrażona, sprowadzana powinna być do tezy, że rada gminy, stanowiąc przepisy prawa miejscowego, nie może przytaczać in extenso unormowań aktów prawnych wyższego rzędu, w ten sposób, ażeby powstawało wrażenie, że to właśnie rada gmina podjęła przytaczane rozstrzygnięcia normatywne. Należy jednak zważyć, że niekiedy konieczne jest przytoczenie w uchwale rady gminy regulacji ustawowych, gdyż dzięki takiemu zabiegowi akt prawa miejscowego stanie się czytelny i zrozumiały dla jego adresatów. Nie można bowiem tracić z pola wi-

dzenia okoliczności, że uchwały podejmowane przez organy samorządowe na podstawie ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym muszą zawierać sformułowania jasne, wyczerpujące, uniemożliwiające stosowanie niedopuszczalnego, sprzecznego z prawem luzu interpretacyjnego (por wyrok NSA z 6 czerwca 1996 r., SA/Gd 2949/94, OwSS 1996, Nr 3, poz. 91). Dlatego też uznać należy za dopuszczalne przytoczenie w uchwale rady gminy określonych regulacji ustawowych, o ile jest to konieczne dla uczynienia aktu prawa miejscowego czytelnym i zrozumiałym. Dlatego też Sąd nie podzielił zarzutów Wojewody Dolnośląskiego, że przytoczenie w kwestionowanym Regulaminie określonych rozwiązań ustawowych, czyni je nieważnymi”. Zasadny, zdaniem Sądu, jest natomiast zarzut niezgodności z prawem § 2 pkt 3 uchwały, bowiem przepis ten określa „odpady komunalne”, odsyłając do definicji tego pojęcia zawartej w ustawie o odpadach (art. 3 ust. 3 pkt 7). Ustawa o u. cz. i p. w gm. definiuje pojęcie „odpady komunalne” jako „odpady komunalne w rozumieniu przepisów o odpadach”. Porównanie obu przytoczonych in extenso pojęć wskazuje, że pojęcia te nie są jednoznaczne (a tylko takimi, niewątpliwie nie rozbieżnymi określeniami może – ewentualnie – posługiwać się prawodawca gminny). Użycie w uchwale prostego odniesienia do ustawy o odpadach zacieśnia wyrażenie przyjęte przez ustawodawcę w ustawie kompetencyjnej, stanowiącej upoważnienie ustawowe do regulacji omawianej kwestii w kontrolowanej uchwale rady gminy. Nie sposób założyć identyczności pojęć „odpady komunalne w rozumieniu przepisów o odpadach” i „zdefiniowane w art. 3 ust. 3 pkt 4 ustawy o odpadach”. Sama semantyczna wykładnia pojęcia ustawowego wskazuje, że definicja ustawowa zawiera szerszy desygnat niż użyte w uchwale wyrażenie, co z kolei może prowadzić do nieuprawnionego ograniczenia pojęcia ustawowego. Jeśli chodzi o zdefiniowane w uchwale „odpady wielkogabarytowe”, to Sąd w niniejszym składzie nie podzielił zarzutów skargi. Analiza aktów prawnych wyższego rzędu nie dała podstawy do twierdzenia, że w którymś z tych aktów pojęcie to zostało zdefiniowane inaczej niż w kontrolowanej uchwale. W szczególności nie jest także zdefiniowane na potrzeby ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach; nie zachodzi zatem problem kolizji określonego w uchwale pojęcia z jego definicją zawartą w akcie powszechnie obowiązującym, w szczególności w normie kompetencyjnej. Regulamin, jak wskazuje ustawa, określa szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku i należy przyjąć, że w ramach tych zasad prawodawca gminny może zdefiniować pojęcie „odpadów wielkogabarytowych”. Dookreślenie takiego, nieostrego pojęcia wyjaśni mieszkańcom gminy, na terenie której omawiany akt prawa miejscowego obowiązuje, jakie odpady należy uznać za odpady wielkogabarytowe. Można zatem przyjąć, że doprecyzowanie w uchwale rady gminy regulacji ustawowych, spowoduje, że dzięki takiemu zabiegowi akt prawa miejscowego stanie się czytelny i zrozumiały, a taką okoliczność organ stanowiący gminy powinien także mieć na względzie. Jeśli chodzi o kolejny zarzut, konieczności eliminacji uchwały w zakresie zdefiniowania na potrzeby uchwały pojęcia „odpady ulegające biodegradacji”, to uchwała definiuje je jako odpady komunalne, które ulegają rozkładowi tlenowemu lub beztlenowemu przy udziale mikroorganizmów. Uchwała odsyła do definicji odpadów podlegających biodegradacji w ustawie o odpadach. Jest to (zdaniem Sądu) zabieg redakcyjny dopuszczalny. Wskazać bowiem należy, że ustawa o zachowaniu czystości i porządku w gminach posługuje się pojęciem „odpady komunalne podlegające biodegradacji”. Należy zatem uznać, że jest to tylko (dopuszczane w świetle art. 91 ust. 4 ustawy ustrojowej) uściślenie (na potrzeby uchwały) pojęcia ustawowego, (podobnie jak postąpiono z omówionymi wcześniej odpadami wielkogabarytowymi). Z kolei, jeśli chodzi o zakwestionowane przez organ nadzoru § 4 ust. 6 w zakresie określenia pojęcia „odpady zielone”, Sąd podzielił zakwestionowanie tego wyrażenia przez Wojewodę. Należy bowiem zauważyć, że ustawa (a trzeba przypomnieć, że właśnie art. 4 o u. cz. i p. w gm. stanowi normę kompetencyjną) określa katalog spraw, które ustawodawca przekazał radzie gminy do określenia w regulaminie czystości i porządku i jest on zamknięty. W katalogu tym ustawodawca nie uwzględnił problematyki ani pojęcia odpadów zielonych. W efekcie, należy przyjąć, że rada gminy nie ma upoważnienia ustawowego, aby w regulaminie definiować kategorii „odpadów zielonych”. Wykroczenie poza zakres upoważnienia ustawowego nakazuje uznać, że rada gminy naruszyła, także w tym zakresie, swoje kompetencje, a zasada legalizmu wskazana w art. 7 Konstytucji RP, w myśl której organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa, na to nie pozwala. Omawiając kolejny zarzut organu nadzoru w zakresie potrzeby eliminacji z uchwały dalszego punktu § 2, czyli określonego w pkt 7 pojęcia „odpady niebezpieczne”, to zdaniem Sądu, określenie to nie wymaga eliminacji z obrotu prawnego. Zastosowano tu bowiem mechanizm taki, jak w przypadku odpadów wielkogabarytowych i ulegających biodegradacji. Należy podnieść, że w upoważnieniu ustawowym stanowi się o „odpadach komunalnych, w tym powstających w gospodarstwach domowych odpadach niebezpiecznych”. Można zatem przyjąć, że skoro uchwały muszą zawierać sformułowania jasne, wyczerpujące, wyjaśniające mieszkańcom w sposób nie budzący wątpliwości zakres obowiązywania uchwały, to taką definicję należy uznać za dopuszczalną. Jeśli chodzi o pojęcie „nieczystości ciekłe”, zawarte w ust. 8 omawianego paragrafu, to wyjaśnienie tego pojęcia na potrzeby uchwały należy uznać za dopuszczalne, stanowi bowiem (podobnie jak pojęcie „właściciele nieruchomości”) powtórzenie definicji ustawowej; również (co do zasady) zbędne, ale wobec dosłowności powtórzenia nie wymagające eliminacji. W całości natomiast Sąd uwzględnił skargę Wojewody

odnośnie do § 4 ust. 1 pkt 1, 3, 4 i 6. W paragrafie tym prawodawca gminny wskazał między innymi, że właściciele nieruchomości zapewniają utrzymanie czystości i porządku na częściach nieruchomości udostępnionych do użytku publicznego poprzez: 1) uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z chodników, podwórz, przejść, bram, dróg publicznych itp.; 3) podjęcie działań likwidujących lub co najmniej ograniczających śliskość chodnika, przy czym piasek, popiół lub inne materiały użyte do tych celów, należy uprzątnąć z chodnika po ustaniu przyczyny ich użycia; 4) usuwanie sopli lodu i śniegu z dachów, rynien i innych części nieruchomości, stwarzających zagrożenie dla przechodniów; 6) zapobiegania przerastania traw i chwastów. Z kolei w ust. 2 omawianego paragrafu rada gminy wskazała (między innymi), że zabrania się: wypalania traw na terenach zielonych, nieużytkach, skarpach, rowach itp.; oraz niszczenia lub uszkodzenia obiektów małej architektury, trawników, urządzeń wyposażenia placów zabaw. Wszystkie przytoczone punkty uchwały stanowiły wykroczenie poza upoważnienie ustawowe; brak bowiem podstaw normatywnych do nakładania na właścicieli dodatkowych (ponad określone w art. 4 obowiązków), a takie właśnie obowiązki (jak trafnie w skardze podnosi Wojewoda Dolnośląski) nakładają na właścicieli nieruchomości zakwestionowane punkty ustępu 1 § 4 uchwały. Nadto, jeśli chodzi o pkt 6 § 4 ust. 2 tiret 7 i 8 (wypalanie traw), zasadnie także organ nadzoru podnosi, że kwestię tę rozstrzyga Kodeks wykroczeń i w konsekwencji zakwestionowane regulacje wykraczają poza upoważnienie ustawowe normy kompetencyjnej. Inaczej mówiąc, kwestię tę regulują normy ustawowe w akcie prawnym innym, niż ustawa o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Nie zostały zatem przekazane do regulacji prawodawcy gminnemu, co prowadzić musi do stwierdzenia ich nieważności. Można jeszcze dodać, że WSA Bydgoszczy w wyroku z dnia 6 stycznia 2009 r. (II SA/Bd 611/08, LEX nr 509625) wskazał, że Rada Gminy nie ma prawnego umocowania do nałożenia na właścicieli nieruchomości obowiązków dotyczących utrzymywania w czystości innych miejsc niż chodnik i to tylko bezpośrednio przylegający do danej nieruchomości. A w kolejnym wyroku z dnia 29 października 2008 r. ten sam Sąd wskazał, że art. 4 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2005 r. Nr 236, poz. 2008 ze zm.) nie upoważnia rady gminy do (...), zobowiązania usuwania z chodnika piasku użytego do ograniczania śliskości chodnika niezwłocznie po ustaniu przyczyn jego zastosowania oraz do usuwania nawisów (sopli) z okapów, rynien i innych elewacji budynku. (vide wyrok z dnia 29 października 2008 r. II SA/Bd 633/08, ZNSA 2009, Nr 2). Omamiając poruszone zagadnienie wskazać też można na wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 12 października 2007 r. (II SA/Wr 310/07, Dz. Urz. Dolno 2008, Nr 64, poz. 845), w którym wyjaśniono, że „w ramach upoważnienia ustawowego zawartego w art. 4 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2005 r. Nr 236, poz. 2008) gmina nie może ustanowić wobec właścicieli nieruchomości wymogu (...) uprzątnięcia zanieczyszczeń z chodników przylegających do nieruchomości, usuwania nawisów (sopli) oraz śniegu z dachów, usuwania ogłoszeń, plakatów, rysunków, wykaszania chwastów i trawy oraz utrzymywania roślinności przy ciągach komunikacyjnych w odpowiednim stanie”. Zasadna pozostaje skarga w zakresie § 19 ust. 4 uchwały. Kompetencyjny przepis ustawowy daje upoważnienie dla organu stanowiącego gminy do wyznaczania w Regulaminie obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji i terminów jej przeprowadzania. Ustawa nie daje zatem podstaw do określenia w uchwale podmiotu, który ma pokryć koszty tej deratyzacji. W efekcie w sposób oczywisty uchwalenie, że „obowiązek deratyzacji ciąży na właścicielu nieruchomości” nie mieści się w delegacji ustawowej. WSA we Wrocławiu wyjaśnił w wyroku z dnia 27 listopada 2007 r. (II SA/Wr 424/07, Dz. Urz. Dolno. 2008, Nr 64, poz. 846), że art. 4. ust. 2 pkt 8 tej ustawy (wyznaczanie obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji i terminów jej przeprowadzania) nie może stanowić upoważnienia do regulowania przez radę gminy kwestii dotyczących ponoszenia kosztów deratyzacji”. Następnie podnieść trzeba, że skarga podlegała także uwzględnieniu w zakresie § 24 ust. 2, jako uregulowania wykraczającego poza normatywne upoważnienie. We wskazanym ustępie prawodawca gminny zobowiązał właścicieli do zapobiegania niekontrolowanemu rozmnażaniu się psów i kotów. Nałożony wskazanym paragrafem obowiązek nie znajduje ustawowego upoważnienia w art. 4 ustawy. Analogiczną kwestię rozstrzygnął Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 10 czerwca 2009 r. (II SA/Wr 545/08, LEX nr 512713), w uzasadnieniu którego wyjaśnił, że „obowiązki zapobiegania zbędnemu rozmnażaniu się psów i kotów nie należą do kategorii obowiązków, których celem jest ochrona przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi i pozostają bez związku z ochroną terenów przeznaczonych do wspólnego użytku przed zanieczyszczeniem przez zwierzęta”. Korzystając z upoważnienia ustawowego, zawartego w art. 134 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, w myśl którego Sąd rozstrzyga w granicach danej sprawy nie będąc jednak związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną, Sąd z urzędu uznał na nieważny zapis § 24 pkt 2 kontrolowanej uchwały uznając, że organ nie mógł w trybie uchwały, wydanej na podstawie art. 4 ustawy o u. cz. i p. w gm. nałożyć na właścicieli obowiązku zaopatrzenia psa w identyfikator określający właściciela zwierzęcia. Podobnie, jak wcześniej zakwestionowany zapis, i tego unormowania nie sposób uznać za ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi. Takie unormowania pozostają bez związku z ochroną terenów przeznaczonych do wspólnego użytku przed zanieczyszczeniem przez zwierzęta. Tę z kolei kwestię rozważał

WSA w Opolu, który w sprawie II SA/Op 62/09 w wyroku z dnia 7 kwietnia 2009 r. (LEX nr 509623) wyjaśnił, że „w przepisie art. 4 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach nie można doszukać się upoważnienia do nakładania na osoby utrzymujące psy obowiązków polegających na: 1) znakowaniu psa poprzez wszczepienie mikro czipa (określającego numer identyfikacyjny zwierzęcia) celem jego identyfikacji”. Reasumując, na podstawie art. 147 § 1 i art. 151 u.p.p.s.a., orzeczono jak na wstępie. Klauzula zawarta w pkt III wynika z zastosowania przez Sąd art. 152 u.p.p.s.a. zaś orzeczenie o kosztach wynika z art. 200 u.p.p.s.a.

1690

WYROK NR SYGN. AKT II SA/WR 470/09 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 30 grudnia 2009 r.

w sprawie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Ząbkowice Śląskie

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia WSA Anna Siedlecka
Sędziowie Sędzia NSA Halina Kremis (spr.)
 Sędzia NSA Julia Szczygielska

Protokolant Aleksandra Siwińska

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 17 grudnia 2009 r.

sprawy ze skargi Wojewody Dolnośląskiego

na uchwałę Rady Miejskiej Ząbkowice Śląskie

z dnia 28 kwietnia 2006 r. nr IV/13/2006

w przedmiocie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Ząbkowice Śląskie

- I. stwierdza nieważność uchwały Rady Miejskiej Ząbkowice Śląskie z dnia 28 kwietnia 2006 r. w zakresie § 4 pkt 2 lit. c; § 4 pkt 2 lit. d we fragmencie: „oraz dostawy wody pitnej”; § 4 pkt 4 lit. a we fragmencie: „w szczególności z parkingów, chodników, podwórz, przejść, bram z zastrzeżeniem lit. b”; § 4 pkt 4 lit. b; § 6 ust.1;ust. 8; § 12 ust. 7 we fragmencie: „oraz zaszczepienia psa przeciwko wściekliznie”;
- II. w pozostałym zakresie postępowanie umarza;
- III. orzeka, że zaskarżona uchwała w części, w której stwierdzono jej nieważność nie podlega wykonaniu;
- III. zasądza od Rady Miejskiej Ząbkowice Śląskie na rzecz Wojewody Dolnośląskiego kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem kosztów postępowania sądowego.

UZASADNIENIE

Na sesji w dniu 28 kwietnia 2006 r. Rada Miejska Ząbkowice Śląskie podjęła uchwałę nr IV/13/06 w sprawie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Ząbkowice Śląskie. W części wstępnej wskazano podstawę prawną uchwały – art. 18 ust. 2 oraz art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) oraz art. 3 ust. 1 i art. 4 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach – [zwanej dalej w skrócie „u.u.c.p.g.”] (t.j. Dz. U. z 2005 r., Nr 236, poz. 2008 z późn. zm.). Wskazano też, że zasięgnięto opinii Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Ząbkowicach Śląskich. Uchwała opracowuje regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie gminy Ząbkowice Śląskie. W akcie uregulowano szereg kwestii, między innymi: związanych z materią zawartą w jej tytule, dzieląc akt na rozdziały. I tak w rozdziale I zawarto postanowienia ogólne, w rozdziale II obowiązki i wymagania w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości, rozdział III poświęcono zagadnieniom rodzajów urządzeń do zbierania odpadów komunalnych na terenie nieruchomości oraz na drogach publicznych oraz wymagania dotyczące ich rozmieszczenia i utrzymania; rozdział IV został poświęcony częstotliwości i sposobom pozbywania się odpadów komunalnych lub nieczystości ciekłych z terenu nieru-

chomości, z terenów przeznaczonych do użytku publicznego; rozdział V obejmuje zagadnienie innych wymagań wynikających z gminnego planu gospodarki odpadami, zaś rozdział VI to obowiązki i wymagania ciążące na osobach utrzymujących zwierzęta domowe, rozdział VII określa wymagania w zakresie utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolnej; rozdział VIII wyznacza obszary obowiązkowej deratyzacji oraz terminów jej prowadzenia; zaś w rozdziale IX zawarto postanowienia końcowe. W wyniku zakwestionowania szeregu postanowień opisanej uchwały w postępowaniu nadzorczym, w dniu 8 września 2006 r. Rada Miejska Ząbkowice Śląskie podjęła uchwałę nr VIII/39/2006 w sprawie zmiany uchwały z dnia 28 kwietnia 2006 r. – regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Ząbkowice Śląskie. W podstawie prawnej tej uchwały przywołano art. 18 ust. 2 pkt 15 i art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym oraz art. 3 ust. 1 i art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. W § 1 postanowiono, że w uchwale nr IV/13/06 Rady Miejskiej w Ząbkowicach Śląskich z dnia 28 kwietnia 2006 r. skreśla się: 1) w § 3 pkt 3, 4, 5, 6, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 15, 16, 17, 18, 2) w § 4 pkt 4 lit a) słowa: „jezdni, przystanków autobusowych”, 3) w § 4 pkt 4 lit c), e), f), 4) w § 6 ust. 11, 13, 5) w § 12, ust. 6. W § 2 postanowiono, że wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Ząbkowic Śląskich, zaś § 3 stanowił, że uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od jej ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego. Skargę na uchwałę Rady Miejskiej Ząbkowice Śląskie nr IV/13/06 z dnia 28 kwietnia 2006 r. w sprawie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Ząbkowice Śląskie złożył do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu Wojewoda Dolnośląski. Powołując się na upoważnienie ustawowe zawarte w art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, organ nadzoru zakwestionował następujące regulacje tej uchwały: – § 3 pkt 3–13, pkt 15 i pkt 16, – § 4 pkt 2 lit. c), – § 4 pkt 2 lit. d) we fragmencie: „oraz dostawy wody pitnej”, – § 4 pkt 4 lit. a) we fragmencie: „w szczególności z jezdni, przystanków autobusowych, parkingów, chodników, podwórz, przejść, bram, z zastrzeżeniem lit; b); – § 4 pkt 4 lit. b) i lit. c), – § 6 ust. 1, ust. 8, ust. 11 i ust. 13, – § 12 ust. 6, – § 12 ust. 7 we fragmencie: „oraz zaszczepienia psa przeciwko wściekliznie”. Powołując się na dyspozycję art. 147 ust. 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270, ze zm.), organ nadzoru wniosł o stwierdzenie nieważności zakwestionowanych unormowań uchwały. Po dodatkowych ustaleniach, w szczególności w zakresie dokonanej przez autora uchwały jej autokorekty, opisaną wcześniej uchwałą z dnia 8 września 2006 r., Wojewoda Dolnośląski pismem z dnia 3 listopada 2009 r. (k. 45 akt sądowych) cofnął skargę w następującym zakresie: – § 3 pkt 3-13, pkt 15 i pkt 16, – § 4 pkt 4 lit. a) we fragmencie: „w szczególności z jezdni, przystanków autobusowych”, – § 4 pkt 4 lit. c), – § 6 ust. 11 i ust. 13, – § 12 ust. 6. Skarga została podtrzymana w zakresie – § 4 pkt 2 lit. c), – § 4 pkt 2 lit. d) we fragmencie: „oraz dostawy wody pitnej”, – § 4 pkt 4 lit. a) we fragmencie: „w szczególności z parkingów, chodników, przejść, bram, z zastrzeżeniem lit. b)”, – § 4 pkt 4 lit. b), – § 6 ust. 1, ust. 8, – § 12 ust. 7 we fragmencie: „oraz zaszczepienia psa przeciwko wściekliznie”. Na uzasadnienie Wojewoda wskazał, że kwestionowana uchwała została podjęta (między innymi) na podstawie art. 4 ustawy o utrzymaniu porządku i czystości w gminach. Dalej – odnośnie do unormowań, co do których skargę podtrzymał, podniósł, że – jak stanowi art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy – „właściciele nieruchomości zapewniają utrzymanie czystości i porządku poprzez przyłączenie nieruchomości do istniejącej sieci kanalizacyjnej lub, w przypadku gdy budowa sieci kanalizacyjnej jest technicznie lub ekonomicznie nieuzasadniona, wyposażenie nieruchomości w zbiornik bezodpływowy nieczystości ciekłych lub w przydomową oczyszczalnię ścieków bytowych, spełniające wymagania określone w przepisach odrębnych; przyłączenie nieruchomości do sieci kanalizacyjnej nie jest obowiązkowe, jeżeli nieruchomość jest wyposażona w przydomową oczyszczalnię ścieków spełniającą wymagania określone w przepisach odrębnych.” Tymczasem w § 4 pkt 2 lit. c) uchwały zapisano: „Właściciele nieruchomości zapewniają utrzymanie czystości i porządku na terenie nieruchomości poprzez przyłączenie nieruchomości zabudowanych, w tym również wyposażonych w bezodpływowe zbiorniki do gromadzenia nieczystości ciekłych, do istniejącej sieci kanalizacyjnej.” Tym samym Rada Miejska naruszyła w sposób istotny art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy, nie uwzględniając faktu, że obowiązek przyłączenia do sieci kanalizacyjnej nie dotyczy nieruchomości wyposażonych w przydomowe oczyszczalnie ścieków. Mocą § 4 pkt 2 lit. d) uchwały Rada postanowiła: „Właściciele nieruchomości zapewniają utrzymanie czystości i porządku poprzez przechowywanie umów i dowodów płacenia za usługi w zakresie opróżniania zbiorników nieczystości ciekłych oraz dostawy wody pitnej i okazywanie wymienionych dokumentów organom kontrolnym, posiadającym uprawnienia do przeprowadzenia kontroli.” Zgodnie zaś z art. 6 ust. 1 ustawy: „Właściciele nieruchomości przy wykonywaniu obowiązku określonego w art. 5 ust. 1 pkt 3b obowiązani są do udokumentowania, w formie umowy, korzystania z usług wykonywanych przez zakład będący gminną jednostką organizacyjną lub przedsiębiorcę posiadającego zezwolenie na prowadzenie działalności w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości lub w zakresie opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych, przez okazanie takiej umowy i dowodów płacenia

za takie usługi."Na tle cytowanego przepisu należy zatem stwierdzić, że obowiązek przechowywania umów i dowodów płacenia za usługi dotyczy wyłącznie odbioru odpadów komunalnych i opróżniania zbiorników bezodpływowych, nie obejmuje zaś usług w zakresie dostawy wody pitnej. Rada bez wyraźnego upoważnienia ustawowego nie mogła nałożyć takiego obowiązku w drodze regulaminu utrzymania czystości i porządku. Z kolei w § 4 pkt 4 lit. a) uchwały czytamy: „Właściciele nieruchomości zapewniają utrzymanie czystości i porządku poprzez: 4) w zakresie utrzymywania czystości i porządku na częściach nieruchomości służących do użytku publicznego: a) uprzątnięcie błota, śniegu, lodu, opadłych liści i innych zanieczyszczeń z powierzchni nieruchomości: w szczególności: z jezdni, przystanków autobusowych, parkingów, chodników, podwórz przejść, bram, z zastrzeżeniem lit. b).”Organ nadzoru zwraca uwagę na brzmienie art. 4 ust. 2 pkt 1b ustawy. Zgodnie z tym przepisem regulamin określa wymagania w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości obejmujące uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego. Z kolei art. 5 ust. 1 pkt 4 ustawy nakłada na właścicieli nieruchomości obowiązek: „uprzątnięcia błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z chodników położonych wzdłuż nieruchomości, przy czym za taki chodnik uznaje się wydzieloną część drogi publicznej służącą dla ruchu pieszego położoną bezpośrednio przy granicy nieruchomości; właściciel nieruchomości nie jest obowiązany do uprzątnięcia chodnika, na którym jest dopuszczony płatny postój lub parkowanie pojazdów samochodowych.” Tymczasem Rada rozciągnęła ten obowiązek wbrew ustawie na wszystkie chodniki –skoro bowiem wedle uchwały obowiązek dotyczy nieruchomości służących do użytku publicznego, a każdy chodnik spełnia to kryterium, to wedle uchwały obowiązek uprzątnięcia chodników dotyczy wszystkich chodników. Innymi słowy, obowiązek ten zgodnie z ustawą dotyczy tylko właścicieli nieruchomości, do których bezpośrednio przylega chodnik stanowiący część drogi publicznej. Dodatkowo podkreślić trzeba, że obowiązek ten dotyczy chodnika, na którym jest dopuszczony płatny postój lub parkowanie pojazdów samochodowych, a Rada w uchwale takiego rozróżnienia nie dokonała. Znajduje to dodatkowo wyraz również w art. 6 ust. 5 ustawy: „Obowiązki utrzymania czystości i porządku na terenach innych niż wymienione w ust. 1-4 należą do gminy. Do obowiązków gminy należy także uprzątnięcie i pozbycie się błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z chodników, jeżeli gmina pobiera opłaty z tytułu postoju lub parkowania pojazdów samochodowych na takim chodniku, oraz zbieranie i pozbycie się odpadów zgromadzonych w urządzeniach do tego przeznaczonych, umieszczonych na tym chodniku i utrzymanie urządzeń w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym.”Ponadto, zgodnie z art. 5 ust. 3, ust. 4 i ust. 5 ustawy, „Uprzątnięcie i pozbycie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z przystanków komunikacyjnych z wydzielonych krawężnikiem lub oznakowaniem poziomym torowisk pojazdów szynowych należy do obowiązków przedsiębiorców użytkujących tereny służące komunikacji publicznej. Obowiązki utrzymania czystości i porządku na drogach publicznych należą do zarządu drogi. Do obowiązków zarządu drogi należy także: 1) zbieranie i pozbywanie się odpadów zgromadzonych w urządzeniach do przeznaczonych i utrzymanie tych urządzeń w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkom i technicznym; 2) pozbycie się błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń uprzątniętych z chodników przez właścicieli nieruchomości przyległych do drogi publicznej; 3) uprzątnięcie i pozbycie się błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z chodników, jeżeli zarząd drogi pobiera opłaty z tytułu postoju lub parkowania pojazdów samochodowych na takim chodniku.”Tymczasem mocą uchwały obowiązki te nałożono na właścicieli nieruchomości, a nie odpowiednio – w stosunku do przystanków – na przedsiębiorców użytkujących tereny służące komunikacji publicznej, w stosunku do jezdni na poboczach dróg. W § 4 pkt 4 lit. b) i lit. c) uchwały zapisano: „Właściciele nieruchomości zapewniają utrzymanie czystości i porządku poprzez: 4) w zakresie utrzymywania czystości i porządku na częściach nieruchomości służących do użytku publicznego: b) gromadzenie na skraju chodnika od strony jezdni błota, śniegu i lodu uprzątniętego z chodników położonych wzdłuż nieruchomości, w sposób nie zagrażający bezpieczeństwu przechodniów i pojazdów oraz nie utrudniających ruch z zachowaniem możliwości odpływu wody do kanalizacji, w sposób nie zagrażający istniejącej zieleni, c) gromadzenie błota, śniegu i lodu uprzątniętego z przystanków komunikacyjnych oraz dróg publicznych przy krawędzi jezdni poza terenem przystanku komunikacyjnego w sposób nie utrudniający zatrzymywanie się pojazdów, wysiadanie i wsiadanie pasażerów.”W § 6 ust. 1 uchwały znalazło się następujące postanowienie: „Na terenie nieruchomości zabrania się spalania odpadów oraz spalania odpadów w instalacjach grzewczych budynków.”W § 6 ust. 8 uchwały czytamy: „Zabrania się do wylewania nieczystości ciekłych poza wyznaczonymi do tego celu stacjami zlewnymi.”W § 12 ust. 7 uchwały wpisano: „Właściciel psa zobowiązany jest do niezwłocznego udokumentowania, na żądanie organu kontrolującego, faktu rejestracji psa oraz zaszczepienia psa przeciwko wściekliznie. W przypadku braku możliwości przedstawienia stosownych dokumentów w trakcie kontroli, właściciel psa jest zobowiązany do przedstawienia ich w terminie i miejscu określonym przez kontrolującego.”W świetle art. 2 Konstytucji RP Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej. Pochodną zasady demokratycznego państwa prawnego jest art. 7 Ustawy zasadniczej, według którego organy władzy publicznej działają w granicach i na podstawie prawa. Oznacza to, że każde działanie organu władzy, w tym także rady gminy, musi mieć

oparcie w obowiązującym prawie. W świetle art. 94 Konstytucji RP akty prawa miejscowego podejmowane są na podstawie wyraźnych upoważnień ustawowych. Podejmując akty prawa miejscowego w myśl normy ustawowej, organ stanowiący musi ściśle uwzględniać wytyczne zawarte w upoważnieniu. Odstąpienie od tej zasady narusza związek formalny i materialny pomiędzy aktem wykonawczym a ustawą, co z reguły stanowi istotne naruszenie prawa. Zarówno w doktrynie, jak również w orzecznictwie ugruntował się pogląd dotyczący dyrektyw wykładni norm o charakterze kompetencyjnym. Naczelną zasadą prawa administracyjnego jest zakaz domniemania kompetencji. Należy ponadto podkreślić, że normy kompetencyjne powinny być interpretowane w sposób ścisły, literalny. Jednocześnie zakazuje się dokonywania wykładni rozszerzającej przepisów kompetencyjnych oraz wyprowadzania kompetencji w drodze analogii. Na szczególną uwagę zasługuje tu wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 czerwca 2000 r. (K25/99, OTK 2000, nr 5, poz. 141): „Stosując przy interpretacji art. 87 ust. 1 i art. 92 ust. 1 Konstytucji, odnoszących się do źródeł prawa, takie zasady przyjęte w polskim systemie prawnym jak: zakaz domniemania kompetencji prawodawczych, zakaz wykładni rozszerzającej kompetencje prawodawcze oraz zasadę głoszącą, że wyznaczenie jakiemuś organowi określonych zadań nie jest równoznaczne z udzieleniem mu kompetencji do ustanawiania aktów normatywnych służących realizowaniu tych zadań (...)”. Kwestionowane postanowienia § 4 pkt 4 lit. b) i lit. c), § 6 ust. 1, ust. 8, § 12 ust. 7 we fragmencie: „oraz zaszczepienia psa przeciwko wściekliznie”, uchwały wykraczają poza normę kompetencyjną zawartą w art. 4 ustawy. Działanie na podstawie i w granicach prawa oznacza, że każda norma kompetencyjna musi być tak realizowana, aby nie naruszała innych przepisów ustawy. Zakres upoważnienia powinien być zawsze ustalany przez pryzmat zasad demokratycznego państwa prawnego, w granicach i na podstawie prawa oraz innych przepisów regulujących daną dziedzinę. W § 4 pkt 4 lit. b) i lit. c), § 6 ust. 1, ust. 8, § 12 ust. 7 we fragmencie: „oraz zaszczepienia psa przeciwko wściekliznie” uchwały Rada nałożyła na właścicieli nieruchomości obowiązki, których nałożenie jest równoznaczne z przekroczeniem przez radę gminy zakresu kompetencji, o których mowa w art. 4 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Zgodnie z art. 4 ustawy rada gminy, po zasięgnięciu opinii powiatowego inspektora sanitarnego, uchwała regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie gminy. Regulamin określa szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące wymagań i obowiązków określonych w pkt 1–8 tegoż przepisu. Katalog spraw, w zakresie których ustawodawca upoważnił radę gminy do szczegółowych zasad postępowania, jest zamknięty. Takie rozwiązanie legislacyjne jest uzasadnione z uwagi na wkroczenie poprzez przepisy prawa miejscowego w sferę wolności obywateli. Dlatego też organ stanowiący gminy może dokonywać regulacji prawnych tylko w takim zakresie, w jakim został wyraźnie do tego upoważniony. Mając to na względzie Wojewoda stwierdza, że obowiązki, które nałożono w wymienionych przepisach uchwały, wykraczają poza materię zawartą w art. 4 ust. 2 pkt 1–8 ustawy, i Rada Miejska nie miała uprawnienia do ich wprowadzenia. Wojewoda podkreśla także, że część tych obowiązków wynika wprost z innych przepisów. Odnośnie do § 12 ust. 6 uchwały, dotyczącego szczepienia psa przeciwko wściekliznie, obowiązek ten wynika z art. 56, może także być nałożony w drodze art. 44, 45 lub 46 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zwierząt oraz o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz. U. Nr 69, poz. 625 z późn. zm.) (brzmienie na dzień podjęcia uchwały). W doręczonej sądowi odpowiedzi na skargę strona przeciwna wniosła o oddalenie skargi Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył: Na wstępie należy podkreślić, że Wojewódzki Sąd Administracyjny, działając w granicach kompetencji wynikających z art. 1 § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269 ze zm.) w związku z art. 3 § 2 pkt 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm., zwanej dalej „u.p.p.s.a.”), obowiązany jest skontrolować, czy zaskarżona uchwała odpowiada prawu, czy też to prawo narusza, i w zależności od tej oceny orzec w sposób przewidziany w art. 147 § 1 lub art. 151 u.p.p.s.a. Wskazując na to kryterium Sąd uznał, że skarga zasługuje na uwzględnienie w części, w której wobec wydania kolejnej (korygującej) uchwały nie została przez organ nadzoru cofnięta. Jak wynika z pisma procesowego strony skarżącej (k. 58 akt sądowych) oraz dołączonego do niego dokumentu w postaci skargi Wojewody Dolnośląskiego, datowanej na dzień 23 sierpnia 2006 r., skarżona obecnie uchwała była już przedmiotem postępowania kontrolnego organu skarżącego. Ten proces doprowadził do podjęcia dalszych kroków w postaci zaskarżenia tejże uchwały do sądu administracyjnego. Jednakże, co jest między stronami niesporne, postępowanie przed sądem administracyjnym w wyniku tej skargi nie zostało wszczęte, bowiem wydanie przez Radę Miejską Ząbkowice Śląskie uchwały z dnia 8 września 2006 r. nr VIII/39/2006 w sprawie zmiany uchwały z dnia 28 kwietnia 2006 r. – regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Ząbkowice Śląskie i nie przekazanie skargi do sądu, spowodowało zakończenie tamtej procedury sprawdzającej bez wydania rozstrzygnięcia nadzorczego, lub orzeczenia sądowego. W konsekwencji dotychczasowych uwag, aby przystąpić do orzekania w sprawie, należy w pierwszym rzędzie udzielić jednoznacznej odpowiedzi na pytanie, czy po wyczerpaniu uprzedniej procedury i zaniechania złożenia skargi do sądu, wojewoda – jako organ nadzoru nad organami samorządu terytorialnego – może w trybie art. 93 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, obecnie wnieść skargę do sądu, w szczególności w zakresie nieobjętym

uprzednim postępowaniem weryfikacyjnym. Jak wyjaśnił Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach w uzasadnieniu wyroku z dnia 6 października 2008 r. (II SA/GI 466/08, LEX nr 483145) „środkiem sprawowania przez organ nadzoru kontroli nad działalnością organów samorządu terytorialnego jest m.in. uprawnienie tego organu do wydawania rozstrzygnięć nadzorczych, jak i do zaskarżania aktów tych organów do sądu administracyjnego. Oba te środki nie są względem siebie konkurencyjne, a ich zastosowanie jest uwarunkowane jedynie upływem terminu, o którym mowa w art. 91 ust. 1 ustawy (o samorządzie gminnym – przyp. Sądu). Skoro zatem wydanym w ustawowym terminie rozstrzygnięciem nadzorczym stwierdzono nieważność jedynie części kontrolowanej uchwały, to brak jest przeszkód, aby po upływie tego terminu organ nadzoru mógł zaskarżyć tę samą uchwałę w pozostałej części.” Teza ta zasługuje w pełni na aprobatę. Wskazać bowiem trzeba, że ratio legis ustawodawcy oddającego w ręce Wojewody, jako organu nadzoru, i sądów administracyjnych kontrolę działań organów samorządu pod względem zgodności z prawem, dąży do eliminacji takich ich działań, które nie dają się pogodzić z konstytucyjną zasadą legalizmu. Inaczej mówiąc, celem procedury kontrolnej jest doprowadzenie do pełnej zgodności z prawem aktów administracji publicznej, a nie wyłącznie wyczerpanie procedury formalnej ich weryfikacji. W niniejszej sprawie stan faktyczny jest o tyle prostszy, że Wojewoda nie wydał rozstrzygnięcia nadzorczego, nie skorzystał z upoważnienia ustawowego, wskazanego w art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym. Zatem (przed wydaniem wyroku przez sąd) formalno-prawny tryb kontrolny uchwały pojętej w zakresie administracji publicznej nie został zakończony żadnym rozstrzygnięciem. Reasumując ten fragment rozważań należy wskazać, że skarga Wojewody (jako nie ograniczona żadnym ustawowym terminem) wymagała rozpoznania merytorycznego przez sąd na zasadach ogólnych. Przechodząc do kontroli zakwestionowanej uchwały, należy w pierwszym rzędzie wskazać, że podstawę prawną do jej wydania stanowi art. 4 ust. 1 u.u.c.p.g., w myśl którego rada gminy, po zasięgnięciu opinii państwowego powiatowego inspektora sanitarnego, uchwała regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie gminy, zwany dalej „regulaminem”; przy czym regulamin ten jest aktem prawa miejscowego. Z kolei, stosownie do ustępu 2 tego artykułu, regulamin określa szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące: wymagań w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości obejmujących: a) prowadzenie we wskazanym zakresie selektywnego zbierania i odbierania odpadów komunalnych, w tym powstających w gospodarstwach domowych odpadów niebezpiecznych, odpadów wielkogabarytowych, zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, zużytych baterii i zużytych akumulatorów oraz odpadów z remontów, b) uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego, c) mycie i naprawy pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi; 2) rodzaju i minimalnej pojemności urządzeń przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych na terenie nieruchomości oraz na drogach publicznych, warunków rozmieszczania tych urządzeń i ich utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym, przy uwzględnieniu: a) średniej ilości odpadów komunalnych wytwarzanych w gospodarstwach domowych bądź w innych źródłach, b) liczby osób korzystających z tych urządzeń; 3) częstotliwości i sposobu pozbywania się odpadów komunalnych i nieczystości ciekłych z terenu nieruchomości oraz z terenów przeznaczonych do użytku publicznego; 4) maksymalnego poziomu odpadów komunalnych ulegających biodegradacji dopuszczonych do składowania na składowiskach odpadów; 5) innych wymagań wynikających z gminnego planu gospodarki odpadami; 6) obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe, mających na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku; 7) wymagań utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej, w tym także zakazu ich utrzymywania na określonych obszarach lub w poszczególnych nieruchomościach; 8) wyznaczania obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji i terminów jej przeprowadzania. Z literalnego brzmienia przywołanego unormowania wynika, że ustawodawca zawarł w nim wyczerpujące kwestie, które powinny zostać uregulowane w regulaminie utrzymania czystości i porządku na terenie gminy. Z drugiej strony przepis ten zawiera wyliczenie wszystkich niezbędnych elementów, które rada gminy powinna umieścić w tym regulaminie. Rada gminy, uchwalając kontrolowany regulamin, nie może zamieszczać w nim postanowień wykraczających poza zakres przywołanego przepisu. Inaczej mówiąc, przepis art. 4 ust. 2 u.u.c.p.g. ma charakter zamknięty, co oznacza, że organy stanowiące gmin nie mogą określać w regulaminach czystości i porządku kwestii, które nie mieszczą się w zakresie powyższych zagadnień (por. wyrok WSA w Olsztynie z dnia 27 listopada 2007 r., II SA/OI 968/07, Współnota 2008, Nr 9). Jak wynika z dołączonego do odpowiedzi na skargę dokumentu, Rada Gminy podjęła uchwałę o utrzymaniu porządku i czystości na terenie gminy, przywołując w podstawie prawnej omawiany przepis prawa materialnego. I tak w § 4 pkt 2 lit. c) kontrolowanego aktu prawa miejscowego wskazano, że „właściciele nieruchomości zapewniają utrzymanie czystości i porządku na terenie nieruchomości poprzez – w zakresie nieczystości ciekłych – przyłączenie nieruchomości zabudowanych, w tym również wyposażonych w bezodpływowe zbiorniki do gromadzenia nieczystości ciekłych, do istniejącej sieci kanalizacyjnej”. Prawdopodobnie kontrolowanego unormowania należy rozważać z uwzględnieniem uregulowań zawartych w art. 5 ust. 1 u.u.c.p.g., w myśl którego właściciele nieruchomości

zapewniają utrzymanie czystości i porządku (między innymi) przez: przyłączenie nieruchomości do istniejącej sieci kanalizacyjnej lub, w przypadku gdy budowa sieci kanalizacyjnej jest technicznie lub ekonomicznie nieuzasadniona, wyposażenie nieruchomości w zbiornik bezodpływowy nieczystości ciekłych lub w przydomową oczyszczalnię ścieków bytowych, spełniające wymagania określone w przepisach odrębnych; przyłączenie nieruchomości do sieci kanalizacyjnej nie jest obowiązkowe, jeżeli nieruchomość jest wyposażona w przydomową oczyszczalnię ścieków spełniającą wymagania określone w przepisach odrębnych. Zestawienie dyspozycji obu przepisów – z jednej strony przepisu prawa powszechnie obowiązującego rangi ustawowej, a z drugiej aktu prawa miejscowego – nie pozostawia wątpliwości, że przepis uchwały jest sprzeczny z unormowaniem ustawowym. Należy zgodzić się ze stanowiskiem Wojewody, że taka sprzeczność jest nie do pogodzenia z Konstytucyjną zasadą państwa prawnego, wskazaną w art. 2 Konstytucji RP. Jak wyjaśnił Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 26 kwietnia 2007 r. (II OSK 166/07, LEX nr 344607) „przesłanką stwierdzenia nieważności uchwały lub zarządzenia organu gminy jest istotna sprzeczność uchwały lub zarządzenia z prawem. O stwierdzeniu nieważności uchwały (...) można mówić tylko wtedy, gdy uchwała pozostaje w wyraźnej sprzeczności z określonymi przepisami prawa i gdy wynika to wprost z treści tego przepisu”. Jak wcześniej powiedziano, nawet pobieżna, wstępna analiza unormowań uchwały wskazuje na ich sprzeczność z aktem powszechnie obowiązującym, stąd i w tym zakresie skarga podlega uwzględnieniu. Wojewódzki Sąd Administracyjny uznał za uzasadnioną skargę także w zakresie braku możliwości obciążenia właścicieli nieruchomości obowiązkiem przechowywania umów i dowodów płacenia za usługi dostarczania wody pitnej. Należy bowiem podzielić stanowisko organu nadzoru, że możliwość nałożenia takiego obowiązku nie została przez ustawodawcę objęta normą kompetencyjną, stanowiącą podstawę prawną uchwały. Przeciwnie, stosownie do art. 6 ust. 1 u.u.c.p.g. właściciele nieruchomości, przy wykonywaniu obowiązku określonego w art. 5 ust. 1 pkt 3 lit. b) (czyli pozbywaniu się zebranych na terenie nieruchomości odpadów komunalnych oraz nieczystości ciekłych w sposób zgodny z przepisami ustawy i przepisami odrębnymi) obowiązani są do udokumentowania, w formie umowy korzystania z usług wykonywanych przez zakład będący gminną jednostką organizacyjną lub przedsiębiorcę posiadającego zezwolenie na prowadzenie działalności w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości lub w zakresie opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych, przez okazanie takiej umowy i dowodów płacenia za takie usługi. Przy czym jedynie informacyjnie można także dodać, że ustawodawca w ustępie 1 lit. a) tegoż artykułu upoważnił radę gminy do określenia, w drodze uchwały, w zależności od lokalnych warunków, innych sposobów udokumentowania wykonania obowiązków, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 3 lit. b). Jak z przytoczonego unormowania wynika, stanowi ono odrębną i samodzielną normę kompetencyjną do wydania uchwały przez organ stanowiący gminy. Także i ten przepis nie obejmuje zagadnienia dostaw wody pitnej, co w sposób wadliwy znalazło miejsce w kontrolowanym przepisie uchwały. Uwzględnieniu podlegała skarga w zakresie sprzecznego z prawem unormowania § 4 pkt 4 lit. a) w przytoczonym w skardze fragmencie i w całości w zakresie lit. b). W pierwszym przepisie prawodawca gminny zdecydował, że „właściciele nieruchomości zapewniają utrzymanie czystości i porządku na terenie nieruchomości poprzez w zakresie utrzymywania czystości i porządku na częściach nieruchomości służących do użytku publicznego: uprzątnięcie błota, śniegu, lodu, opadłych liści i innych zanieczyszczeń z powierzchni nieruchomości w szczególności z (...) parkingów, chodników, podwórz, przejść, bram, z zastrzeżeniem lit. b)” w części tego przepisu, tj. „w szczególności z parkingów, chodników, podwórz, przejść, bram, z zastrzeżeniem lit. b)”. Zaś w pkt 4 lit. b) nakazał „gromadzenie na skraju chodnika od strony jezdni błota, śniegu i lodu uprzątniętego z chodników położonych wzdłuż nieruchomości, w sposób niezagrożący bezpieczeństwu przechodniów i pojazdów oraz nieutrudniających ruch z zachowaniem możliwości odpływu wody do kanalizacji, w sposób niezagrożący istniejącej zieleni”. Odnośnie do tego unormowania sąd podzielił także zastrzeżenia organu nadzoru w zakresie sprzecznego z prawem przekroczenia kompetencji przez organ stanowiący gminy. Ustawa w art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. b) wskazuje, że regulamin określa wymagania utrzymania czystości na terenie części nieruchomości służących do użytku publicznego, zaś art. 5 ust. 1 pkt 4 nakłada na właścicieli tychże nieruchomości obowiązek usuwania zanieczyszczeń z chodników położonych wzdłuż nieruchomości, przy czym za taki chodnik uznaje się wydzieloną część drogi publicznej, służącą dla ruchu pieszego, położoną bezpośrednio przy granicy nieruchomości. Nadto ustawa zastrzega, że właściciel nie jest obowiązany do sprzątania chodnika, na którym jest dopuszczony płatny postój lub parkowanie pojazdów samochodowych. W kontekście przytoczonych unormowań ustawowych, użyte w uchwale sformułowania muszą być z jednej strony uznane za wykraczające poza upoważnienie ustawowe, a z drugiej nie mogą być uznane za czytelne, jasne i zgodne z ustawą. Rozpoznając sprawę nie można stracić z pola widzenia okoliczności, że uchwały podejmowane przez organy samorządowe na podstawie ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym muszą zawierać sformułowania jasne, wyczerpujące, uniemożliwiające stosowanie niedopuszczalnego, sprzecznego z prawem luzu interpretacyjnego (por wyrok NSA z 6 czerwca 1996 r., SA/Gd 2949/94, OwSS 1996, Nr 3, poz. 91). Dlatego też uznać należy za niedopuszczalne unormowanie, w świetle którego prawodawca gminny rozciąga

obowiązki właściciela nieruchomości ponad obowiązek normatywny. Jak wcześniej powiedziano, przytoczony punkt uchwały stanowił wykroczenie poza upoważnienie ustawowe; brak bowiem kompetencji ustawowych do nakładania na właścicieli dodatkowych (ponad określone w art. 4 ustawy) obowiązków. Takie właśnie obowiązki (jak trafnie w skardze podnosi Wojewoda Dolnośląski) nakłada na właścicieli nieruchomości zakwestionowany punkt 4 lit. a) § 4 uchwały. Można jeszcze dodać, że Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy w wyroku z dnia 6 stycznia 2009 r. (II SA/Bd 611/08, LEX nr 509625) wskazał, że Rada Gminy nie ma prawnego umocowania do nałożenia na właścicieli nieruchomości obowiązków dotyczących utrzymywania w czystości innych miejsc niż chodnik i to tylko bezpośrednio przylegający do danej nieruchomości. Omawiając poruszone zagadnienie, wskazać też można na wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 12 października 2007 r. (II SA/Wr 310/07, Dz. Urz. Dolno. 2008, Nr 64, poz. 845), w którym wyjaśniono, że „w ramach upoważnienia ustawowego zawartego w art. 4 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2005 r. Nr 236, poz. 2008) gmina nie może ustanowić wobec właścicieli nieruchomości wymogu (...) uprzątnięcia zanieczyszczeń z chodników przylegających do nieruchomości, usuwania nawisów (sopli) oraz śniegu z dachów, usuwania ogłoszeń, plakatów, rysunków, wykaszania chwastów i trawy oraz utrzymywania roślinności przy ciągach komunikacyjnych w odpowiednim stanie”. Rozważając zasadność skargi w dalszym zakresie, odnośnie do § 6 ust. 1, w którym Rada Gminy nałożyła zakaz spalania odpadów oraz spalania odpadów w instancjach grzewczych budynków, a także ust. 8 tego paragrafu, w którym z kolei zabroniono wylewania nieczystości ciekłych poza wyznaczonymi do tego celu stacjami zlewnymi, należy jeszcze raz przypomnieć, że ustawodawca zawarł art. 4 ust. 2 u.u.c.p.g. wyczerpująco wszystkie elementy, które należy uregulować w regulaminie uchwalonym na jego podstawie. Wynika z tego, że rada gminy nie ma kompetencji do zamieszczania w regulaminie innych kwestii, wykraczających poza regulację z tego przepisu. Uregulowane w przytoczonych przepisach kwestie wykraczają poza zagadnienia regulowane całą ustawą. Kwestie spalania odpadów i wylewania nieczystości zostały uregulowane w ustawie o odpadach (vide art. 13 tej ustawy). Identyczna okoliczność (przekroczenie upoważnień ustawowych) zaistniała w zakresie § 12 ust. 6 uchwały, nakładającego na właścicieli psów obowiązek zaszczepienia ich przeciwko wściekliznie. Z jednej strony należy – oceniając to unormowanie – mieć na względzie dalsze, niezgodne z prawem przekroczenie kompetencji przez Radę Gminy, z drugiej zaś całkowite pominięcie okoliczności, że obowiązek ten został nałożony ustawą o ochronie zdrowia zwierząt oraz o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt – art. 56 (Dz. U. Nr 69, poz. 625 ze zm.). W myśl wskazanego artykułu (w brzmieniu na dzień podejmowania kwestionowanej uchwały), wprowadzonego ustawą z dnia 7 stycznia 2005 r. o zmianie ustawy o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 23, poz. 188), psy powyżej 3 miesiąca życia na obszarze całego kraju oraz lisy wolno żyjące na obszarach określonych przez ministra właściwego do spraw rolnictwa podlegają obowiązkowemu ochronnemu szczepieniu przeciwko wściekliznie. Możliwość podjęcia następnych, koniecznych kroków prawnych, w przypadkach wystąpienia szczególnego zagrożenia tą chorobą w terenie przewidywały także inne przepisy tej ustawy, z tym że w kompetencji do ich wydawania ustawodawca zaopatrzył lekarzy weterynarii, a nie organy stanowiące gminy. Reasumując, na podstawie art. 147 § 1 i art. 161 § 1 p. 1 u.p.p.s.a., orzeczono jak na wstępie. Klauzula zawarta w pkt III wynika z zastosowania przez Sąd art. 152 u.p.p.s.a. zaś orzeczenie o kosztach wynika z art. 200 u.p.p.s.a.

1691

**WYROK NR SYGN. AKT II SA/WR 671/09
WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU**

z dnia 11 lutego 2010 r.

**w sprawie ustalenia zasad udostępniania lasów komunalnych, których właścicielem jest Gmina
Boguszków-Gorce**

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia WSA – Mieczysław Górkiewicz
Sędzia NSA – Halina Kremis /sprawozdawca/
Sędzia WSA – Anna Siedlecka

Protokolant – Magda Mikus

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 28 stycznia 2010 r.

sprawy ze skargi Wojewody Dolnośląskiego

na uchwałę Rady Miejskiej Boguszków-Gorce

z dnia 26 sierpnia 2009 r. nr XLII/257/09

w przedmiocie ustalenia zasad udostępniania lasów komunalnych których właścicielem jest Gmina
Boguszków-Gorce

- I. stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w zakresie § 5 ust. 1 i 3, § 6 we fragmencie „oraz osób nadzorujących gospodarkę leśną, właściciela lasu, osób zwalczających pożary oraz ratujących życie lub zdrowie ludzkie, funkcjonariuszy organów odpowiedzialnych za bezpieczeństwo i porządek publiczny, osób wykonujących czynności z zakresu gospodarki łowieckiej, osób sporządzających uproszczone plany urządzania lasu oraz innych wymienionych w art. 29 ust. 3 ustawy z dnia 28 września 1991r. o lasach (Dz. U. z 2005 r. Nr 45, poz. 435 z późn. zm.)”, §. 8, § 9 załącznika do uchwały Rady Miejskiej Boguszków-Gorce z dnia 26 sierpnia 2009 r. nr XLII/257/09 w sprawie ustalenia zasad udostępniania lasów komunalnych, których właścicielem jest Gmina Boguszków-Gorce;
- II. orzeka, że zaskarżona uchwała nie podlega wykonaniu w zakresie objętym punktem I.

UZASADNIENIE

Rada Miejska Boguszuwa-Gorc podjęła w dniu 26 sierpnia 2009 r. uchwałę nr XLII/257/09 w sprawie ustalenia „Zasad udostępniania lasów komunalnych, których właścicielem jest Gmina Boguszków-Gorce”. W podstawie prawnej przywołano art. 18 ust. 2 pkt 15, art. 40 ust. 2 pkt 4, art. 41 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym. W § 1 przyjmuje się „Zasady udostępniania lasów komunalnych, których właścicielem jest Gmina Boguszków-Gorce”, stanowiące załącznik do niniejszej uchwały. Wedle § 2, treść zasad udostępniania lasów komunalnych będzie podana do publicznej wiadomości na tablicy informacyjnej Leśnictwa Lasów Komunalnych przy ul. Kilińskiego 14 w Boguszuwie-Gorcach oraz na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Urzędu Miejskiego w Boguszuwie-Gorcach. W § 3 powierzono wykonanie uchwały Burmistrzowi Miasta Boguszuwa-Gorc, zaś w § 4 zadecydowano, że uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego. Załącznik do uchwały określa zasady udostępniania lasów komunalnych, których właścicielem jest gmina Boguszków-Gorce. W myśl tych zasad, lasy komunalne stanowiące własność Gminy Boguszków-Gorce, z zastrzeżeniem § 2 i § 3, są udostępniane dla ludności. Stałym zakazem wstępu objęte są lasy komunalne stanowiące: 1) uprawy leśne do 4 m wysokości, 2) obszary zagrożone erozją (§ 2). Paragraf 3 określa, że okresowy zakaz wstępu do lasu komunalnego wprowadza administrator lasu – Zakład Budżetowy Gospodarki Komunalnej w Boguszuwie-Gorcach (w skrócie: ZBGK) – w imieniu właściciela – Gminy Boguszków-Gorce, w szczególności w przypadkach, gdy: 1) wystąpiło zniszczenie albo znaczne uszkodzenie drzewostanów lub degradacja runa leśnego, 2) występuje duże zagrożenie pożarowe, 3) wykonywane są zabiegi gospodarcze związane z hodowlą, ochroną lasu lub pozyskaniem drewna. Lasy komunalne objęte stałym lub okresowym zakazem wstępu, z wyjątkiem przypadków określonych w § 2 pkt 1), oznacza się tablicami z napisem „ZAKAZ WSTĘPU” oraz wskazaniem przyczyny

i terminu obowiązywania zakazu (§ 4). Wedle § 5 załącznika ust. 1, ruch pojazdem silnikowym, zaprzęgowym i motorowerem w lesie dozwolony jest jedynie drogami publicznymi, natomiast drogami leśnymi jest dozwolony tylko wtedy, gdy są one oznakowane drogowskazami dopuszczającymi ruch po tych drogach. Nie dotyczy to inwalidów poruszających się pojazdami przystosowanymi do ich potrzeb, stosownie do ust. 2. Jazda konna w lesie dopuszczalna jest tylko drogami leśnymi wyznaczonymi przez Gminę Boguszów-Gorce jako właściciela lasu, za pośrednictwem administratora lasu – ZBGIC, zaś ust. 3 wskazuje, że postój pojazdów, o których mowa w ust. 1, na drogach leśnych jest dozwolony wyłącznie w miejscach oznakowanych. W § 6 wyjaśniono, że przepisy § 2, § 3 i § 5 nie dotyczą pracowników ZBGK wykonujących czynności służbowe lub gospodarcze oraz osób nadzorujących gospodarkę leśną, właściciela lasu, osób zwalczających pożary oraz ratujących życie lub zdrowie ludzkie, funkcjonariuszy organów odpowiedzialnych za bezpieczeństwo i porządek publiczny, osób wykonujących czynności z zakresu gospodarki łowieckiej, użytkowników gruntów rolnych położonych wśród lasów, osób sporządzających uproszczone plany urządzania lasu oraz innych wymienionych w art. 29 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach (Dz. U. z 2005 r. Nr 45, poz. 43 z późn. zm.). W § 7 zadecydowano, że imprezy sportowe oraz inne imprezy o charakterze masowym organizowane w lesie wymagają zgody Gminy Boguszów-Gorce jako właściciela lasu, po uprzednim uzgodnieniu z ZBGK. W § 8 ust. 1 zabroniono, mając na względzie ochronę różnorodności biologicznej, trwałości lasów oraz ograniczenie szkodliwego wpływu na środowisko, w lasach: 1) zanieczyszczania gleby i wód, 2) zaśmiecania, 3) rozkopywania gruntu, 4) niszczenia grzybów i grzybni, 5) niszczenia lub uszkodzenia drzew, krzewów lub innych roślin, 6) niszczenia urządzeń i obiektów gospodarczych, turystycznych i technicznych oraz znaków i tablic, 7) zbierania płodów runa leśnego w oznakowanych miejscach zabronionych, 8) rozgarniania i zbierania ściółki, 9) wypasu zwierząt gospodarskich, 10) biwakowania poza miejscami wyznaczonymi przez właściciela lasu, 11) wybierania jaj i piskląt, niszczenia gniazd ptasich a także niszczenia legowisk, nor i mrowisk, 12) płoszenia, ścigania, chwytania i zabijania dziko żyjących zwierząt, 13) puszczania psów luzem, 14) hałasowania oraz używania sygnałów dźwiękowych, z wyjątkiem przypadków wymagających wszczęcia alarmu. Ustęp 2 stanowi, że przepisy ust. 1 pkt 3 i pkt 5 nie dotyczą czynności związanych z gospodarką leśną, a pkt 12 i pkt 14 nie dotyczą polowań, zaś ustęp 3 wskazuje, że w lasach oraz na terenach śródleśnych, jak również w odległości do 100 m od granicy lasu, zabrania się działań i czynności mogących wywołać niebezpieczeństwo a w szczególności: 1) rozniecania ognia poza miejscami wyznaczonymi do tego celu przez Gminę Boguszów-Gorce jako właściciela lasu, za pośrednictwem ZBGK, 2) korzystania z otwartego płomienia, 3) wypalania wierzchniej warstwy gleby i pozostałości roślinnych, zaś w ustępie 4 prawodawca gminny zadeklarował, że przepisy ust. 3 nie dotyczą działań i czynności związanych z gospodarką leśną, pod warunkiem, że czynności te nie stanowią zagrożenia pożarowego. Paragraf 9 stanowi sankcję, że naruszenie postanowień uchwały podlega karze wymierzonej w trybie i na zasadach określonych w Kodeksie postępowania w sprawach o wykroczenia. Na tę uchwałę skargę do sądu złożył, jako organ nadzoru, Wojewoda Dolnośląski. Działając w myśl art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) oraz art. 50 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.), Wojewoda Dolnośląski wniósł o stwierdzenie nieważności § 5 ust. 1 i 3, § 6 we fragmencie: „oraz osób nadzorujących gospodarkę leśną, właściciela lasu, osób zwalczających pożary oraz ratujących życie lub zdrowie ludzkie, funkcjonariuszy organów odpowiedzialnych za bezpieczeństwo i porządek publiczny, osób wykonujących czynności z zakresu gospodarki łowieckiej, osób sporządzających uproszczone plany urządzania lasu oraz innych wymienionych w art. 29 ust. 3 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach (Dz. U. z 2005 r., Nr 45 poz. 435 z późn. zm.)”, § 8, § 9 załącznika do uchwały Rady Miejskiej Boguszu-Gorc z dnia 26 sierpnia 2009 r. nr XLII/257/09 z powodu istotnego naruszenia art. 40 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2001 r., Nr 142, poz. 1591 ze zm.), § 143 w związku § 137 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 roku w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. z 2002 r. Nr 100, poz. 908), a tym samym skutkującym naruszeniem art. 7 Konstytucji, za zasądzeniem kosztów postępowania na rzecz strony skarżącej. Na uzasadnienie organ nadzoru wskazał, że Rada Miejska Boguszu-Gorc, przedmiotową uchwałą określiła zasady udostępniania lasów komunalnych stanowiących jej własność. Jako podstawę prawną Rada wskazała art. 18 ust. 2 pkt 15, art. 40 ust. 2 pkt 4 oraz art. 41 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym. Zgodnie ze wskazanymi przepisami: – do wyłącznej właściwości rady gminy należy podejmowanie uchwał m. in. w sprawach zastrzeżonych ustawami do jej kompetencji (art. 18 ust. 2 pkt 15); – na podstawie niniejszej ustawy organy gminy mogą wydawać akty prawa miejscowego w zakresie zasad i trybu korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej (art. 40 ust. 2 pkt 4); – akty prawa miejscowego ustanawia rada gminy w formie uchwały (art. 41 ust. 1). Organ nadzoru nie kwestionuje podstawy prawnej podjęcia uchwały, jednakże w jego ocenie poszczególne przepisy uchwały, będące powtórzeniem przepisów ustawy z dnia 28 września 1991 roku o lasach (t.j. Dz. U. z 2005 r., Nr 45, poz. 5435 ze zm.), stanowią niedopuszczalne wykroczenie poza ramy upoważnienia ustawowego. Zgodnie z art. 2 ustawy o lasach, przepisy ustawy stosuje się

do lasów, bez względu na formę ich własności. Rozdział 5 ustawy zawiera normy regulujące zasady udostępniania lasów. Przepisy rozdziału zawierają postanowienia dotyczące lasów w ich znaczeniu ogólnym, determinowanym przez art. 2 ustawy o lasach, w tym także odnoszące się wyłącznie do lasów stanowiących własność Skarbu Państwa. Unormowania obejmujące swym zakresem lasy Skarbu Państwa są przepisami szczególnymi w stosunku do przepisów o lasach w znaczeniu, o którym wyżej mowa. Przepisy ustawy będą miały zastosowanie generalnie do lasów, w tym lasów Skarbu Państwa, lecz przepisy dotyczące lasów Skarbu Państwa nie będą stosowane wobec lasów należących do innych właścicieli. Mając powyższe na uwadze, organ nadzoru zwraca uwagę, że do lasów komunalnych zastosowanie będą miały wszystkie te ustawowe unormowania, które traktują o lasach. Dlatego też Rada nie może w uchwale wprowadzać przepisów, w zakresie których już stanowi. Działanie takie stanowi naruszenie § 143 w związku § 137 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad i prawodawczej” (Dz. U. z 2002 r. Nr 100, poz. 908). W świetle powyższego unormowania, przepisy ustawy o lasach ograniczają swobodę organu gminy w zakresie ustalania zasad udostępniania lasów komunalnych. Wskazane naruszenie obejmuje zatem następujące zapisy uchwały: § 5 ust. 1, który stanowi powtórzenie art. 29 ust. 1 ustawy o lasach; § 5 ust. 3 uchwały, który stanowi powtórzenie art. 29 ust. 2 ustawy o lasach; § 6 we wskazanym wyżej fragmencie, który stanowi powtórzenie art. 29 ust. 3, § 8 uchwały, który stanowi powtórzenie art. 30 ustawy o lasach. W ocenie organu nadzoru, ze względu na brzmienie art. 2 ustawy o lasach jej przepisy należy stosować bezpośrednio do lasów komunalnych. Z tego względu rada gminy nie może dokonywać ich powtórzeń w aktach prawnych stanowiących prawo miejscowe. Z kolei przepisy odnoszące się do lasów stanowiących własność Skarbu Państwa, jako przepisy szczególne, nie obejmują lasów komunalnych. Z tego też względu nie istnieją wskazania, aby podobne unormowania z tego obszaru rada gminy mogła wprowadzać w ramach uchwał dotyczących zasad udostępniania lasów, których jest właścicielem. W § 9 uchwały Rada wprowadziła postanowienie odnoszące się do sankcji za naruszenie jej przepisów. Wprowadzenie takiego zapisu nie znajduje uzasadnienia w świetle obowiązujących przepisów. Odpowiedzialność i sankcje z nią związane reguluje bowiem Kodeks wykroczeń (t. j. Dz. U. z 2007 r. Nr 109, 756 ze zm.) w Rozdziale XIX dotyczącym szkódnictwa leśnego, polnego i polowego oraz Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 133, poz. 848 ze zm.). Mając to na względzie należy zauważyć, że jakiegokolwiek zakazy wprowadzone przez Radę nie mogą powodować odpowiedzialności w sprawach o wykroczenia osób ich nieprzestrzegających. Zgodnie bowiem z art. 1 § 1 Kodeksu wykroczeń „Odpowiedzialności za wykroczenie podlega ten tylko, kto popełnia czyn społecznie szkodliwy, zabroniony przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia pod groźbą kary aresztu, ograniczenia wolności, grzywny do 5.000 złotych lub nagany”. W doręczonej sądowi odpowiedzi na skargę strona przeciwna uznała skargę za zasadną. W uzasadnieniu podniesiono, że Rada Miejska Boguszuwa-Gorc, podejmując uchwałę w sprawie ustalenia zasad udostępniania lasów komunalnych, których właścicielem jest Gmina Boguszuw-Gorce, kierowała się zasadą zawarcia w tym akcie całościowego a nie fragmentarycznego uregulowania zasad i trybu udostępniania lasów komunalnych Gminy Boguszuw-Gorce. Uchylenie zapisów wnioskowane przez Wojewodę Dolnośląskiego nie dyskwalifikuje jednak uchwały jako aktu prawa miejscowego. Pozostałe regulacje zawarte w uchwale będą miały zastosowanie, natomiast w miejsce uchylonych będą obowiązywać odpowiednie regulacje na podstawie ustawy o lasach oraz Kodeksu Wykroczeń. Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył: Na wstępie należy podkreślić, że Wojewódzki Sąd Administracyjny, działając w granicach kompetencji wynikających z art. 1 § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269 ze zm.) w związku z art. 3 § 2 pkt 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm., zwanej dalej „u.p.p.s.a.”), obowiązany jest skontrolować, czy zaskarżona uchwała odpowiada prawu, czy też to prawo narusza, i w zależności od tej oceny orzec w sposób przewidziany w art. 147 § 1 lub art. 151 u.p.p.s.a. Przedmiotem kontroli w niniejszym postępowaniu jest uchwała Rady Gminy Boguszuw-Gorce z dnia 26 sierpnia 2009 r. (nr XLII/257/09), podjęta w sprawie ustalenia „zasad udostępniania lasów komunalnych, których właścicielem jest gmina Boguszuw-Gorce”. W podstawie prawnej podjętej uchwały organ stanowiący gminy przywołał art. 18 ust. 2 pkt 15, art. 40 ust. 2 pkt 4, art. 41 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t. j. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.). W pierwszym rzędzie należy zatem podnieść, że jako podstawę materialnoprawną wydanej uchwały rada wskazuje art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy ustrojowej. Stosownie do dyspozycji tego przepisu, na podstawie niniejszej ustawy organy gminy mogą wydawać akty prawa miejscowego w zakresie (między innymi) zasad i trybu korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej. Ustawa z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym nie zawiera definicji legalnej kategorii „obektu”, którym posługuje się art. 40 ust. 2 pkt 4. W celu zdefiniowania tego pojęcia zasadne zatem będzie sięgnięcie do Słownika Języka Polskiego pod red. Mieczysława Szymczaka, t. II, s. 411. W ujęciu tego słownika „obekt” jest to przedmiot, rzecz, przedmiot poznania i działalności człowieka”. Obekt może być sportowy, turystyczny itp. Należy zatem przyjąć, że uchwała podjęta w sprawie ustalenia „zasad udostępniania lasów komunalnych, których właścicielem jest gmina Boguszuw-Gorce” mogła być

podjęta w wykonaniu delegacji ustawowej przepisu prawa materialnego, wskazanego w podstawie prawnej kontrolowanej uchwały. Inaczej mówiąc, w konsekwencji dotychczasowych rozważań należy zgodzić się z wnioskiem organu nadzoru, że co do zasady uchwała w tym przedmiocie i na tej podstawie mogła być podjęta. Należy zatem przejść do rozważania zasadności poszczególnych zarzutów skargi. Wskazać trzeba, że zarzuty organu nadzoru sprowadzają się do kwestionowania w kontrolowanej uchwale powtórzenia unormowań ustawowych. Zdaniem sądu (co z resztą znalazło także zrozumienie w odpowiedzi na skargę) skarga zasługuje na uwzględnienie. Rada Gminy, podejmując uchwałę, będącą aktem prawa miejscowego, nie jest upoważniona do powtarzania w tym akcie przepisów ustawowych. W takim tonie wypowiadało się wielokrotnie orzecznictwo sądowe. Przykładowo można wskazać wyrok NSA z 25 sierpnia 1994 r. (SA/Gd 1260/94, OwSS 1996, Nr 2, poz. 4), w którym podkreślono, że materia będąca przedmiotem regulacji prawnej w drodze uchwały rady gminy nie może być regulowana w odrębnych przepisach prawa powszechnie obowiązujących (wcześniej analogiczną tezę sformułowano w niepublikowanym wyroku NSA z 20 sierpnia 1996 r., SA/Wr 2761/95). Rozwinięcia tego stanowiska dokonano w wyroku NSA z 28 lutego 2003 r. (I SA/Lu 882/02, *Finanse Komunalne* 2003, Nr 4), w którym stwierdzono, że rada gminy obowiązana jest przestrzegać zakresu upoważnienia udzielonego jej przez ustawę w zakresie tworzenia aktów prawa miejscowego, a w tych działaniach nie może wkraczać w materię uregulowaną ustawą. Uchwała rady gminy, będąca aktem prawa miejscowego, jest jednocześnie źródłem powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej na obszarze danej gminy (art. 87 ust. 2 Konstytucji), musi zatem respektować unormowania zawarte w aktach prawnych wyższego rzędu. Przywołane rozstrzygnięcia należy odczytywać w określonym kontekście. Myśl, która została w nich wyrażona, sprowadzana powinna być do tezy, że rada gminy, stanowiąc przepisy prawa miejscowego, nie może przytaczać in extenso unormowań aktów prawnych wyższego rzędu, w ten sposób, ażeby powstawało wrażenie, że to właśnie rada gmina podjęła przytaczane rozstrzygnięcie normatywne. Lektura kwestionowanej uchwały, a w szczególności załącznika do niej wskazuje, że – konstruując uchwałę – rada gminy nie ustrzegła się omówionego błędu. I tak, analiza porównawcza § 5 ust. 1 i 3 załącznika do uchwały (k. 18 i n. akt sądowych) i odpowiednich unormowań ustawy o lasach prowadzi do wniosku, że przepis ten stanowi przytoczenie in extenso przepisów art. 29 ust 1 i ust. 2 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach (t. j. Dz. U. z 2001 r., Nr 45, poz. 435). Z kolei § 6 załącznika stanowi powielenie art. 29 ust. 3 tejże ustawy w znacznym, tj. zakwestionowanym skargą, zakresie. Dotyczy to fragmentu „oraz osób nadzorujących gospodarkę leśną, właściciela lasu, osób zwalczających pożary oraz ratujących życie lub zdrowie ludzkie, funkcjonariuszy organów odpowiedzialnych, osób wykonujących czynności z zakresu gospodarki łowieckiej, osób sporządzających uproszczone plany urządzania lasu oraz innych wymienionych w art. 29 ust. 3 ustawy o lasach”. Następnie § 8 załącznika do uchwały stanowi całkowite skopiowanie art. 30 ustawy o lasach. Takie powtórzenia należy uznać za niedopuszczalne. Jak wcześniej powiedziano, w myśl zasad prawidłowej legislacji, wynikających z rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. 2002., Nr 100 poz.908), a dokładnie z § 137 tego rozporządzenia, w uchwale i zarządzeniu nie powtarza się przepisów ustaw, ratyfikowanych umów międzynarodowych i rozporządzeń. Tę (między innymi) zasadę stosuje się poprzez § 143 do aktów prawa miejscowego. Zdaniem sądu należy także podzielić stanowisko Wojewody (zaprezentowane w skardze), że § 9 uchwały wprowadzający sankcje za naruszenie jej przepisów pozostaje w sprzeczności z ogólnie obowiązującymi przepisami normatywnymi, zawartymi w Kodeksie wykroczeń. W myśl bowiem z art. 1 § 1 tego kodeksu, odpowiedzialności za wykroczenie podlega ten tylko, kto popełnia czyn społecznie szkodliwy, zabroniony przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia pod groźbą kary aresztu, ograniczenia wolności, grzywny do 5.000 złotych lub nagany. Nie można zatem rozciągać tej odpowiedzialności za nieprzestrzeganie aktu prawa miejscowego, do czego doprowadziło unormowanie zawarte w kwestionowanej uchwale. Reasumując, na zasadzie przywołanego wcześniej art. 147 § 1 u.p.p.s.a., należało orzec jak na wstępie. Orzeczenie zawarte w p. II wyroku znajduje uzasadnienie w art. 152 u.p.p.s.a.

1692

**WYROK NR SYGN. AKT II SA/WR 699/09
WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU**

z dnia 18 lutego 2010 r.

**w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi Sadków,
gmina Kąty Wrocławskie, dla terenów w rejonie drogi wojewódzkiej i drogi powiatowej**

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w składzie następującym

Przewodniczący Sędzia WSA Anna Siedlecka
Sędziowie Sędzia WSA Andrzej Cisek (spr.)
 Sędzia NSA Julia Szczygielska
Protokolant Iwona Borecka

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 18 lutego 2010r.

sprawy ze skargi Wojewody Dolnośląskiego

na uchwałę Rady Miejskiej w Kątach Wrocławskich

z dnia 29 września 2009 r. nr XXXVI/337/09

w przedmiocie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania

przestrzennego wsi Sadków, gmina Kąty Wrocławskie, dla terenów w rejonie drogi wojewódzkiej i drogi powiatowej

I. stwierdza nieważność § 7 ustęp 3 zaskarżonej uchwały;

II. orzeka, że zaskarżona uchwała w zakresie opisanym w pkt 1 wyroku nie podlega wykonaniu.

UZASADNIENIE

Wojewoda Dolnośląski, działając jako organ nadzoru, skargą do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu zaskarżył § 7 ust. 3 uchwały Rady Miejskiej w Kątach Wrocławskich z dnia 29 września 2009 r. (Nr XXXVI/337/09) w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi Sadków, gmina Kąty Wrocławskie dla terenów w rejonie drogi wojewódzkiej i drogi powiatowej, wnosząc o stwierdzenie jego nieważności z powodu istotnego naruszenia art. 27 w związku z art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003 r. Nr 80, poz. 717 ze zm.) i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych. Na wstępie uzasadnienia wskazano, że powyższa uchwała wpłynęła do organu nadzoru w dniu 6 października 2009 r. Ze względu jednak na fakt, iż upłynął 30 dniowy termin na wydanie rozstrzygnięcia nadzorczego, zasadnym było wniesienie skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu. W dalszej części uzasadnienia podniesiono, że procedura uchwalania planu miejscowego jest ściśle wyznaczona przepisami ustawy. Zgodnie z art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części. W złożonej skardze Wojewoda Dolnośląski wskazał, że w przepisie § 1 ust. 2 powyższej uchwały Rada Miejska w Kątach Wrocławskich postanowiła, że integralną częścią planu jest rysunek planu w skali 1: 2000 stanowiący załącznik nr 1 do uchwały. Zgodnie zaś z § 4 ust. 1 pkt 5 tejże uchwały obowiązującymi ustaleniami planu są następujące oznaczenia graficzne rysunku planu: 2) strefa ograniczeń zabudowy i zagospodarowania terenu. Nadto wyjaśniono, że przepis z § 7 tejże uchwały stanowi: Szczególne warunki zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu. 1. Dla napowietrznej linii elektroenergetycznej średniego napięcia 20 kV ustala się strefę ograniczeń zabudowy i zagospodarowania terenu o szerokości 10 m (po 5 m od osi Unii). 2. W strefie ograniczeń zabudowy i zagospodarowania terenu ustala się: 1) zakaz lokalizacji zabudowy z wyjątkiem obiektów i urządzeń infrastruktury technicznej oraz obsługi komunikacji; 2) obowiązek uzgodnienia z zarządcą sieci lokalizacji innych obiektów i urządzeń oraz zagospodarowania terenów; 3) obowiązek zapewnienia operatorowi sieci dojazdu i dostępu do linii elektroenergetycznej; 4) zakaz wprowadzania nasadzeń zieleni wysokiej bez uzgodnienia z zarządcą linii; 5) zakaz lokalizacji budowli zawierających materiały niebezpieczne pożarowa oraz lokalizacji urządzeń wymagających wyznaczenia

stref zagrożonych wybuchem. 3. W przypadku zastosowania rozwiązań technicznych powodujących zmniejszenie obszaru oddziaływania linii elektroenergetycznej dopuszcza się zmniejszenie szerokości strefy o wartość określoną przez operatora sieci. 4. W przypadku skablowania sieci ustalenia dotyczące strefy nie stosuje się. 5. Wokół terenów o symbolu ZC wyznacza się strefę sanitarną cmentarza o szerokości 50m, zgodnie z rysunkiem planu, dla której obowiązują ustalenia zawarte w przepisach odrębnych. 6. Na terenie objętym planem ustala się nieprzekraczalne ograniczenia wysokości zabudowy, określone w dokumentacji rejestracyjnej lotniska Wrocław – Strachowice. W dalszej części skargi wskazano, że pismem z dnia 5 listopada 2009 r. organ nadzoru wniósł o wyjaśnienie, w jaki sposób i kto będzie dokonywał zmiany lokalizacji strefy wolnej od zabudowy. W odpowiedzi na przedmiotowe wezwanie Przewodniczący Rady Miejskiej w Kątach Wrocławskich w piśmie z dnia 6 listopada 2009 r. oświadczył, iż w treści uchwały, a dokładniej w § 7 ust. 1 wyznaczono strefy ograniczeń zabudowy i zagospodarowania terenu dla napowietrznej linii elektroenergetycznej. W ust. 3 powyższego przepisu wskazano zaś sytuację w jakiej można zmniejszyć zasięg strefy oraz, że określi to operator sieci. Zdaniem organu nadzoru postanowienia § 7 ust. 3 niniejszej uchwały wprowadzają możliwość zmiany zapisów obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego poprzez zmniejszenie szerokości strefy ograniczeń zabudowy i zagospodarowania terenu w przypadku zastosowania rozwiązań technicznych, które zmniejszą obszar oddziaływania linii elektroenergetycznej, bez zachowania procedury planistycznej właściwej dla zmiany planu, wynikającej z ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Należy zważyć wszakże, że przepis art. 27 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, stanowiący, iż zmiana studium lub planu miejscowego następuje w takim trybie, w jakim są one uchwalane, wprowadza generalną zasadę, zgodnie z którą miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego zmienia się w takim samym trybie, w jakim został on uchwalony. Jak zatem podkreślił Wojewoda Dolnośląski zmiany miejscowego planu powinny być dokonane poprzez podjęcie przez radę gminy uchwały w sprawie przystąpienia do sporządzenia zmiany planu, na podstawie art. 14 ust. 1 w związku z art. 27 ustawy. Nie można także pominąć odpowiedniego stosowania regulacji dotyczących trybu sporządzenia planu, w szczególności art. 17 powoływanej ustawy. Nie oznacza to jednak, iż zmiana planu musi obejmować nowelizację wszystkich merytorycznych treści planu określonych w art. 15 ust. 2 i 3 ustawy. Rada gminy modyfikując jedynie część postanowień w nowelizowanym akcie prawnym, podejmuje czynności przewidziane w art. 17 ustawy jedynie w zakresie niezbędnym do dokonania tych zmian. W ocenie organu nadzoru ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wyraźnie stanowi w jakim trybie przeprowadza się zmianę miejscowego planu i nie daje radzie ani kompetencji ani możliwości decydowania, czy przeprowadzenie procedury planistycznej jest w danym przypadku konieczne, zasadne i celowe, czy też nie. Za niedozwoloną jednak uznano możliwość wprowadzenia zmian w lokalizacji sieci elektroenergetycznej przez samego operatora sieci, bez podjęcia przez radę miejską uchwały w tym zakresie. Wojewoda Dolnośląski nie miał wątpliwości, iż zmiana szerokości strefy ograniczeń zabudowy i zagospodarowania terenu, stanowi zmianę planu, a Rada Miejska w Kątach Wrocławskich zapisem § 7 ust. 3 istotnie naruszyła postanowienia ustawowe obligujące do podjęcia procedury planistycznej właściwej dla zmiany miejscowego planu. Tak więc w ocenie organu nadzoru zapis § 7 ust. 3 przedmiotowej uchwały został podjęty z istotnym naruszeniem art. 27 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. W odpowiedzi na skargę Rada Miejska w Kątach Wrocławskich wniosła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania wg norm przepisanych. W uzasadnieniu podniesiono, iż niezależnie od trafności sformułowania zarzutu dotyczącego istotnego naruszenia art. 27 w związku z art. 28 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym gmina nie zgadza się z zarzutem istotnego naruszenia trybu zmiany ustaleń planu miejscowego. Zdaniem organu § 7 ust. 1 niniejszej uchwały wskazał strefę ograniczeń zabudowy i zagospodarowania terenu dla napowietrznej linii elektroenergetycznej. Natomiast ustęp 3 unormował sytuację w jakiej można zmniejszyć zasięg strefy, oraz jaka jednostka może określić zmniejszenie jej zasięgu. Wskazano przy tym, iż minimalne odległości określonego zagospodarowania terenu lub zabudowy wskazują przepisy odrębne, dzięki którym można wskazać możliwość zmniejszenia zasięgu strefy. Stosując takie zapisy planu miejscowego wprowadza się pewnego rodzaju elastyczność w realizacji jego ustaleń, bez konieczności przeprowadzania procedury planistycznej. Tym bardziej, że przedmiotowa linia elektroenergetyczna, dla której wyznaczono strefę, przebiega przez tereny rolne oznaczone symbolem R4 i niewielki fragment drogi dojazdowej oznaczonej symbolem KDD1. Na terenach R4 dopuszczone są zaś tereny orne, łąki, pastwiska, sady oraz infrastruktura techniczna (urządzenia liniowe i kubaturowe). Na terenach KDD1 dopuszcza się prowadzenie dróg publicznych, lokalizację infrastruktury technicznej (urządzenia liniowe i kubaturowe) i miejsc postojowych. W ocenie organu w zależności od rodzaju dopuszczonego zagospodarowania terenu i technicznych rozwiązań, tj. zabezpieczeń technicznych linii średniego napięcia na poszczególnych odcinkach ww. sieci możliwe będzie zmniejszenie strefy ograniczeń zabudowy i zagospodarowania terenu. Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu zważył, co następuje: Stosownie do art. 1 § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269 ze zm.), Sąd administracyjny sprawuje w zakresie swej właściwości kontrolę pod względem zgodności z prawem działalności ad-

ministracji publicznej. Zakres kontroli działalności administracji publicznej obejmuje w szczególności orzekanie w sprawach skarg na decyzje administracyjne, postanowienia, na które służy zażalenie albo kończące postępowanie lub rozstrzygające sprawę co do istoty (art. 3 § 1 w związku z § 2 pkt 1 ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi), a także na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego. Przedmiotem dokonywanej przez niego kontroli jest zbadanie, czy organy administracji w toku rozpoznania sprawy nie naruszyły prawa w stopniu mogącym mieć wpływ na wynik sprawy. Na mocy art. 134 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.) sąd rozstrzyga w granicach danej sprawy, nie będąc jednak związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną. Po myśli zaś art. 147 § 1 powyższej ustawy Sąd uwzględniając skargę na uchwałę stwierdza nieważność tej uchwały w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególnie wyłącza stwierdzenie ich nieważności. Należy zważyć nadto, iż zgodnie z przepisem art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. O nieważności uchwały lub zarządzenia w całości lub w części orzeka organ nadzoru w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia uchwały lub zarządzenia, w trybie określonym w art. 90. Z kolei przepis art. 93 ust. 1 powoływanej ustawy stanowi, że po upływie terminu wskazanego w art. 91 ust. 1 organ nadzoru nie może we własnym zakresie stwierdzić nieważności uchwały lub zarządzenia organu gminy. W tym przypadku organ nadzoru może zaskarżyć uchwałę lub zarządzenie do sądu administracyjnego. Z takim właśnie przypadkiem mieliśmy do czynienia w rozpatrywanej sprawie. W rozpoznawanej sprawie kwestię sporną stanowi zapis § 7 ust. 3 uchwały Rady Miejskiej w Kątach Wrocławskich z dnia 29 września 2009 r. (nr XXXVI/337/09) w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi Sadków, gmina Kąty Wrocławskie dla terenów w rejonie drogi wojewódzkiej i drogi powiatowej, stanowiącego, iż w przypadku zastosowania rozwiązań technicznych powodujących zmniejszenie obszaru oddziaływania linii elektroenergetycznej dopuszcza się zmniejszenie szerokości strefy o wartość określoną przez operatora sieci. W ocenie organu nadzoru ów zapis wprowadza możliwość zmiany obowiązującego ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego poprzez zmniejszenie szerokości strefy ograniczeń zabudowy i zagospodarowania terenu w przypadku zastosowania rozwiązań technicznych, które zmniejszą obszar oddziaływania linii elektroenergetycznej, bez zachowania procedury planistycznej właściwej dla zmiany planu, wynikającej z ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Wskazano przy tym, że wprowadzenie zmian w lokalizacji sieci elektroenergetycznej przez samego operatora sieci, bez podjęcia przez radę miejską uchwały w tym zakresie jest niedozwolone. Z powyższym stanowiskiem zgodził się Sąd rozpoznający niniejszą sprawę uznając, iż zasadnym jest stwierdzenie nieważności kwestionowanego zapisu. Na wstępie koniecznym jest wskazanie, że zgodnie z przepisem art. 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego należy do zadań własnych gminy. Powyższa regulacja normatywna stanowi więc wyraz samodzielności władztwa planistycznego gminy, a zatem statuuje, że to rada gminy jest organem ustawowo odpowiedzialnym za uchwalenie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Wskazać przy tym jednak należy, iż rada gmina w zakresie posiadanej samodzielności planistycznej winna przestrzegać określonych w powyższej ustawie zasad planowania oraz określonej ustawą procedury planistycznej, mając na uwadze także i to, że zmiana studium lub planu miejscowego następuje w takim trybie, w jakim są one uchwalane. Zważyć bowiem i należy, iż jak wyjaśnił Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie w wyroku z dnia 20 marca 2008 r. (sygn. akt IISA/Kr 31/08), podzielonym przez tutejszy Sąd – „ustalenia planu miejscowego, mimo, że odnoszą się do abstrakcyjnego adresata, regulują status prawny konkretnych nieruchomości położonych na obszarze planu. Skutki prawne uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego są znaczące zarówno dla gminy, jak i właścicieli nieruchomości i inwestorów”. Wypada również podkreślić normatywny charakter ustaleń zawartych w postanowieniach miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Zgodnie bowiem z przepisem art. 14 ust. 8 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym plan miejscowy jest aktem prawa miejscowego. Tak więc uchwała rady gminy uchwalająca plan stanowi przepisy prawa miejscowego, o charakterze powszechnie obowiązującym (aczkolwiek w wymiarze lokalnym). Przepis z art. 28 ust. 1 stanowi z kolei, że naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części. Podnieść przy tym należy, iż jak stwierdził Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 15 kwietnia 2008 r. (sygn. akt II OSK 17/08), podzielonym przez Sąd rozpoznający niniejszą sprawę – „przez istotne naruszenie trybu należy bowiem rozumieć takie naruszenie, które prowadzi w konsekwencji do sytuacji, w których przyjęte ustalenia planistyczne są odmienne od tych, które zostałyby podjęte, gdyby nie naruszono trybu sporządzania aktu planistycznego. Ocena zaistnienia tej przesłanki wymaga zatem odrębnych rozważań w każdym indywidualnym przypadku,

uwzględniających przede wszystkim, że celem omawianej regulacji jest zagwarantowanie praw podmiotów, które mogą zostać naruszone w wyniku sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego". Jak nadto wskazał tenże Sąd – „każde naruszenie trybu postępowania oraz właściwości organów tak w procesie sporządzania i ustanawiania planu zagospodarowania przestrzennego, jak i w procesie wprowadzania zmian do tegoż planu, pociąga za sobą nieważność uchwały". W kwestionowanym zapisie Rada Miejska w Kątach Wrocławskich w przypadku zastosowania rozwiązań technicznych powodujących zmniejszenie obszaru oddziaływania linii elektroenergetycznej wprowadziła możliwość zmniejszenia szerokości strefy ograniczeń zabudowy i zagospodarowania terenu o wartość określoną przez operatora sieci. Z brzmienia tegoż postanowienia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wynika więc, iż niejako to operatorowi sieci przyznano kompetencję do zmiany szerokości strefy ograniczeń zabudowy i zagospodarowania terenu. Taki zapis narusza bez wątpienia ustawowo przyznane radzie gminy uprawnienie samodzielnego decydowania o sposobie zagospodarowania terenu, w ramach, którego ustala ona przeznaczenie i zasady zagospodarowania terenu położonego na obszarze danej gminy. To zatem wyłącznie rada jest uprawniona do określenia zmiany ustalonej w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego szerokości strefy ograniczeń zabudowy i zagospodarowania terenu we właściwym trybie, o którym mowa w art. 27 opisanej na wstępie ustawy i tegoż prawa nie może scedować na inny podmiot. Konstatacja powyższa wynika bowiem z faktu, iż kompetencja do stanowienia przepisów prawa miejscowego nie może być przez radę gminy przekazywana (delegowana) na rzecz innych podmiotów, albowiem brak ku temu stosownej podstawy prawnej. Tym bardziej nie można przekazywać uprawnień do decydowania o ostatecznym kształcie określonych zapisów planu adresatom norm prawnych zapisanych w planie, jak to ma miejsce w rozpatrywanej sprawie. Kwestionowane postanowienie planu przewiduje, iż o ostatecznym kształcie zapisu planu, regulującego szerokość strefy, w której obowiązują ograniczenia zabudowy i zagospodarowania terenu – decydować może operator sieci, który jest jednym z adresatów tegoż planu. Jest to nie do pogodzenia z zasadą wyłącznej kompetencji rady gminy w zakresie uchwalania planu zagospodarowania przestrzennego. Takiemu stanowisku daje też wyraz Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie w wyroku z 23 marca 2007r. (II SA/Kr 1148/07 – OwSS 2007, nr 4, poz. 91) wskazując, że „wykluczone jest zawieranie w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego norm otwartych, pozwalających jakimkolwiek podmiotom na indywidualne uzgadnianie odstępstw od uchwalonego planu. Dlatego słuszny jest pogląd wojewody, że użyte w zaskarżonej uchwale zwroty: "możliwość zbliżenia za zgodą zarządcy drogi" i "wszelkie odstępstwa (...) wymagają indywidualnych uzgodnień z właścicielem terenu oraz urzędów" są niezgodne z prawem. Podkreślić także i należy, że w stanowieniu aktów prawa miejscowego organy samorządu terytorialnego związane są ramami stworzonymi przez ustawy. Akty powyższe są aktami o charakterze podustawowym, a zatem są stanowione na podstawie upoważnień ustawowych, nie mogą zatem wykraczać poza jakiekolwiek unormowania ustawowe, czy też czynić wyjątków od ogólnie przyjętych rozwiązań ustawowych. Utrzymanie zatem w mocy zapisu zawartego w akcie prawa miejscowego, a naruszającego postanowienia ustawowe jest niedopuszczalne. Mając powyższe na uwadze należało stwierdzić, że trafnie organ nadzoru uznał, iż wymieniony wyżej przepis przedmiotowej uchwały został podjęty z naruszeniem prawa i że naruszenie to uznać należy za istotne. W tym stanie rzeczy istniały uzasadnione podstawy do uwzględnienia skargi, a zatem zgodnie z art. 147 § 1 i art. 152 powołanej wyżej ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi orzeczono jak w sentencji wyroku.

1693

**WYROK NR SYGN. AKT IV SA/WR 597/09
WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU**

z dnia 24 lutego 2010 r.

w przedmiocie przyjęcia wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem Gminy Wrocław na lata 2009–2013 zmienioną uchwałą Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 19 lutego 2009 r. nr XXXI/1040/09 w sprawie zmiany uchwały nr XXIV/868/08 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie przyjęcia wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem Gminy Wrocław na lata 2009–2013

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia NSA Jolanta Sikorska (spr.)
Sędziowie Sędzia WSA Małgorzata Masternak-Kubiak
 Sędzia NSA Mirosława Rozbicka-Ostrowska

Protokolant Aleksandra Siwińska

po rozpoznaniu w Wydziale IV na rozprawie w dniu 11 lutego 2010 r.
sprawy ze skargi Rzecznika Praw Obywatelskich
na uchwałę Rady Miejskiej Wrocławia
z dnia 11 września 2008 r. nr XXIV/868/08

w przedmiocie przyjęcia wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem Gminy Wrocław na lata 2009–2013 zmienioną uchwałą Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 19 lutego 2009 r. nr XXXI/1040/09 w sprawie zmiany uchwały nr XXIV/868/08 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie przyjęcia wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem Gminy Wrocław na lata 2009–2013

I. stwierdza nieważność § 9 ust. 1 i ust. 5 oraz § 11 ust. 2, ust. 3, ust. 4 i ust. 7 pkt 1, 2 i 3 oraz ust. 8 pkt 1 zaskarżonej uchwały;

II. orzeka, że zaskarżona uchwała nie podlega wykonaniu w części określonej w pkt I wyroku.

UZASADNIENIE

Rzecznik Praw Obywatelskich wniósł w niniejszej sprawie skargę na uchwałę Rady Miejskiej Wrocławia Nr XXIV/868/08 z dnia 11 września 2008 r. w sprawie przyjęcia wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem Gminy Wrocław na lata 2009–2013, domagając się stwierdzenia nieważności § 9 ust. 1 i ust. 5 oraz § 11 ust. 2, ust. 3, ust. 4, ust. 7 i ust. 8 pkt 1 powyższej uchwały z powodu naruszenia art. 7 ust. 1 oraz art. 21 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 266 ze zm.) oraz art. 2 i art. 7 Konstytucji RP. W uzasadnieniu skargi podał, że w dniu 11 września 2008 r. Rada Miejska Wrocławia podjęła uchwałę Nr XXIV/868/08 w sprawie przyjęcia wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem Gminy Wrocław na lata 2009 – 2013. Powyższa uchwała została następnie częściowo zmieniona uchwałą tejże Rady Nr XXXI/1040/09 z dnia 19 lutego 2009 r. Uzasadniając zachowanie terminu do wniesienia skargi skarżący powołał się na wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 marca 2008 r. sygn. I OSK 1764/07, w którym Sąd ten uznał, że uchwała w sprawie przyjęcia programu gospodarowania zasobem komunalnym jest aktem prawa miejscowego, w związku z czym Rzecznik Praw Obywatelskich jest legitymowany do zaskarżenia jej postanowień na podstawie art. 53 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.) także po upływie sześciu miesięcy od dnia jej wejścia w życie. W dalszej części uzasadnienia skargi Rzecznik Praw Obywatelskich podał, że podejmując zaskarżoną uchwałę, Rada Miejska Wrocławia wykorzystała upoważnienie do uchwalenia wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy zawarte w art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego, zwanej dalej

ustawą o ochronie praw lokatorów. W rozdziale V zaskarżonej uchwały zawarto zasady polityki czynszowej oraz warunki obniżania czynszu. Z zawartego w tymże rozdziale § 9 ust. 1 uchwały wynika, że zasady polityki czynszowej Gminy Wrocław zmierzają do zrównoważenia wydatków na utrzymanie zasobu mieszkaniowego z dochodami z tytułu czynszu najmu lokali mieszkalnych. Stawka bazowa czynszu zapewniać winna pokrycie kosztów ponoszonych na utrzymanie zasobu. W § 9 ust. 5 ustalono natomiast jednorazową podwyżkę w 2009 roku stawki bazowej czynszu do 35% w celu zrównoważenia wydatków na utrzymanie zasobu mieszkaniowego z dochodami z tytułu czynszu najmu. W kolejnych latach przewidywany jest stały stopniowy wzrost stawki bazowej czynszu o 10% lub o 15%, z przeznaczeniem uzyskanych z tego tytułu dochodów na wydatki związane z utrzymaniem zasobu mieszkaniowego Gminy. Skarżący podał, że wśród czynników wpływających na wysokość czynszu najmu poprzez podwyższenie lub obniżenie wartości użytkowej lokalu zawartych w § 11 w ust. 2 uchwały wprowadzono zasadę, że stawka czynszu za lokale położone w strefie miejskiej jest równa stawce bazowej czynszu. Stawka bazowa za lokale położone w strefie peryferyjnej wybudowane do 31.12.1990r. ulega obniżeniu o 10%. W § 11 ust. 3 postanowiono, że stawka bazowa czynszu za lokale w budynkach: 1) o stopniu zużycia nieprzekraczającym 20%, niezależnie od ich położenia w strefie, wybudowanych po 01.01.1995 r. do 31.12.2001 r. lub po przeprowadzeniu w tym okresie kapitalnego remontu – ulega podwyższeniu o 25%; 2) o stopniu zużycia nieprzekraczającym 10%, niezależnie od ich położenia w strefie, wybudowanych po 01.01.2002 r. lub po przeprowadzeniu po tej dacie kapitalnego remontu – ulega podwyższeniu o 30%. W § 11 ust. 4 uchwalono, że dla ustalenia czynszu najmu lokali usytuowanych w budynkach, o których mowa w ust. 3 pkt 1 i 2, nie stosuje się czynników obniżających wartość użytkową lokali. W § 11 ust. 7 zaskarżonej uchwały wprowadzono zasady ustalania stawki bazowej czynszu ze względu na stan techniczny budynku i postanowiono, że stawka bazowa czynszu w budynku: 1) o stopniu zużycia nieprzekraczającym 70% nie ulega zmianie, 2) o stopniu zużycia przekraczającym 70% ulega obniżeniu o 20%, 3) w budynkach ujętych w planie wykwaterowań ze względu na zły stan techniczny, jednak nie wcześniej niż po wykwaterowaniu pierwszego lokatora – ulega obniżeniu o 50%, przy czym ten punkt § 11 ust. 7 zaskarżonej uchwały został dodany uchwałą Rady Miejskiej Wrocławia Nr XXXI/1040/09 z dnia 19.02.2009 r. w sprawie zmiany uchwały Nr XXXI/1040/09 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie przyjęcia wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem Gminy Wrocław na lata 2009 – 2013. W § 11 ust. 8 pkt 1 uchwalono, że w stawka bazowa czynszu najmu przy położeniu lokalu mieszkalnego w budynkach jednorodzinnych ulega podwyższeniu o 50%, przy czym w stosunku do tych lokali nie stosuje się czynników podwyższających i obniżających wartość użytkową lokalu. Zdaniem Rzecznika Praw Obywatelskich, tak określone zasady polityki czynszowej oraz czynniki wpływające na wysokość czynszu najmu pozostają w sprzeczności z obowiązującym prawem, tj. z przepisem art. 7 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów, zgodnie z treścią którego, w lokalach wchodzących w skład publicznego zasobu mieszkaniowego właściciel ustala stawki czynszu za 1 m² powierzchni użytkowej lokali, z uwzględnieniem czynników podwyższających lub obniżających ich wartość użytkową, a w szczególności: położenia budynku; położenia lokalu w budynku; wyposażenia budynku i lokalu w urządzenia techniczne i instalacje oraz ich stanu; ogólnego stanu technicznego budynku. Zdaniem skarżącego, z uwagi na treść stosunku najmu regulowanego przepisami Kodeksu cywilnego oraz ustawy o ochronie praw lokatorów, zasady polityki czynszowej powinny być tak skonstruowane, aby czynsz najmu był ściśle powiązany z aktualną wartością użytkową przedmiotu najmu, jako świadczenie ekwiwalentne do świadczenia wynajmującego, tj. udostępnienia najemcy lokalu mieszkalnego w określonym stanie technicznym. Skarżący zarzucił, że zaskarżona uchwała nie wprowadziła w tym zakresie tego rodzaju powiązania, a nadto z przepisu § 2, § 3 i § 5 wynika jednoznacznie, że substancja mieszkaniowa Gminy Wrocław jest w bardzo złym stanie technicznym z powodu wieloletnich zaniedbań eksploatacyjno – remontowych nieustannie starzejącego się zasobu mieszkań komunalnych. W § 3 ust. 1 uchwały wskazano, że „średni wiek budynków komunalnych wynosi około 95 lat, a średni stopień zużycia budynków wynosi 50,68%. Z ogólnej liczby 1694 budynków będących w 100% własnością Gminy i wybudowanych po 2000 roku jest tylko 66”. W § 9 ust. 1 postanowiono, że „ustala się zasady polityki czynszowej (...) zmierzające do zrównoważenia wydatków na utrzymanie zasobu mieszkaniowego z dochodami z tytułu czynszu najmu (...). Stawka zapewnić winna pokrycie kosztów ponoszonych na utrzymanie zasobu”. Aby osiągnąć cel nakreślony w § 9 ust. 1, w § 9 ust. 5 ustalono harmonogram podwyżek, aż do osiągnięcia owego zbilansowania. Z powyższego wynika, że zamiast uzależnić wysokość czynszu najmu od stanu technicznego konkretnego lokalu w myśl przepisów ustawy o ochronie praw lokatorów, Gmina Wrocław podporządkowała w całości mechanizm ustalania stawek czynszu stworzeniu finansowych warunków do likwidacji wieloletnich zaniedbań w sferze remontów. Powyższe zapisy uchwały oznaczają, że ogół wpływów z najmu będzie przeznaczony na ogólne wydatki remontowe i eksploatacyjne zasobu komunalnego, nie zaś na remont i renowację konkretnych lokali i konkretnych budynków. Skarżący podkreślił, że czynsz najmu nie może stanowić wyłącznego źródła finansowania przez gminę remontu lokali wchodzących w skład jej zasobu mieszkaniowego. Zarzucił, że w uchwale brak jest jakiegokolwiek powiązania między wpływami z czynszów płaconych za konkretne lokale, a wydatkowaniem przez gminę środków

z tych wpływów na likwidację zaniedbań w sferze remontów lokali czy budynków, w których się one znajdują. Z powyższych względów uregulowania przyjęte w § 9 ust. 1 i ust. 5 uchwały są w ocenie skarżącego niezgodne z art. 7 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów. Powołując się na orzecznictwo sądowe, w tym na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22.10.1998 r., sygn. III RN 71/98 (OSNP 1999/23/738) oraz wyrok NSA z dnia 12.10.1998 r., sygn. I SA 976/98, skarżący podniósł, że przepis art. 7 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów, analogiczny w treści do poprzednio obowiązującego art. 26 ustawy o najmie lokali mieszkalnych i dodatkach mieszkaniowych, nakłada na radę gminy obowiązek, po pierwsze – ustalenia stawek czynszu, po drugie – zróżnicowania ich w zależności od czynników określonych ustawowo. Uchwała rady gminy różnicująca stawki musi zatem zawierać wszystkie czynniki wymienione w ustawie i nie może żadnego z nich pomijać. Mając powyższe na uwadze skarżący zauważył, że w § 11 ust. 2 i ust. 3 uchwały, wśród czynników wpływających na wysokość czynszu najmu wymieniono datę budowy budynku jako datę graniczną, od której uzależniono możliwość podwyższenia lub obniżenia stawki bazowej. Zgodnie z § 11 ust. 2 uchwały: „Stawka bazowa czynszu za lokale w strefie miejskiej jest równa stawce bazowej czynszu. Stawka bazowa czynszu za lokale położone w strefie peryferyjnej wybudowane do 31.12.1990 r. ulega obniżeniu o 10%.” Według zaś § 11 ust. 3: „Stawka bazowa czynszu za lokale w budynkach: 1) o stopniu zużycia nieprzekraczającym 20%, niezależnie od ich położenia w strefie, wybudowanych po 1.01.1995 r. do 31.12.2001 r. lub po przeprowadzeniu w tym okresie kapitalnego remontu – ulega podwyższeniu o 25%; 2) o stopniu zużycia nieprzekraczającym 10%, niezależnie od ich położenia w strefie, wybudowanych po 01.01.2002 r. lub po przeprowadzeniu po tej dacie kapitalnego remontu – ulega podwyższeniu o 30%”. Z treści art. 7 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie praw lokatorów wynika natomiast, że takim ściśle określonym czynnikiem może być wyłącznie stan techniczny budynku. Nie sposób w tej sytuacji arbitralnie przyjąć, że wszystkie budynki wybudowane przed dniem 21 grudnia 1990 r. lub w okresie między 1 stycznia 1995 r. a 31 grudnia 2001 r., bądź po 1 stycznia 2002 r. będą miały w poszczególnych przedziałach czasowych taki sam stan techniczny. Wprawdzie w zaskarżonej uchwale powiązano okres, w jakim budynek został wybudowany z jego procentowym zużyciem, uznając, że budynek młodszy lub budynek, w którym stosunkowo niedawno przeprowadzono remont kapitalny, będzie miał każdorazowo mniejszy stopień zużycia niż budynek starszy lub wcześniej remontowany, to jednak brak jest, zdaniem skarżącego, w zaskarżonej uchwale należytego wyjaśnienia sposobu ustalania procentowego zużycia tych budynków. Brak jest wskazania, kto i kiedy miałby te kwestie ustalać i jaką datę przy ocenie stopnia zużycia budynku przyjmować. Podkreślono, że sprzed 31 grudnia 1990 r. pochodzą budynki wybudowane po II wojnie światowej, których wiek nie przekracza 30 lat, ale również budynki przeszło 100-letnie, np. w rejonie Starego Miasta, gdzie średni wiek budynków wynosi około 125 lat, które dodatkowo nie były remontowane w czasach powojennych. Trudno także przyjąć, że za każdym razem budynek młodszy, położony np. na terenach dotkniętych powodzią w 1997 r., znajduje się w lepszym stanie technicznym niż budynek starszy, który np. nie doznał żadnych szkód popowodziowych, o który dbali wszyscy lokatorzy i w którym dokonywano bieżących remontów i konserwacji. Skarżący podniósł, że dokonany podział na lokale mieszkalne położone w budynkach wybudowanych w określonych przedziałach czasowych nie wskazuje jednoznacznie, w jakim stanie technicznym znajdują się budynki pozostające w zasobie gminnym. Nie zostało także wyjaśnione, na jakiej podstawie ustalany byłby stopień zużycia tych budynków. Konstrukcja zakwestionowanych przepisów uchwały sugeruje nawet, zdaniem strony skarżącej, że ocena stopnia zużycia budynku uzależniona jest ściśle od przedziału czasowego, w jakim został on wybudowany lub kapitalnie wyremontowany, nie zaś od rzeczywistego stanu technicznego. To zaś stanowi naruszenie przepisów art. 7 ust. 1 oraz art. 21 ust. 2 pkt 4 ustawy o ochronie praw lokatorów. W ocenie skarżącego, przyjęte w zaskarżonej uchwale założenia czynią zasady obniżania lub podwyższania czynszu ze względu na stan techniczny lokalu bardzo niezrozumiałymi i trudnymi do stosowania w praktyce. Istnieje zatem obawa, że rzeczywiste ustalenie wysokości czynszu będzie oparte na bliżej nie sprecyzowanych i nie mających oparcia w rzeczywistym stanie faktycznym ustaleniach, a w konsekwencji może wpłynąć na niezasadne obciążenie mieszkańców wyższym czynszem. Ponadto w § 11 ust. 2 nieprawidłowo zastosowano czynnik położenia budynku poprzez zastosowanie obniżenia stawki bazowej czynszu za lokale w budynkach położonych w strefie peryferyjnej tylko, jeśli zostały wybudowane do 31.12.1990 r. Wywiedziono dalej, że zgodnie z § 11 ust. 4 uchwały dla ustalenia czynszu najmu lokali mieszkalnych usytuowanych w budynkach, o których mowa w ust. 3 pkt 1 i 2, tj. wybudowanych po 01.01.1995 r. do 31.12.2001 r. i wybudowanych po 01.01.2002 r., nie stosuje się czynników obniżających wartość użytkową lokali. W tej sytuacji możliwość obniżenia stawki czynszu została całkowicie wyłączona, co jest sprzeczne z art. 7 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów. Nawiązując dodatkowo do kwestii stopnia zużycia budynku zarzucono, że zgodnie z treścią § 11 ust. 7 pkt 2 uchwały, stawka bazowa czynszu obniżana jest z uwagi na stan techniczny budynku o stopniu zużycia przekraczającym 70 %. Taki zapis uchwały sugeruje, że normą, standardem technicznym, dla zasobu komunalnego Wrocławia jest zużycie sięgające 70 %. Tymczasem z treści § 3 ust. 1 uchwały wynika jednoznacznie, że średni stopień zużycia budynków sięga 50,68 %. W tej zaś sytuacji zgodnym z zasadami logiki wydawałoby się obniżenie stawki czynszu w każdym przypadku, gdy stopień zużycia budyn-

ku sięgnie 50,68 %. Podkreślono, że wprawdzie w uchwale wskazano te dzielnice i rejony, w których stopień zużycia jest wyższy, ale również nie sięga on 70 % (Śródmieście 60%–61%, Krzyki – Brochów 63%). Zdaniem Rzecznika Praw Obywatelskich, ocena stopnia zużycia budynku powinna następować w oparciu o okresowe kontrole stanu technicznego dokonywane przez organy nadzoru budowlanego na podstawie przepisów szeroko rozumianego prawa budowlanego. Dodany uchwałą nr XXXI/1040/09 z dnia 19 lutego 2009 r. punkt 3 ust. 7 § 11 wprowadził zasadę, że w budynkach ujętych w planie wykwaterowań ze względu na zły stan techniczny, jednak nie wcześniej niż po wykwaterowaniu pierwszego lokatora, stawka bazowa ulega obniżeniu o 50 %. Tak sformułowany przepis, zdaniem Rzecznika Praw Obywatelskich, narusza art. 7 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów, w którym nie wprowadzono jakiegokolwiek zależności pomiędzy stanem technicznym budynku a faktem wykwaterowania pierwszego lokatora. Wobec powyższego powiązanie rozpoczęcia procesu wykwaterowywania z możliwością obniżenia czynszu z uwagi na stan techniczny budynku nie ma żadnego prawnego, ani logicznego uzasadnienia. Skoro bowiem budynek jest w tak złym stanie technicznym, że nie nadaje się do zamieszkania i przeznaczony został do wykwaterowania, z jakich względów dopiero po wykwaterowaniu pierwszego lokatora można stosować obniżki czynszu. Skarżący podkreślił, że nie można wykluczyć sytuacji, w której wykwaterowania wszystkich lokatorów następowałyby w tym samym czasie, np. w okresie jednego miesiąca. W takim zaś stanie faktycznym obniżki czynszu w ogóle nie zostałyby zastosowane mimo, że budynek znajduje się w tak złym stanie technicznym, że konieczne jest wykwaterowanie jego mieszkańców. Rzecznik Praw Obywatelskich zarzucił, że jak wynika z § 11 ust. 8 pkt 1 zaskarżonej uchwały, w przypadku lokali położonych w domach jednorodzinnych całkowicie wyłączono możliwość stosowania jakichkolwiek czynników podwyższających lub obniżających wartość użytkową lokalu, a co za tym idzie, możliwość modyfikowania wysokości stawki czynszu najmu tych lokali. W ocenie skarżącego, takie rozwiązanie jest sprzeczne z art. 7 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów. Wielokrotnie bowiem na terenie Gminy Wrocław dochodzi do sytuacji, w których lokale znajdujące się w budynkach jednorodzinnych nie są podłączone do sieci wodnokanalizacyjnej i gazowej. Woda pobierana jest przez najemców z przydomowych studni (częstokroć wykonanych we własnym zakresie), a nieczystości odprowadzane są do przydomowych szamb. Budynki te nie są przez wiele lat remontowane, przez co ich stan techniczny jest niejednokrotnie bardzo zły. Z tych też przyczyn zapis uchwały uniemożliwiający stosowanie jakichkolwiek obniżek stawki czynszu, przy jednoczesnym zwiększeniu stawki czynszu o 50% z tytułu położenia lokalu w budynku jednorodzinny, uznać należy w ocenie skarżącego za niedopuszczalny i niezgodny z art. 7 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów. Za zasadnością wyżej przedstawionych zarzutów przemawia zdaniem Rzecznika Praw Obywatelskich wydany w podobnej sprawie wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 30 sierpnia 2007 r. sygn. akt II SA/Wa 2400/06, utrzymany w mocy przez Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia 12 lutego 2008 r. sygn. akt I OSK 1764/07. Orzekające w w/w sprawie Sądy zgodziły się ze stanowiskiem Rzecznika zawartym we wniesionej przez niego w w/w sprawie skardze, że określenie daty budynku, jako daty granicznej, od której uzależniono pomniejszenie stawki bazowej czynszu nie stanowi czynnika różnicującego wysokości stawki czynszu z uwagi na stan techniczny budynku. Zdaniem Rzecznika Praw Obywatelskich, w przypadku zaskarżonej uchwały mamy do czynienia z podobnym naruszeniem przepisów ustawy o ochronie praw lokatorów. Skarżący podniósł, że kwestionowane przepisy § 9 ust. 1 i ust. 5 oraz § 11 ust. 2, ust. 3, ust. 4, ust. 7, ust. 8 pkt 1 zaskarżonej uchwały są niezgodne z art. 7 ust. 1 oraz art. 21 ust. 2 pkt 4 ustawy o ochronie praw lokatorów. W ocenie Rzecznika Praw Obywatelskich, zaskarżonej uchwale dodatkowo należy postawić zarzut nieprawidłowej legislacji. Skarżący zwrócił uwagę, że kryterium stopnia zużycia budynku zastosowano raz w § 11 ust. 3 przy ustalaniu stanu technicznego budynku, następnie zaś w § 11 ust. 7, w którym określono czynniki wpływające na podwyższenie lub obniżenie stawki czynszu. Podniósł, że skoro zaskarżona uchwała jest aktem prawa miejscowego, to jest również źródłem prawa w rozumieniu Konstytucji RP, w związku z czym powinna spełniać konstytucyjne standardy stanowienia prawa. Zdaniem Rzecznika Praw Obywatelskich dwukrotne zastosowanie kryterium stopnia zużycia budynku przy oznaczaniu stawki bazowej czynszu, raz – jako czynnika obniżającego, a innym razem – jako czynnika podwyższającego, może powodować nieprecyzyjność obliczeń wysokości czynszu na niekorzyść najemców. Już zatem choćby z tego względu zasadnym jest wyeliminowanie z obrotu wskazanych przepisów. Nieprawidłowa legislacja podważa bowiem zaufanie obywateli do państwa i stanowionego przezeń prawa, a w konsekwencji narusza art. 2 Konstytucji RP. Zdaniem Rzecznika Praw Obywatelskich, zaskarżona uchwała jest ponadto niezgodna z wyrażoną w art. 7 Konstytucji RP zasadą legalizmu, w myśl której organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Kwestionowana uchwała, podjęta na podstawie upoważnienia ustawowego, jest aktem prawnym powszechnie obowiązującym na obszarze gminy. Powinna zatem odpowiadać wymogom, jakie stawiane są przepisom powszechnie obowiązującym i nie może pozostawać w sprzeczności z aktem wyższego rzędu, jakim jest ustawa. Przestrzeganie tej zasady należy również do obowiązków organów uchwałodawczych gminy. W tym wypadku Rada Miejska Wrocławia tej zasady nie przestrzegała, ponieważ pominęła, czy też nieprawidłowo zastosowała w uchwale kwestie, do których określenia zobowiązała ją ustawa o ochronie

praw lokatorów. W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej oddalenie. Zdaniem tego organu, zaskarżona uchwała, która m.in. określa zasady ustalania polityki czynszowej, w tym zasady ustalania czynszu, pozostaje w zgodzie z przepisami ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 266 ze zm.) oraz art. 2 i art. 7 Konstytucji RP. Za chybiony uznano zarzut skarżącego, jakoby Gmina Wrocław podporządkowała mechanizm ustalania stawek czynszu w całości stworzeniu finansowych warunków do likwidacji wieloletnich zaniedbań w sferze remontów, a w konsekwencji, by ogół wpływów z najmu miał być przeznaczony na ogólne wydatki remontowe i eksploatacyjne zasobu komunalnego, nie zaś na remont konkretnych lokali i konkretnych budynków. Tak sformułowana teza na podstawie zapisu § 9 ust. 1 i 5 uchwały jest zdaniem organu, zbyt daleko idąca i nie uwzględnienia całościowej regulacji dotyczącej polityki czynszowej. Podkreślono, że uchwała zawiera zasady polityki czynszowej, co oznacza nakreślenie ogólnych kierunków działania, które będą się materializowały w stosunku do konkretnych lokali po ich wdrożeniu. Jednym z tych kierunków jest dążenie do zrównoważenia wydatków z kosztami utrzymania danego lokalu. Wskazano, że regulacja ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego w art. 7 ust. 1 nakłada na gminę obowiązek uwzględnienia jako przesłanki ustalenia stawki czynszu wszystkich czynników wymienionych w nim przez ustawodawcę, co nie stoi na przeszkodzie przyjęciu przez radę gminy także innych czynników mających znaczenie dla podwyższenia lub obniżenia wartości użytkowej lokalu. Wskazano, że takie stanowisko znajduje też wyraz w orzecznictwie sądów administracyjnych, np. wyroku z dnia 12 lutego 2008 r. Naczelnego Sądu Administracyjnego sygn. I OSK 1764/07 (Lex nr 463969), wyroku z dnia 16 lipca 2002 r. Naczelnego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu sygn. II Sa/Wr 1049/02 (OwSS 2002/4/10). Mając na uwadze powyższe podkreślono, że zaskarżona uchwała w § 11 uwzględnia wszystkie wymienione w art. 7 ust. 1 pkt 1 – 4 ustawy o ochronie praw lokatorów czynniki. Nadto wbrew twierdzeniom strony skarżącej, brzmienie przepisów § 11 uchwały mieści się we wspomnianej, dopuszczonej przepisami prawa możliwości wprowadzenia przez radę gminy innych czynników mających wpływ na wysokość stawki czynszu. Podkreślono, że przygotowując założenia do wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem Gminy Wrocław na lata 2009–2013 i spełniając przesłanki wynikające z ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (art. 21), odniesiono się przede wszystkim do stanu technicznego zasobu mając na uwadze analizę potrzeb oraz plan remontów i modernizacji wynikający ze stanu technicznego budynków i lokali, jak również kosztu utrzymania 1 m² powierzchni użytkowej lokalu. Podkreślono również, że w ramach kształtowania zasad polityki czynszowej, której jednym z elementów jest wysokość stawki czynszu za 1 m² powierzchni użytkowej Gmina mogłaby zastosować stawkę bazową czynszu wyższą niż 3% wartości odtworzeniowej (np. 4% wartości odtworzeniowej, wówczas stawka wynosiłaby 16,18 zł za 1 m² przy uwzględnieniu wymogów ustawowych. Natomiast odniesiono się jedynie do wartości 3%, tj. stawki 12,14 zł za 1 m². Z uwagi na fakt, że w chwili przyjmowania programu obowiązywała stawka bazowa 4,10 zł za 1 m², nie zdecydowano się na skokową i bardzo wysoką podwyżkę, skutkiem czego aktualnie obowiązuje stawka bazowa czynszu w wysokości 5,33 zł za 1 m². Zwrócono również uwagę, że ok. 70% najemców użytkujących lokale mieszkalne korzysta z 20% zniżki stawki bazowej z uwagi na brak centralnego ogrzewania i ciepłej wody, w wyniku czego stawka bazowa jest niższa. W ocenie organu, lakoniczne sformułowanie przepisów ustawy pozwala radzie gminy na dużą dowolność w kształtowaniu zasad polityki czynszowej, które mogą ustalać pewne reguły różnicowania czynszu w zależności od cech poszczególnych budynków lub lokali, jak również mogą odnosić się do kosztów ich utrzymania proponując takie sposoby ustalania wysokości czynszów, które są pochodną kosztów utrzymania lokali i budynków (analiza zawarta w § 9 programu). Zgodnie bowiem z art. 8a ust. 4a ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego w sytuacji kiedy właściciel nie uzyskuje przychodów z czynszu albo innych opłat za używanie lokalu na poziomie zapewniającym pokrycie wydatków związanych z utrzymaniem lokalu, jak również zapewniających zwrot kapitału i zysk, wówczas podwyżkę pozwalającą na osiągnięcie tego poziomu uważa się za uzasadnioną. Mając powyższe argumenty na uwadze oraz wielkość i stan techniczny zasobu, a także uwzględniając sprawdzone reguły obowiązującego w latach 2004–2008 programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem Gminy Wrocław przy ustalaniu wyżek i zniżek stawki bazowej czynszu, przyjęto podobne rozwiązania jedynie nieznacznie je modyfikując w obowiązującym programie. Odnosząc się do zarzutów Rzecznika Praw Obywatelskich dotyczących ustalania stawki czynszu poprzez niewłaściwe stosowanie wyżek i zniżek związanych ze stanem technicznym konkretnego lokalu podkreślono, że przyjęty przez Gminę schemat postępowania obejmuje najczęściej powtarzające się sytuacje, w odniesieniu do których należałoby zastosować wyżki i zniżki. Niemożliwym jest bowiem, aby przy liczbie ponad 49 tys. lokali mieszkalnych ustalać stawkę czynszu indywidualnie dla każdego mieszkania. Stąd też przyjęto optymalne rozwiązanie stosowania zniżek i wyżek stawki bazowej czynszu z uwzględnieniem stanu technicznego budynku oraz roku budowy wprowadzając element stopnia zużycia budynku, który w oparciu o przepisy ustawy Prawo budowlane, określany jest po przeprowadzeniu przeglądów i kontroli (rocznych i pięcioletnich).

Dla każdego budynku prowadzona jest książka obiektu budowlanego, w której ujmowane są dane o stopniu zużycia jego elementów. Wyznacznikiem ustalania stopnia zużycia budynku określanego w wartościach procentowych jest więc rok jego budowy. Przyjęte rozwiązanie stosowania zwyczaj i zniżek stawki bazowej czynszu w powiązaniu do stopnia zużycia budynku (uwzględniającego również rok budowy) było więc zdaniem organu zasadne. Organ nie zgodził się ze stwierdzeniem skarżącego o niezgodnym z prawem wyłączeniu zastosowania zwyczaj i zniżek stawki bazowej czynszu w odniesieniu do lokali mieszkalnych położonych w domach jednorodzinnych, jak i budynkach nowo wybudowanych przez Gminę. Wyjaśnił, że zasada ta została przyjęta w granicach wspomnianej już wcześniej możliwości wprowadzania przez radę gminy innych czynników mających wpływ na wysokość stawki czynszu obok tych, które ustalił ustawodawca. Przyjęcie takiego rozwiązania w swym założeniu ma na celu uwzględnienie różnicy pomiędzy zamieszkiwaniem w domu jednorodzinnym lub nowym budynku (niezależnie od jego położenia), a zajmowaniem lokalu w budynku wielorodzinnym lub w tzw. starym budownictwie o złym stanie technicznym. Organ podniósł, że stan techniczny domów jednorodzinnych nie powinien mieć wpływu na wysokość czynszu bowiem zajmujące je osoby – uprzednio dzierżawcy zazwyczaj 45 – letni, bądź za tzw. „symboliczną złotówkę” – winny utrzymywać nieruchomości w stanie niepogorszonym i na nich, zgodnie z zawartymi umowami dzierżawy, spoczywał obowiązek ponoszenia kosztów związanych z naprawami i remontami, nie wyłączając remontów kapitalnych. Po wygaśnięciu umów dzierżawy oceniano stan techniczny nieruchomości i z uwagi na niecelowe utrzymywanie ich przez Gminę (eksploatacja, remonty) przyjęto dwa rozwiązania. Pierwsze polega na składaniu propozycji lokalu zamiennego, niejednokrotnie w nowym budownictwie w dogodnym dla lokatora rejonie miasta, drugie natomiast sprowadza się do sprzedaży z udzieleniem przysługującej bonifikaty. Zdarza się jednak, że z uwagi na brak w tej mierze porozumienia, rodziny te nadal zamieszkują w domach jednorodzinnych, korzystając jednocześnie z przyległego do nieruchomości gruntu. Natomiast odnosząc się do zarzutów Rzecznika Praw Obywatelskich dotyczących wprowadzenia zapisu o zastosowaniu 50% zniżki stawki bazowej czynszu z tytułu wykwaterowania pierwszego lokatora z budynku o złym stanie technicznym, wyjaśniono, że zniżka ta została wprowadzona dodatkowo z uwagi na uciążliwości wiążące się z wykwaterowaniem z dotychczas zajmowanego lokalu. Zatem niezależnie od przywołanej zniżki, w konkretnych sytuacjach znajdują zastosowanie również inne zniżki wynikające z programu. Podniesiono również, że Wojewoda Dolnośląski, badając jako organ nadzoru zgodność z prawem uchwały nr XXIV/868/08 Rady Miejskiej Wrocławia przed skierowaniem jej do publikacji, nie kwestionował jej zapisów dotyczących zasad stosowania zwyczaj i zniżek stawki bazowej czynszu, jako niezgodnych z prawem. Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje. Stosownie do art. 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269 ze zm.), sądy administracyjne są właściwe do badania zgodności z prawem zaskarżonych aktów administracyjnych. Uchwała rady gminy jest prawidłowa, jeżeli jest zgodna z przepisami prawa, które zawierają upoważnienie do wydania takiego aktu oraz określają tryb postępowania prawodawczego. Zgodnie z art. 3 § 2 pkt 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.) zwanej dalej p.p.s.a., sądy administracyjne zostały powołane do orzekania w sprawach skarg na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego. W świetle wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12.02.2008 r. sygn. 1764/07 wydanego w podobnej sprawie nie ulega wątpliwości, że zaskarżona uchwała jest aktem prawa miejscowego. Zgodzić się w związku z tym należy z twierdzeniami skargi, że Rzecznik Praw Obywatelskich był legitymowany na podstawie art. 53 § 3 zd. 2 p.p.s.a. do zaskarżenia postanowień przedmiotowej uchwały także po upływie sześciu miesięcy od dnia jej wejścia w życie. Skoro zaskarżona uchwała ma charakter aktu prawa miejscowego, powinna spełniać wymogi prawne ustanowione dla tej kategorii aktów źródeł prawa. Punktem wyjścia tych wymogów jest regulacja art. 87 ust. 2 Konstytucji RP, według której źródłami powszechnie obowiązującego prawa w Rzeczypospolitej Polskiej są na obszarze działania organów, które je ustanowiły, akty prawa miejscowego. Artykuł 94 Konstytucji RP stanowi, że organy jednostek samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, na podstawie ustaw i w granicach upoważnień zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów, a zasady i tryb wydawania aktów prawa miejscowego określa ustawa. Konstytucja zatem po części reguluje bezpośrednio tryb prawodawczy, po części zaś odsyła do ustawy zwykłej, którą jest ustawa o samorządzie gminnym. W rozdziale 4 „Akty prawa miejscowego stanowione przez gminę” ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) dokonano podziału owych aktów na dwie kategorie, a mianowicie na akty wykonawcze (do ustawy o samorządzie gminnym i do innych ustaw) oraz na akty porządkowe. Zaskarżona uchwała jest wykonawczym aktem prawa miejscowego. Została bowiem wydana z powołaniem się i w wykonaniu upoważnień ustawowych, zawartych w art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 266 ze zm.), zwanej dalej ustawą o ochronie praw lokatorów. Przesłanki zgodności z prawem uchwały rady gminy określone zostały w art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym. Według tego przepisu, uchwała

lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. Podstawą stwierdzenia nieważności takiego aktu jest zatem uznanie, że doszło do istotnego naruszenia prawa. Wieloletni program gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy będąc aktem prawa miejscowego nie może naruszać nie tylko przepisów ustawy zawierających delegację do jego podjęcia, ale również przepisów Konstytucji RP oraz innych ustaw pozostających w pośrednim bądź bezpośrednim związku z regulowaną materią. Dokonując oceny legalności we wskazany wyżej sposób zaskarżonych przez Rzecznika Praw Obywatelskich postanowień uchwały Rady Miejskiej Wrocławia Nr XXIV/868/08 z dnia 11 września 2008 r. w sprawie przyjęcia wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem Gminy Wrocław na lata 2009 – 2013, zmienionej następnie częściowo uchwałą tejże Rady Nr XXXI/1040/09 z dnia 19 lutego 2009 r. zgodzić się należy ze stanowiskiem Rzecznika Praw Obywatelskich, że zaskarżone postanowienia uchwały naruszają w sposób istotny przepisy prawa, w tym także przepis art. 2 i art. 7 Konstytucji RP. W podstawie prawnej zaskarżonej uchwały Rada Miejska Wrocławia powołała m.in. przepis art. 4 i art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie praw lokatorów. Z pierwszego z nich wynika, że tworzenie warunków do zaspokajania potrzeb mieszkaniowych wspólnoty samorządowej należy do zadań własnych gminy, zaś drugi z nich stanowi dla rady gminy delegację do uchwalenia wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy. Przepis art. 21 ust. 2 ustawy o ochronie praw lokatorów określa wymogi, jakim winna odpowiadać uchwała rady gminy podjęta w przedmiocie wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy. Zgodnie z jego brzmieniem: „Wieloletni program gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy powinien być opracowany na co najmniej pięć kolejnych lat i obejmować w szczególności: 1) prognozę dotyczącą wielkości oraz stanu technicznego zasobu mieszkaniowego gminy w poszczególnych latach, z podziałem na lokale socjalne i pozostałe lokale mieszkalne; 2) analizę potrzeb oraz plan remontów i modernizacji wynikający ze stanu technicznego budynków i lokali, z podziałem na kolejne lata; 3) planowaną sprzedaż lokali w kolejnych latach; 4) zasady polityki czynszowej oraz warunki obniżania czynszu; 5) sposób i zasady zarządzania lokalami i budynkami wchodzącymi w skład mieszkaniowego zasobu gminy oraz przewidywane zmiany w zakresie zarządzania mieszkaniowym zasobem gminy w kolejnych latach; 6) źródła finansowania gospodarki mieszkaniowej w kolejnych latach; 7) wysokość wydatków w kolejnych latach, z podziałem na koszty bieżącej eksploatacji, koszty remontów oraz koszty modernizacji lokali i budynków wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu gminy, koszty zarządu nieruchomościami wspólnymi, których gmina jest jednym ze współwłaścicieli, a także wydatki inwestycyjne; 8) opis innych działań mających na celu poprawę wykorzystania i racjonalizację gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy, a w szczególności: a) niezbędny zakres zamian lokali związanych z remontami budynków i lokali, b) planowaną sprzedaż lokali.” W wykonaniu art. 21 ust. 2 pkt 4 ustawy o ochronie praw lokatorów Rada Miejska Wrocławia zawarła w zaskarżonej uchwale rozdział V zatytułowany „Zasady polityki czynszowej oraz warunki obniżania czynszu”. W zakwestionowanym przez Rzecznika Praw Obywatelskich § 9 ust. 1 postanowiono: „Ustala się zasady polityki czynszowej obowiązujące w mieszkaniowym zasobie Gminy Wrocław, zmierzające do zrównoważenia wydatków na utrzymanie zasobu mieszkaniowego z dochodami z tytułu czynszu najmu lokali mieszkalnych. Stawka bazowa czynszu zapewniać winna pokrycie kosztów ponoszonych na utrzymanie zasobu.” W ust. 5 tegoż przepisu postanowiono, że: „W celu zrównoważenia wydatków na utrzymanie zasobu mieszkaniowego z dochodami z tytułu czynszu najmu lokali mieszkalnych ustala się jednorazowo podwyższyć w 2009 roku stawkę bazową czynszu do 35 %. Ponadto w kolejnych latach realizowania programu przewiduje się stały stopniowy wzrost stawki bazowej czynszu o 10% lub o 15% z przeznaczeniem uzyskanych z tego tytułu dochodów na wydatki związane z utrzymaniem zasobu mieszkaniowego Gminy.” W § 11 zaskarżonej uchwały określono czynniki wpływające na wysokość czynszu najmu poprzez podwyższenie lub obniżenie wartości użytkowej lokalu. W § 11 ust. 2 wprowadzono zasadę, że: „Stawka czynszu za lokale położone w strefie miejskiej jest równa stawce bazowej czynszu. Stawka bazowa za lokale położone w strefie peryferyjnej wybudowane do 31.12.1990 r. ulega obniżeniu o 10%”. W § 11 ust. 3 postanowiono, że: „Stawka bazowa czynszu za lokale w budynkach: 1) o stopniu zużycia nieprzekraczającym 20%, niezależnie od ich położenia w strefie, wybudowanych po 01.01.1995 r. do 31.12.2001 r. lub po przeprowadzeniu w tym okresie kapitalnego remontu – ulega podwyższeniu o 25%; 2) o stopniu zużycia nieprzekraczającym 10%, niezależnie od ich położenia w strefie, wybudowanych po 01.01.2002 r. lub po przeprowadzeniu po tej dacie kapitalnego remontu – ulega podwyższeniu o 30%.” Zaś w § 11 ust. 4 postanowiono, że: „Dla ustalenia czynszu najmu lokali usytuowanych w budynkach, o których mowa w ust. 3 pkt 1 i 2, nie stosuje się czynników obniżających wartość użytkową lokali.” W § 11 ust. 7 zaskarżonej uchwały wprowadzono zasady ustalania stawki bazowej czynszu ze względu na stan techniczny budynku i postanowiono, że: „Stawka bazowa czynszu w budynku: 1) o stopniu zużycia nieprzekraczającym 70% nie ulega zmianie, 2) o stopniu zużycia przekraczającym 70% ulega obniżeniu o 20%, 3) w budynkach ujętych w planie wykwaterowań ze względu na zły stan techniczny, jednak nie wcześniej niż po wykwaterowaniu pierwszego lokatora – ulega obniżeniu o 50%.” Dodać przy tym należy, że punkt 3 § 11 ust. 7 zaskarżonej uchwały został dodany uchwałą Rady Miejskiej Wrocławia nr XXXI/1040/09 z dnia 19.02.2009 r. w sprawie zmiany uchwały

nr XXXI/1040/09 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie przyjęcia wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem Gminy Wrocław na lata 2009–2013. Natomiast w § 11 ust. 8 pkt 1 uchwalono, że: „Stawka bazowa czynszu najmu przy położeniu lokalu mieszkalnego: 1) w budynkach jednorodzinnych ulega podwyższeniu o 50%, przy czym w stosunku do tych lokali nie stosuje się czynników podwyższających i obniżających wartość użytkową lokalu.” Zgodzić się należy ze stanowiskiem Rzecznika Praw Obywatelskich, że tak określone zasady polityki czynszowej oraz czynniki wpływające na wysokość czynszu najmu w sposób istotny naruszają art. 7 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów. Zgodnie z owym przepisem prawa: „W lokalach wchodzących w skład publicznego zasobu mieszkaniowego właściciel ustala stawki czynszu za 1 m² powierzchni użytkowej lokali, z uwzględnieniem czynników podwyższających lub obniżających ich wartość użytkową, a w szczególności: 1) położenia budynku; 2) położenia lokalu w budynku; 3) wyposażenia budynku i lokalu w urządzenia techniczne i instalacje oraz ich stanu; 4) ogólnego stanu technicznego budynku.” Trafnie także zauważa na wstępie Rzecznik Praw Obywatelskich, że ustalone w rozdziale V zaskarżonej uchwały zasady polityki czynszowej oraz warunki obniżania czynszu, ze względu na treść uregulowanego przepisami Kodeksu cywilnego stosunku najmu oraz przepisami ustawy o ochronie praw lokatorów, powinny być tak skonstruowane, aby czynsz najmu był ściśle powiązany z aktualną wartością użytkową przedmiotu najmu, jako świadczenie ekwiwalentne do świadczenia wynajmującego. Tymczasem zaskarżona uchwała nie wprowadziła tego rodzaju powiązania, a ustalone zaskarżonymi przepisami uchwały zasady polityki czynszowej w sposób istotny naruszają wskazane wyżej przepisy prawa. Z zapisów § 2, § 3 i § 5 uchwały istotnie wynika, że substancja mieszkaniowa Gminy Wrocław jest w bardzo złym stanie technicznym z powodu wieloletnich zaniedbań eksploatacyjno – remontowych. Z postanowień ust. 1 i ust. 5 § 9 określającego zasady polityki czynszowej wynika, że Gmina Wrocław podporządkowała mechanizm ustalania stawek czynszu w całości stworzeniu finansowych warunków do likwidacji wieloletnich zaniedbań w sferze remontów, zamiast uzależnić wysokość czynszu najmu od warunków, o jakich mowa w art. 7 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów. Z zapisu § 9 ust. 1 uchwały wprost wynika, że uchwalone zasady polityki czynszowej zmierzają do zrównoważenia wydatków na utrzymanie zasobu mieszkaniowego z dochodami z tytułu czynszu najmu oraz, że stawka bazowa czynszu winna zapewnić pokrycie kosztów ponoszonych na utrzymanie zasobu, a aby osiągnąć ten cel, w ust. 5 § 9 ustalono harmonogram podwyżek aż do osiągnięcia owego zbilansowania. Tak ustalone zasady polityki czynszowej odrywają się zupełnie od czynników wymienionych w art. 7 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów oraz od ustanowionej w Kodeksie cywilnym dla umowy najmu zasady ekwiwalentności świadczeń. Z postanowień § 9 ust. 1 i ust. 5 wynika również, że ogół wpływów z najmu będzie przeznaczony na ogólne wydatki remontowe i eksploatacyjne zasobu komunalnego a nie na remont i renowację konkretnych lokali i budynków. W uchwale brak jest jakiegokolwiek powiązania między wpływami z czynszów płaconych za konkretne lokale, a wydatkowaniem przez gminę środków z tych wpływów na likwidację zaniedbań w sferze remontów lokali czy budynków, w których się one znajdują. Trafnie podnosi skarżący, że czynsz najmu nie może stanowić wyłącznego źródła finansowania przez gminę remontu lokali wchodzących w skład jej zasobu mieszkaniowego. W wyroku z dnia 12.02.2008 r. sygn. I OSK 1764/07 (LEX nr 463969) Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że: „Uwzględnienie elementów z pkt 1 do 4 art. 7 ust 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2001 r. Nr 71, poz. 733) stanowią minimum, które uchwałodawca powinien uwzględnić. Skoro jednym z nich jest ogólny stan techniczny budynku, to wskazuje na to, że stan budynków winien być sprawdzony zgodnie z obowiązującymi przepisami.” Podobny pogląd, co do obowiązku uwzględnienia przez uchwałodawcę określonych w art. 7 ustawy o ochronie prawa lokatorów czynników mających wpływ na wysokość stawek czynszu został też wyrażony w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego OZ we Wrocławiu z dnia 16.07.2002 r. sygn. II SA/Wr 1049/02 (OwSS 2002/4/102), zgodnie z którym: „Czynniki określone w art. 7 ustawy z 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 71, poz. 733) muszą być w każdym przypadku uwzględniane jako przesłanki ustalenia stawki czynszu. Jednocześnie wyliczenie tego rodzaju czynników w tym przepisie nie wyklucza możliwości uwzględnienia przez organ gminy także innych czynników, mających wpływ na podwyższenie lub obniżenie wartości użytkowej lokali.” Zauważyć nadto należy, że już pod rządem obowiązywania ustawy z dnia 2 lipca 1994 r. o najmie lokali mieszkalnych i dodatkach mieszkaniowych (j.t. Dz. U. z 1998 r. Nr 120, poz. 787 ze zm.) Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 października 1998 r. sygn. III RN 71/98 (OSNP 1999/23/738) wskazał, że: „Czynniki wskazane wprost w art. 26 ust. 1 pkt 1–2 ustawy o najmie lokali mieszkalnych i dodatkach mieszkaniowych należy traktować jako obowiązujące w tym znaczeniu, że w każdym wypadku muszą być one uwzględnione jako przesłanki prawne różnicowania stawek czynszu regulowanego za 1 m² powierzchni użytkowej, które ustalane są w uchwale rady gminy. Równocześnie wyliczenie tego rodzaju czynników w art. 26 ust. 1 ustawy o najmie lokali mieszkalnych nie ma charakteru wyliczenia zamkniętego, nie wyklucza więc możliwości i potrzeby uwzględnienia przez radę gminy – stosownie do okoliczności, miejsca i czasu, ewentualnie także innych czynników mających znaczenie dla podwyższenia lub obniżenia wartości użytkowej lokalu.” Przepis art. 7 ust. 1 ustawy

o ochronie praw lokatorów jest analogiczny w treści do poprzednio obowiązującego art. 26 ustawy o najmie lokali mieszkalnych i dodatkach mieszkaniowych. Z wyżej powołanego ugruntowanego już w tej mierze orzecznictwa sądowo-administracyjnego wynika zatem, że przepis art. 7 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów nakłada na radę gminy nie tylko obowiązek ustalenia stawek czynszu, ale także obowiązek zróżnicowania stawek czynszu w zależności od czynników określonych ustawowo. Uchwała rady gminy różnicująca stawki musi zatem zawierać wszystkie czynniki wymienione w ustawie i nie może żadnego z nich pomijać. Z użytego w art. 7 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów wyrażenia „w szczególności” wynika, że czynniki wymienione w pkt 1 do 4 muszą być wzięte pod uwagę w każdym przypadku, przy czym ustawodawca nie wyklucza możliwości przyjęcia innych jeszcze czynników mogących wpływać na obniżenie lub podwyższenie stawki czynszu. W świetle powyższego uznać należy, że § 9 w ust. 1 i ust. 5 zaskarżonej uchwały, jako sprzeczny z art. 7 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów winien być przez Sąd uznany za nieważny. Odnosząc się do zawartych w odpowiedzi na skargę argumentów organu dotyczących prawidłowości zapisów § 9 ust. 1 i ust. 5 zaskarżonej uchwały zauważyć należy, że podjęta na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów uchwała rady gminy w sprawie wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy, jako uchwała określająca zasady polityki czynszowej daje wprawdzie podstawę do nakreślenia ogólnych kierunków działania, które będą się materializowały w stosunku do konkretnych lokali po ich wdrożenia, winna jednak być podjęta na podstawie i w granicach prawa zakreślonych jej materialnoprawną podstawą, w związku z czym jej postanowienia, mimo że ogólne, to powinny być na tyle precyzyjne i jednoznaczne, by nie dawały możliwości dowolnej interpretacji przy ich wdrażaniu. Za nieważny uznać także należało § 11 ust. 2, ust. 3, ust. 4 i ust. 7 w brzmieniu nadanym uchwałą Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 19 lutego 2009 r. Nr XXXI/1040/09 oraz ust. 8 pkt 1 zaskarżonej uchwały. W § 11 ust. 2 i 3 zaskarżonej uchwały wśród czynników wpływających na wysokość stawki czynszu najmu wymieniono datę budowy budynku jako datę graniczną, od której uzależniono możliwość podwyższenia lub obniżenia stawki bazowej. Tymczasem przepis art. 7 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie praw lokatorów wskazuje, że czynnikiem mogącym wpływać na obniżenie lub podwyższenie stawki czynszu ma być stan techniczny budynku. Uzależniając w § 11 ust. 2 i 3 zaskarżonej uchwały wysokość stawki czynszu od daty budowy budynku, w który położony jest lokal mieszkalny, nie uwzględniono stanu technicznego tego budynku, a więc czynnika wymienionego przez ustawodawcę w art. 7 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie praw lokatorów. W ten sposób nie powiązano wysokości stawki czynszu od stanu technicznego budynku. Należy w tej mierze podzielić stanowisko Rzecznika Praw Obywatelskich, że nie sposób w stanie faktycznym sprawy arbitralnie przyjąć, że wszystkie budynki wybudowane przed dniem 21 grudnia 1990 r. lub w okresie między 1 stycznia 1995 r. a 31 grudnia 2001 r., bądź po 1 stycznia 2002 r. będą miały w poszczególnych przedziałach czasowych taki sam stan techniczny. Wprawdzie w zaskarżonej uchwale powiązano okres, w jakim budynek został wybudowany z jego procentowym zużyciem, uznając, że budynek młodszy lub budynek, w którym stosunkowo niedawno przeprowadzono remont kapitalny, będzie miał każdorazowo mniejszy stopień zużycia niż budynek starszy lub wcześniej remontowany, jednakże w zaskarżonej uchwale zabrakło należytego wyjaśnienia sposobu ustalania procentowego zużycia tych budynków. Nie wskazano też, kto i kiedy miałby te kwestie ustalać i jaką datę przy ocenie stopnia zużycia budynku przyjmować. Trafnie zauważa skarżący, że sprzed 31 grudnia 1990 r. pochodzą zarówno budynki wybudowane po II wojnie światowej, których wiek nie przekracza 30 lat, jak również budynki przeszło 100 – letnie, wybudowane jeszcze przed II wojną światową, które dodatkowo nie były remontowane w czasach powojennych. Ponadto w związku z powodzią z 1997 r., jaka miała miejsce na terenie Wrocławia, trudno także przyjąć, że za każdym razem budynek młodszy, położony np. na terenach dotkniętych powodzią w 1997 r., znajduje się w lepszym stanie technicznym niż budynek starszy, który np. nie doznał żadnych szkód popowodziowych. Postanowienia § 11 ust. 2 i 3 zaskarżonej uchwały nie uwzględniają zapisów art. 7 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie praw lokatorów, ale także nie uwzględniają powyższych okoliczności, nie wskazując jednoznacznie, w jakim stanie technicznym znajdują się budynki pozostające w zasobie gminnym. Trafnie także podnosi skarżący, że nie zostało także wyjaśnione, na jakiej podstawie ustalany byłby stopień zużycia tych budynków, a kwestionowane zapisy uchwały mogą wskazywać, że ocena stopnia zużycia budynku uzależniona jest ściśle od przedziału czasowego, w jakim został on wybudowany lub kapitalnie wyremontowany, nie zaś od rzeczywistego stanu technicznego, jak tego wymaga art. 7 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów. Takie postanowienia § 11 ust. 2 i 3 zaskarżonej uchwały są sprzeczne z art. 7 ust. 1 oraz art. 21 ust. 2 pkt 4 ustawy o ochronie praw lokatorów. Zauważyć należy, że w wyroku z dnia 12.02.2008 r. sygn. I OSK 1764/07 (LEX nr 463969) Naczelny Sąd Administracyjny oraz w wyroku z dnia 30.08.2007 r. sygn. II SA/Wa 2400/06 Wojewódzki sąd Administracyjny w Warszawie wskazały, że określenie daty budynku, jako daty granicznej, od której uzależniono pomniejszenie stawki bazowej czynszu nie stanowi czynnika różnicującego wysokości stawki czynszu z uwagi na stan techniczny budynku. Dokonany podział na lokale mieszkalne znajdujące się w budynkach wybudowanych przed i po jakiejś dacie z punktu widzenia prawnego nie określa, w jakim stanie technicznym znajdują się budynki pozostające w zasobie gminnym. W tym zakresie miarodajne są

przepisy ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane, bowiem normują one m. in. działalność związaną z utrzymaniem obiektów budowlanych w odpowiednim stanie technicznym, określonym szczegółowymi przepisami wykonawczymi o charakterze techniczno – budowlanym. To wyniki kontroli okresowej i przeglądów technicznych budynków, a nie ustalenie daty granicznej ich wybudowania, dają rzetelny, kompleksowy i zgodny z obowiązującymi przepisami ogólny stan techniczny obiektów budowlanych. Zgodzić się należy z Rzecznikiem Praw Obywatelskich, że przyjęte w § 11 ust. 2 i 3 zaskarżonej uchwały założenia czynią zasady obniżania lub podwyższania czynszu ze względu na stan techniczny lokalu bardzo niezrozumiałymi i trudnymi do stosowania w praktyce i mogą wpłynąć na niezasadne obciążenie mieszkańców wyższym czynszem. Ponadto w § 11 ust. 2 sprzecznie z art. 7 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów nieprawidłowo zastosowano czynnik położenia budynku poprzez zastosowanie obniżenia stawki bazowej czynszu za lokale w budynkach położonych w strefie peryferyjnej tylko, jeśli zostały wybudowane do 31.12.1990 r. Za sprzeczny z art. 7 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów uznać także należy § 11 ust. 4 zaskarżonej uchwały wyłączający możliwość obniżenia stawki czynszu najmu lokali mieszkalnych usytuowanych w budynkach, o których mowa w ust. 3 pkt 1 i 2 § 11 uchwały, tj. wybudowanych po 01.01.1995 r. do 31.12.2001 r. i wybudowanych po 01.01.2002 r. Zapis bowiem § 11 ust. 4 zaskarżonej uchwały nie tylko, że w ogóle nie uwzględnia, ale wręcz wyklucza stosowanie wymienionych w art. 7 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów obligatoryjnych czynników mających wpływ na wysokość stawki czynszu. Za sprzeczne z art. 7 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów należy też uznać postanowienia § 11 ust. 7 zaskarżonej uchwały w brzmieniu zmienionym uchwałą Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 19 lutego 2009 r. Nr XXXI/1040/09. Zgodzić się należy ze stanowiskiem Rzecznika Praw Obywatelskich, że zapisy § 11 ust. 7 pkt 1 i 2 zaskarżonej uchwały sugerują, że standardem technicznym dla zasobu komunalnego Wrocławia jest zużycie sięgające 70%, podczas gdy z § 3 ust. 1 uchwały wynika, że średni stopień zużycia budynków sięga 50,68%, z czego winno wynikać obniżenie stawki czynszu w każdym przypadku, gdy stopień zużycia budynku sięgnie 50,68%. Należy zauważyć, że z zapisów uchwały wynika, że w żadnym rejonie Wrocławia nie ma budynków, w których stopień zużycia sięga 70%. Trafnie w kontekście kwestionowanych zapisów uchwały zauważa skarżący, że ocena stopnia zużycia budynku powinna być dokonywana na podstawie okresowych kontroli stanu technicznego budynku dokonywanych przez organy nadzoru budowlanego w trybie przepisów prawa budowlanego. Za sprzeczny także z art. 7 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów uznać należy dodany uchwałą Rady Miejskiej Wrocławia nr XXXI/1040/09 z dnia 19 lutego 2009 r. punkt 3 ust. 7 § 11, który wprowadził zasadę, że w budynkach ujętych w planie wykwaterowań ze względu na zły stan techniczny, jednak nie wcześniej niż po wykwaterowaniu pierwszego lokatora, stawka bazowa ulega obniżeniu o 50%. W tak sformułowanym zapisie § 11 ust. 7 pkt 3 uchwały nie wprowadzono jakiegokolwiek zależności pomiędzy stanem technicznym budynku a faktem wykwaterowania pierwszego lokatora. Sąd orzekający w sprawie w pełni podziela argumentację przytoczoną w tym względzie w skardze. Sprzeczne także z art. 7 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów pozostaje postanowienie § 11 ust. 8 pkt 1 zaskarżonej uchwały, którym całkowicie wyłączono możliwość stosowania jakichkolwiek czynników podwyższających lub obniżających wartość użytkową lokalu w przypadku lokali położonych w domach jednorodzinnych. Taki zapis uchwały nie uwzględnia mających wpływ na wysokość stawki czynszu obligatoryjnych czynników, o jakich mowa w art. 7 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów. Żaden przepis ustawy o ochronie praw lokatorów nie upoważnia organu uchwałodawczego do całkowitego wyłączenia możliwości stosowania jakichkolwiek czynników podwyższających lub obniżających wartość użytkową lokalu w przypadku lokali położonych w domach jednorodzinnych i odstąpienia od stosowania względem tej kategorii lokali czynników obligatoryjnych wymienionych w art. 7 ust. 1 tejże ustawy. Za nieuzasadnione i pozostające w sprzeczności z art. 7 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów uznać należy podniesione w tej mierze w odpowiedzi na skargę argumenty organu mające uzasadniać treść zapisu kwestionowanego postanowienia uchwały. Nie zasługują zatem na uwzględnienie. Odnosząc się do zawartych w odpowiedzi na skargę argumentów organu mających świadczyć o trafności zapisów pozostałych kwestionowanych w skardze postanowień § 11 zaskarżonej uchwały dotyczących możliwości wprowadzenia przez radę gminy innych jeszcze niż wymienione w art. 7 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów czynników mających wpływ na wysokość stawki czynszu zauważyć należy, że wynikająca z art. 7 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów możliwość uwzględnienia przez organ gminy także innych czynników, mających wpływ na podwyższenie lub obniżenie wartości użytkowej lokali, nie zwalnia rady gminy z obowiązku uwzględniania w każdym przypadku wymienionych przykładowo w art. 7 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów czynników jako przesłanek ustalenia stawki czynszu. Sposób zaś sformułowania poszczególnych postanowień uchwały rady gminy w sprawie wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy jako akt praw miejscowego winien być, zgodnie z zasadą demokratycznego państwa prawnego i zasadą poprawnej legislacji, na tyle precyzyjnie i jednoznacznie sformułowany, by nie nasuwał wątpliwości co jego treści i wykluczał możliwość dowolnej interpretacji poszczególnych jej zapisów. W świetle powyższego uznać należy, że zaskarżone przepisy § 9 ust. 1 i ust. 5 oraz § 11 ust. 2, ust. 3, ust. 4, ust. 7 oraz ust. 8 pkt 1 uchwały Rady Miejskiej Wrocławia

wia z dnia 11 września 2008 r. nr XXIV/868/08 w sprawie przyjęcia wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem Gminy Wrocław na lata 2009–2013 zmienionej następnie częściowo uchwałą tejże Rady Nr XXXI/1040/09 z dnia 19 lutego 2009 r., są sprzeczne z art. 7 ust. 1 oraz art. 21 ust. 2 pkt 4 ustawy o ochronie praw lokatorów. Zgodzić się także należy ze stanowiskiem Rzecznika Praw Obywatelskich, że uchwała w zaskarżonej części nie odpowiada zasadom prawidłowej legislacji. Zauważyć bowiem należy, że kryterium stopnia zużycia budynku zastosowano raz w § 11 ust. 3 przy ustalaniu stanu technicznego budynku, następnie zaś w § 11 ust. 7, w którym określono czynniki wpływające na podwyższenie lub obniżenie stawki czynszu. Dwukrotne zastosowanie kryterium stopnia zużycia budynku przy oznaczaniu stawki bazowej czynszu, raz – jako czynnika obniżającego, a innym razem – jako czynnika podwyższającego, może powodować nieprecyzyjność obliczeń wysokości czynszu na niekorzyść najemców, ponadto podważa zaufanie obywateli do państwa i stanowionego przezeń prawa, a w konsekwencji narusza art. 2 Konstytucji RP. Skoro zaskarżona uchwała jest aktem prawa miejscowego, to jest również źródłem prawa w rozumieniu Konstytucji RP w związku z czym powinna spełniać konstytucyjne standardy stanowienia prawa. Z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego wynika, że zasady poprawnej legislacji są funkcjonalnie związane z zasadami pewności i bezpieczeństwa prawnego oraz ochrony zaufania do państwa i prawa. Przepisy powinny być formułowane w sposób jasny i precyzyjny oraz poprawny pod względem językowym. Wymóg jasności oznacza obowiązek tworzenia przepisów klarownych i zrozumiałych dla ich adresatów. Natomiast przepisy precyzyjne, to przepisy sformułowane w możliwie najwyższym stopniu jednoznacznie, tak by ograniczyć interpretatorowi zbędne wątpliwości w odtworzeniu z nich norm prawnych wyznaczających co, kto i kiedy powinien czynić. Stwarza to stan pewności prawa, ogranicza arbitralność stosujących je organów, usuwa ewentualne rozbieżności interpretacyjne, a w konsekwencji – buduje zaufanie jednostek do państwa i tworzonego przez nie prawa. Niejasne, bądź zawile sformułowanie treści przepisów może natomiast doprowadzić do nadmiernej swobody przy ustalaniu ich zakresu podmiotowego i przedmiotowego (por. wyroki Trybunału Konstytucyjnego z 24 lutego 2003 r. sygn. K 28/02, OTK ZU nr 2/A/2003, poz. 13, z dnia 11 stycznia 2000 r. sygn. akt K 7/99, OTK 2000/1/2, z dnia 30 października 2001 r. sygn. akt K 33/00, OTK 2001/7/217, z dnia 26 listopada 2008 r. sygn. akt U 1/08, OTK-A2008/9/160). Wyżej wymienione postanowienia zaskarżonej uchwały wymogów tych zdaniem Sądu nie spełniają. Niezależnie od powyższego zaskarżone zapisy uchwały naruszają wyrażoną w art. 7 Konstytucji RP zasadę legalizmu, w myśl której organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Skoro kwestionowana uchwała jest aktem prawa miejscowego, powinna odpowiadać wymogom stawianym przepisom powszechnie obowiązującym i nie może pozostawać w sprzeczności z aktem wyższego rzędu, jakim jest ustawa. Przestrzeganie tej zasady należy również do obowiązków organów uchwałodawczych gminy. Podejmując zaskarżoną uchwałę Rada Miejska Wrocławia naruszyła wyżej wymienioną zasadę przez pominięcie i nieprawidłowe zastosowanie w zakwestionowanych przez Rzecznika Praw Obywatelskich postanowieniach uchwały kwestie, do których określenia zobowiązywała ją ustawa o ochronie praw lokatorów. Mając powyższe na uwadze Wojewódzki Sąd Administracyjny na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a. stwierdził nieważność § 9 ust. 1 i ust. 5, § 11 ust. 2, ust. 3, ust. 4, ust. 7 pkt 1, 2, i 3 oraz ust. 8 pkt 1 zaskarżonej uchwały zmienionej uchwałą Rady Miejskiej Wrocławia nr XXXI/1040/09 z dnia 19 lutego 2009 r. (pkt I wyroku). O wykonalności uchwały w zakwestionowanej części orzeczono na podstawie art. 152 p.p.s.a. (pkt II wyroku).

1694

WOJEWODA DOLNOŚLĄSKI
NK.II.JK8.0911-19/10

Wrocław, dnia 1 czerwca 2010 r.

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późniejszymi zmianami)

stwierdzam nieważność

§ 10 załącznika do uchwały Rady Gminy Pęcław nr XXXIII/153/10 z dnia 30 kwietnia 2010 r. w sprawie ustanowienia tytułu „Zasłużony dla Gminy Pęcław”, z powodu istotnego naruszenia art. 18 ust. 2 pkt 14, 30 ust. 1 oraz art. 30 ust. 2 pkt 2 ustawy o samorządzie gminnym.

Uzasadnienie

Na sesji dnia 30 kwietnia 2010 r., działając na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 14 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.), Rada Gminy Pęcław podjęła uchwałę nr XXXIII/153/10 w sprawie ustanowienia tytułu „Zasłużony dla Gminy Pęcław”.

Uchwała ta wpłynęła do organu nadzoru dnia 10 maja 2010 r.

Podejmując przedmiotową uchwałę Rada w załączniku do uchwały określiła regulamin nadawania tytułu „Zasłużony dla Gminy Pęcław”.

W § 10 Regulaminu Rada wskazała, że ewidencję wniosków, osób wyróżnionych tytułem prowadzi pracownik do spraw obsługi Rady Gminy.

Zdaniem organu nadzoru zamieszczając w załączniku do przedmiotowej uchwały § 10 Rada stanowiła odnośnie kwestii dotyczących wykonania przedmiotowej uchwały. Tymczasem zgodnie z art. 30 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym wójt wykonuje uchwały rady gminy, natomiast zgodnie z art. 30 ust. 2 pkt 2, to do kompetencji organu wykonawczego należy określenie sposobu wykonywania uchwał, w tym także ewentualne wskazanie osób, które będą realizowały poszczególne czynności związane z wykonaniem uchwały. Zatem to Wójt Gminy Pęcław będzie decydował odnośnie tego, kto będzie prowadził ewidencję wniosków i osób wyróżnionych tytułem „Zasłużony dla Gminy Pęcław”. Rada nie posiada kompetencji w tym zakresie.

Zdaniem organu nadzoru zapis § 10 Regulaminu narusza także art. 18 ust. 2 pkt 14 ustawy o samorządzie gminnym. Rada na mocy tej regulacji upoważniona jest do nadawania honorowego obywatelstwa gminy. Zdaniem organu nadzoru o ile upoważnienie do nadawania honorowego obywatelstwa gminy określone w art. 18 ust. 2 pkt 14 w związku z niewskazaniem w podstawie prawnej uchwały art. 40 ust. 2 pkt 1 ustawy o samorządzie gminnym daje Radzie kompetencję do uchwalenia regulaminu przyznawania tytułu „zasłużony dla gminy”, o tyle stanowienie odnośnie kwestii związanych z wykonaniem uchwały i nakładanie przez Radę obowiązków na pracowników urzędu gminy wykracza poza upoważnienie przyznane Radzie.

Powyższe, w ocenie organu nadzoru, uzasadnia stwierdzenie nieważności w § 10 załącznika do przedmiotowej uchwały.

Mając na uwadze powyższe, stwierdzam jak na wstępie.

Zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały organu gminy wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Na podstawie art. 98 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, w związku z art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 163 poz. 1270 z późn. zm.) niniejsze rozstrzygnięcie może być zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu, za pośrednictwem Wojewody Dolnośląskiego, w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia.

Wojewoda Dolnośląski:
Rafał Jurkowlaniec

1695

WOJEWODA DOLNOŚLĄSKI
NK.II.JK8.0911-20/10

Wrocław, dnia 1 czerwca 2010 r.

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późniejszymi zmianami)

stwierdzam nieważność

§ 2 ust. 2 we fragmencie „Urząd Gminy Ruja” uchwały Rady Gminy Ruja nr XXXIII/176/10 z dnia 28 kwietnia 2010 r. w sprawie ustalenia stawek opłat za korzystanie z cmentarzy komunalnych oraz regulaminu korzystania z cmentarzy komunalnych na terenie gminy Ruja, z powodu istotnego naruszenia art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych (Dz. U. z 2000 r. Nr 23, poz. 295 ze zm.) oraz art. 30 ust. 1 i art. 30 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (j.t. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.).

Uzasadnienie

Na sesji dnia 28 kwietnia 2010 r., działając na podstawie art. 7 ust. 1 pkt 13, art. 18 ust. 1, art. 40 ust. 2 pkt 4 i art. 41 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.), art. 3 ust. 1, art. 4 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 20 grudnia 1996 r. o gospodarce komunalnej (Dz. U. z 1997 r. Nr 9, poz. 43 ze zm.) oraz art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych (Dz. U. z 2000 r. Nr 23, poz. 295 ze zm.), Rada Gminy Ruja podjęła uchwałę nr XXXII/176/10 w sprawie ustalenia stawek opłat za korzystanie z cmentarzy komunalnych oraz regulaminu korzystania z cmentarzy komunalnych na terenie gminy Ruja.

Uchwała ta wpłynęła do organu nadzoru dnia 11 maja 2010 r.

Podejmując przedmiotową uchwałę, Rada określiła wysokość opłat za korzystanie z cmentarzy komunalnych na terenie Gminy Ruja (§ 1 uchwały), a także określiła regulamin korzystania z cmentarzy komunalnych na terenie gminy Ruja (§ 2 uchwały).

Uchwalając regulamin korzystania z cmentarzy komunalnych Rada stanowiła odnośnie zasad i trybu korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej, jakimi niewątpliwie są cmentarze komunalne. Upoważnienie do podjęcia przedmiotowej uchwały wynikało m.in. z art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym.

W § 2 ust. 2 przedmiotowej uchwały Rada postanowiła, że cmentarzami komunalnymi na terenie gminy Ruja zarządza administrator Urząd Gminy Ruja. Tym samym Rada postanowiła, że czynności związane z zarządzaniem cmentarzami komunalnymi gminy będzie wykonywał Urząd Gminy Ruja.

Tymczasem zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy o cmentarzach i chowaniu zmarłych, utrzymanie cmentarzy komunalnych i zarządzanie nimi należy do właściwych wójtów (burmistrzów, prezydentów miast), na których terenie cmentarz jest położony. Kwestie dotyczące urzędu gminy zostały natomiast uregulowane w art. 33 ustawy o samorządzie gminnym, który m.in. wskazuje że urząd ten stanowi aparat pomocniczy wójta (Wójt wykonuje zadania przy pomocy urzędu gminy – ust. 1) i określa, że Wójt jest kierownikiem tego urzędu.

Zdaniem organu nadzoru powyższa regulacja art. 2 ust. 1 ustawy o cmentarzach i chowaniu zmarłych oznacza, że Rada nie jest władna do wskazywania jako administratora cmentarza podmiotu innego niż organ wykonawczy Gminy Ruja. O ile organ nadzoru nie kwestionuje wskazania przez Radę, że czynności z zakresu zarządzania cmentarzem będzie wykonywał administrator, którym z mocy ustawy jest Wójt, o tyle, zdaniem organu nadzoru, określenie że administratorem tym jest Urząd Gminy Ruja, narusza prawo w sposób istotny.

Art. 30 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym stanowi, że wójt wykonuje uchwały rady gminy, natomiast zgodnie z art. 30 ust. 2 pkt 2, to do kompetencji organu wykonawczego należy określenie sposobu wykonywania uchwał, w tym także ewentualne wskazanie osób czy też podmiotów, które będą realizowały poszczególne czynności związane z wykonaniem uchwały. Zatem to Wójt Gminy Ruja będzie decydował odnośnie tego, kto będzie wykonywał czynności związane z zarządzaniem cmentarzami

komunalnymi znajdującymi się na terenie Gminy Ruja. Rada, w przekonaniu organu nadzoru, nie posiada kompetencji w tym zakresie.

Tym samym, zdaniem organu nadzoru, zamieszczając w § 2 ust. 2 przedmiotowej uchwały fragment w brzmieniu „Urząd Gminy Ruja”, Rada naruszyła w sposób istotny także art. 30 ust. 1 oraz art. 30 ust. 2 pkt 2 ustawy o samorządzie gminnym.

Mając na uwadze powyższe, stwierdzam jak na wstępie.

Zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały organu gminy wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Na podstawie art. 98 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, w związku z art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 163 poz. 1270 z późn. zm.) niniejsze rozstrzygnięcie może być zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu, za pośrednictwem Wojewody Dolnośląskiego, w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia.

Wojewoda Dolnośląski:
Rafał Jurkowlaniec

1696

WOJEWODA DOLNOŚLĄSKI

Wrocław, dnia 2 czerwca 2010 r.

NK.II.AM5.0911-22/10

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jedn. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.) stwierdzam nieważność § 5 ust. 1, ust. 2 i ust. 3 uchwały Rady Gminy Paszowice z dnia 27 kwietnia 2010 r. nr XXXVIII/245/2010 w sprawie uchwalenia Lokalnego Programu Wspierania Edukacji Uzdolnionych Dzieci i Młodzieży, z powodu istotnego naruszenia art. 21 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, art. 90t ust. 1 i ust. 4 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (tekst jedn. Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572), a także art. 7 ustawy z dnia 2 kwietnia 1997 roku Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 1997 r. Nr 78, poz. 483)

Uzasadnienie

W dniu 27 kwietnia 2010 r. Rada Gminy Paszowice podjęła między innymi uchwałę nr XXXVIII/245/2010 w sprawie uchwalenia Lokalnego Programu Wspierania Edukacji Uzdolnionych Dzieci i Młodzieży.

Uchwała wpłynęła do Organu Nadzoru w dniu 5 maja 2010 r.

Rada Gminy Paszowice, podejmując przedmiotową uchwałę, w podstawie prawnej uchwały wpisała art. 90t ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (tekst jednolity: Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, ze zm.).

Mocą niniejszej uchwały Rada Gminy Paszowice w § 5 ust.1, ust. 2 i ust. 3 postanowiła, iż:

- „1. Wójt Gminy powołuje Komisję, do zaopiniowania wniosków złożonych przez osoby wymienione w § 4 ust. 1.
2. W skład Komisji, o której mowa w ust. 1, wchodzi dwóch członków Komisji Zdrowia, Oświaty i Wychowania, Kultury i Sportu Rady Gminy Paszowice oraz przedstawiciel urzędu gminy wyznaczony przez Wójta.
3. Członkiem Komisji nie może być osoba, która jest spokrewniona z uczniem ubiegającym się o stypendium do II stopnia włącznie lub jest osobą powinowatą w stosunku do takiego ucznia.”.

Powolywanie przez radę komisji poza ramami ustawy musi mieć uzasadnienie w innym przepisie prawa ustanawiającym dla rady taką kompetencję. Natomiast żaden przepis prawa nie zezwala wyraźnie na wyrażanie się w kwestiach powołania takiej komisji w drodze uchwały rady gminy. W szczególności,

jak wyżej wskazano, nie stanowi podstawy do takich działań przepis powołanego w podstawie prawnej przedmiotowej uchwały art. 90 ust. 1 ustawy o systemie oświaty.

Zgodnie bowiem z art. 90t ust. 1 i ust. 4 ustawy o systemie oświaty:

„1. Jednostki samorządu terytorialnego mogą tworzyć regionalne lub lokalne programy:

1) wyrównywania szans edukacyjnych dzieci i młodzieży;

2) wspierania edukacji uzdolnionych dzieci i młodzieży.

4. W przypadku przyjęcia programów, o których mowa w ust. 1, organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego określa szczegółowe warunki udzielania pomocy dzieciom i młodzieży, formy i zakres tej pomocy, w tym stypendia dla uzdolnionych uczniów oraz tryb postępowania w tych sprawach, uwzględniając w szczególności przedsięwzięcia sprzyjające eliminowaniu barier edukacyjnych, a także osoby lub grupy osób uprawnione do pomocy oraz potrzeby edukacyjne na danym obszarze.”

Przepis art. 90t ust. 1 ustawy o systemie oświaty należy więc traktować jako podstawę do tworzenia planów działania danej jednostki samorządu terytorialnego w zakresie wyrównywania szans edukacyjnych dzieci i młodzieży lub w zakresie wspierania edukacji uzdolnionych dzieci i młodzieży. Zaś przepis art. 90t ust. 4 ustawy o systemie oświaty daje podstawę do tworzenia aktu prawa miejscowego, określającego szczegółowe warunki udzielania pomocy dzieciom i młodzieży, formy i zakres tej pomocy, w tym stypendia dla uzdolnionych uczniów oraz tryb postępowania w tych sprawach, uwzględniając w szczególności przedsięwzięcia sprzyjające eliminowaniu barier edukacyjnych, a także osoby lub grupy osób uprawnione do pomocy oraz potrzeby edukacyjne na danym obszarze.

Gmina jako podmiot posiadający osobowość prawną (art. 165 Konstytucji RP, art. 2 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym) ma pełną zdolność prawną oraz możliwość podejmowania prawnie skutecznych działań mających na celu powstanie określonych skutków prawnych. Jako osoba prawna, działa ona przez swoje organy, którymi zgodnie z art. 11a ustawy o samorządzie gminnym są rada gminy oraz wójt (burmistrz, prezydent miasta). Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym organem stanowiącym w gminie jest rada gminy, która jest wyłącznie właściwa do stanowienia o sprawach określonych w art. 18 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym, a zatem i o stanowieniu o zasadach udzielania stypendiów dla uczniów i studentów (pkt 14a). Ustawodawca natomiast ani na mocy art. 90t ustawy o systemie oświaty ani na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 14a ustawy o samorządzie gminnym nie upoważnił rady do wypowiedziania się w kwestii podmiotu (komisji) powołanej celem wyboru uczniów do uzyskania stypendium oraz do określania składu takiego podmiotu, jeżeli w skład takiej komisji ma wchodzić osoba z poza rady.

Ustawa o samorządzie gminnym uprawnia radę gminy do powoływania komisji rady jedynie ze swego grona na podstawie art. 21 ust. 1. Z kolei zgodnie z art. 22 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym: „Organizację wewnętrzną oraz tryb pracy organów gminy określa statut gminy”. Jak wynika z § 13 uchwały Rady Gminy Paszowice z dnia 28 marca 2003 r. w sprawie Statutu Gminy Paszowice (Dziennik Urzędowy Województwa Dolnośląskiego z 2003 r., Nr 55, poz. 1306): „1. Rada powołuje następujące stałe komisje: 1) Rewizyjną, 2) Budżetu, Inicjatyw Społeczno-Gospodarczych, Ładu i Porządku Publicznego, 3) Rolnictwa i Ochrony Środowiska, 4) Zdrowia, Oświaty i Wychowania, Kultury i Sportu. 2. W czasie trwania kadencji Rada może powołać doraźne komisje do wykonywania określonych zadań, określając ich skład i zakres działania.”. Wskazane przepisy oznaczają, że Rada Gminy Paszowice jest jedynym organem upoważnionym do powoływania w drodze uchwały komisji stałych i komisji doraźnych, w których skład mogą wchodzić wyłącznie radni Rady Gminy Paszowice. Stanowisko takie podziela wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z dnia 24 lutego 2010 r. sygn. IV SA/Wr 593/09.

Jednakże w omawianym przypadku Rada Gminy Paszowice przypisała Wójtowi Gminy kompetencję do powołania Komisji, do zaopiniowania wniosków złożonych przez dyrektorów szkół, którzy występują z wnioskiem o przyznanie stypendiów (§ 5 pkt 1 uchwały), natomiast jednocześnie Rada wypowiedziała się w kwestii składu tej Komisji, przypisując w niej uczestnictwo nie tylko członkom Stałych Komisji Rady, ale również przedstawicielowi urzędu gminy.

W związku z powyższym, w ocenie organu nadzoru zapis § 5 ust. 1 i ust. 2 przedmiotowej uchwały należy uznać za niezgodne z prawem.

Zgodnie z art. 33 ust. 1 i 3 ustawy o samorządzie gminnym wójt wykonuje zadania przy pomocy urzędu gminy i jest jego kierownikiem. Ponadto w świetle ust. 5 tegoż artykułu wójt wykonuje uprawnienia zwierzchnika służbowego w stosunku do pracowników urzędu oraz kierowników gminnych jednostek organizacyjnych. Wedle art. 7 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (Dz. U. z 2008 r. Nr 223, poz. 1458) wójt wykonuje czynności w sprawach z zakresu prawa pracy wobec swojego zastępcy, sekretarza, skarbnika i pozostałych pracowników urzędu. Zatem jedynie Wójt Gminy Paszowice jest uprawniony do wyznaczania zadań osobie wymienionej w § 5 ust. 2 uchwały Rady Gminy Paszowice nr XXXVIII/245/2010 z dnia 27 kwietnia 2010 r.

Wójt Gminy Paszowice jest zatem uprawnionym do powołania przedmiotowej komisji i to tylko o tyle, o ile członkami komisji będą pracownicy Urzędu Gminy, czy w przypadku regulacji dotyczących przyznawania uczniom stypendiów dyrektorzy szkół.

Tak więc wójt i tylko wójt może powołać komisje do spraw przyznawania uczniom i studentom stypendiów i wydać pracownikom urzędu polecenie służbowe pracy w komisji oraz zadecydować, z ilu osób ma się ona składać. Jest to wyłączna kompetencja wójta i uchwała rady gminy zezwalająca na utworzenie komisji i określająca ilość jej członków jest nie tylko niepotrzebna, ale przede wszystkim nie-

dopuszczalna, jeżeli organ stanowiący decyduje o przedzieleniu zadań uczestniczenia w takiej komisji pracownikom urzędu gminy. Zapis taki w uchwale rady gminy jest bowiem wkroczeniem w kompetencje organu wykonawczego.

W świetle art. 2 Konstytucji RP Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej. Pochodną zasady demokratycznego państwa prawnego jest art. 7 Ustawy zasadniczej, zgodnie z którym organy władzy publicznej działają w granicach i na podstawie prawa. Oznacza to, iż każde działanie organu władzy, w tym także rady gminy, musi mieć oparcie w obowiązującym prawie. Tak więc tryb przyznawania stypendiów określany przez radę w drodze uchwały musi się mieścić w granicach wyznaczonych przez przepisy prawa i musi być z nimi zgodny. Ponadto w świetle art. 94 Konstytucji RP akty prawa miejscowego podejmowane są w oparciu o wyraźne upoważnienie ustawowe.

Jeżeli organ stanowiący wychodzi poza wytyczne zawarte w upoważnieniu bądź działa bez upoważnienia, mamy do czynienia z przekroczeniem kompetencji, co stanowi istotne naruszenie prawa i musi skutkować zastosowaniem środków nadzorczych.

Nadto Organ Nadzoru zwraca uwagę na regulację art. 90t ust. 1 ustawy o systemie oświaty oraz na postanowienia ust. 4 tegoż artykułu. Przepis art. 90t ust. 1 ustawy o systemie oświaty należy bowiem traktować jako samodzielną podstawę do tworzenia programu działania danej jednostki samorządu terytorialnego w zakresie wyrównywania szans edukacyjnych dzieci i młodzieży lub w zakresie wspierania edukacji uzdolnionych dzieci i młodzieży. Taki dokument programowy, będący aktem o charakterze wewnętrznym powinien wyznaczać kierunki działania jednostki samorządu terytorialnego w zakresie wspierania edukacji.

Tymczasem Rada stanowiąc w tytule oraz w podstawie prawnej przedmiotowej uchwały o uchwaleniu Lokalnego Programu Wspierania Edukacji Uzdolnionych Dzieci i Młodzieży (§ 1 uchwały nr XXXVIII/245/2010) w kolejnych przepisach tego aktu odnosi się do zasad i trybu przyznawania stypendiów. Tego rodzaju regulacje winny zostać określone w uchwale rady gminy, wydanej na podstawie art. 90t ust. 4 ustawy.

Biorąc powyższe pod uwagę, orzeczono jak w sentencji.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu za pośrednictwem Organu Nadzoru – Wojewody Dolnośląskiego w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia.

Zgodnie z art. 92 ustawy o samorządzie gminnym, stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały organu gminy wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Wojewoda Dolnośląski:
Rafał Jurkowlaniec

1697

WOJEWODA DOLNOŚLĄSKI

Wrocław, dnia 2 czerwca 2010 r.

NK.II.RB.0911-11/10

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.)

stwierdzam nieważność

§ 3 i § 4 uchwały nr XXVII/166/10 Rady Gminy Platerówka z dnia 28 kwietnia 2010 r. w sprawie zasad obniżania tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin zajęć dla dyrektorów szkół oraz nauczycieli pełniących obowiązki w ich zastępstwie, ustalenia tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin zajęć nauczycieli realizujących w ramach stosunku pracy obowiązki określone dla stanowisk o różnym tygodniowym obowiązkowym wymiarze godzin, z powodu istotnego naruszenia prawa, tj. art. 42 ust. 7 pkt 2 i 3 w związku z art. 35 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674, z późn. zm.).

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 28 kwietnia 2010 r. Rada Gminy Platerówka podjęła m.in. uchwałę w sprawie zasad obniżania tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin zajęć dla dyrektorów szkół oraz nauczycieli pełniących obowiązki w ich zastępstwie, ustalenia tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin zajęć nauczycieli realizujących w ramach stosunku pracy obowiązki określone dla stanowisk o różnym tygodniowym obowiązkowym wymiarze godzin.

Uchwała ta wpłynęła do Organu Nadzoru dnia 7 maja 2010 r.

W toku badania legalności uchwały nr XXVII/166/10 Organ Nadzoru stwierdził, że § 3 i § 4 ust. 2 tej uchwały naruszają prawo przekraczając upoważnienie ustawowe z art. 42 ust. 7 pkt 2 i 3 ustawy – Karta Nauczyciela.

Uchwałą nr XXVII/166/10 Rada Gminy Platerówka ustaliła zasady obniżania tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin zajęć dla dyrektorów szkół oraz nauczycieli pełniących obowiązki w ich zastępstwie i zasady ustalenia tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin zajęć nauczycieli realizujących w ramach stosunku pracy obowiązki określone dla stanowisk o różnym tygodniowym obowiązkowym wymiarze godzin.

W podstawie prawnej uchwały Rada Gminy powołała się na art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy o samorządzie gminnym i art. 42 ust. 7 pkt 2 i 3 ustawy – Karta Nauczyciela.

Zgodnie z postanowieniami art. 42 ust. 7 pkt 2 i 3 ustawy – Karta Nauczyciela: „Organ prowadzący szkołę lub placówkę określa:

- 2) zasady udzielania i rozmiar zniżek, o których mowa w ust. 6, oraz przyznaje zwolnienia od obowiązku realizacji zajęć, o których mowa w ust. 3;
- 3) tygodniowy obowiązkowy wymiar godzin zajęć nauczycieli szkół niewymienionych w ust. 3, nauczycieli szkół, o których mowa w art. 1 ust. 2 pkt 1a, nauczycieli szkół zaocznych, nauczycieli kolegów pracowników służb społecznych, nauczycieli w systemie kształcenia na odległość, nauczycieli realizujących w ramach stosunku pracy obowiązki określone dla stanowisk o różnym tygodniowym obowiązkowym wymiarze godzin, pedagogów, psychologów, logopedów, doradców zawodowych prowadzących zajęcia związane z wyborem kierunku kształcenia i zawodu w celu wspomaganie uczniów w podejmowaniu decyzji edukacyjnych i zawodowych, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 22 ust. 2 pkt 11 ustawy o systemie oświaty, bibliotekarzy bibliotek pedagogicznych oraz zasady zaliczania do wymiaru godzin poszczególnych zajęć w kształceniu zaocznym i w systemie kształcenia na odległość.”.

Przepis powyższy, poza wskazaniem zagadnień powierzonych organom prowadzącym do uregulowania w formie uchwały, określa także granice prawotwórczej kompetencji przyznanej w tym zakresie organowi prowadzącemu. Ustawodawca wyznaczył czytelną granicę tej kompetencji, wskazując, iż na podstawie art. 42 ust. 7 pkt 2 i 3 organ prowadzący szkołę lub placówkę jest władny określić zasady udzielania i rozmiar zniżek tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin zajęć lub zasady zwalniania

z tego obowiązku w stosunku do nauczycieli pełniących stanowiska kierownicze oraz tygodniowy obowiązkowy wymiar godzin zajęć obowiązujący nauczycieli wymienionych w art. 42 ust. 7 pkt 3 Karty Nauczyciela. Udzielona radzie gminy mocą przepisu art. 42 ust. 7 pkt 2 i 3 przedmiotowej ustawy norma kompetencyjna nie oznacza dowolności w zakresie ustalania tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin zajęć nauczycieli wymienionych w art. 42 ust. 7 pkt 3 oraz rozmiaru zniżek oraz zwolnień od tych zajęć wobec nauczycieli pełniących stanowiska kierownicze. Zgodnie bowiem z art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej organy władzy publicznej działają w granicach i na podstawie prawa. Zatem każda norma kompetencyjna musi być tak realizowana, aby nie naruszała innych przepisów ustawy i nie przekraczała udzielonego upoważnienia. Zakres upoważnienia musi być zawsze ustalany przez pryzmat zasad demokratycznego państwa prawnego, działania w granicach i na podstawie prawa oraz innych przepisów regulujących daną dziedzinę.

Uchwała nr XXVII/166/10 w § 3 stanowi: „Nauczyciele, którym powierzono stanowiska kierownicze w szkołach, mogą realizować godziny ponadwymiarowe w ilości nie większej niż 9.” W § 4 tej uchwały czytamy: „1. Nauczycielom realizującym etat łączony, tj. prowadzącym zajęcia o różnym obowiązkowym wymiarze godzin w ramach jednego etatu, ustala się pensum proporcjonalne w odniesieniu do łącznej liczby realizowanych przez nauczyciela zajęć dydaktycznych, wychowawczych i opiekuńczych. 2. Godziny realizowane powyżej tak ustalonego pensum stanowią godziny ponadwymiarowe zgodnie z art. 35 ust. 2 ustawy Karta Nauczyciela.”

Zgodnie z cytowanym wyżej art. 42 ust. 7 pkt 2 i 3 Karty Nauczyciela rada gminy posiada kompetencję do określania zasad udzielania i rozmiaru zniżek tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin zajęć nauczycieli pełniących funkcje kierownicze oraz zasad zwalniania tych nauczycieli z obowiązku realizacji zajęć wchodzących w skład tygodniowego obowiązkowego wymiaru. Rada gminy posiada również kompetencję do określenia tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin zajęć nauczycieli wymienionych w art. 42 ust. 7 pkt 3 Karty Nauczyciela. Zapisy § 3 i § 4 uchwały nr XXVII/166/10 nie stanowią ani o zasadach udzielania zniżek, ich rozmiarze, zasadach udzielania zwolnień z realizacji tygodniowego obowiązkowego wymiaru zajęć ani nie określają tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin zajęć dla wymienionej wyżej kategorii nauczycieli.

Wprawdzie § 4 ust. 1 stanowi, że nauczycielom „ustala się pensum proporcjonalne w odniesieniu do łącznej liczby realizowanych przez nauczyciela zajęć”, jednak brak jest tutaj ustalenia konkretnej liczby godzin zajęć składających się na tygodniowy obowiązkowy wymiar obowiązujący nauczycieli wymienionych w art. 42 ust. 7 pkt 3 Karty Nauczyciela bądź sposobu ustalenia tego wymiaru. Sposób ten podany jest w uzasadnieniu do uchwały, które nie jest jej integralną częścią (załącznikiem). Uzasadnienie do uchwały zawiera motywy oraz przesłanki, które skłoniły wnioskodawcę do przedłożenia projektu uchwały pod obrady rady gminy, wobec czego nie może być ono traktowane na równi z normami prawnymi zawartymi w uchwale rady stanowiącej akt prawa miejscowego. Zgodnie z postanowieniami art. 42 ust. 7 pkt 3 tygodniowy obowiązkowy wymiar godzin zajęć, m.in. nauczycieli realizujących w ramach stosunku pracy obowiązki określone dla stanowisk o różnym tygodniowym obowiązkowym wymiarze godzin, jest określany przez radę gminy (art. 91d pkt 1 Karty Nauczyciela). Uchwała rady gminy określająca ten wymiar wprowadza dla nieokreślonej liczby podmiotów (będących nauczycielami) określony obowiązek polegający na konieczności zrealizowania w tygodniu określonej liczby zajęć dydaktycznych, opiekuńczych lub wychowawczych – jest zatem aktem prawa miejscowego. Według art. 41 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym: „Akty prawa miejscowego ustanawia rada gminy w formie uchwały.”

W związku z tym Rada Gminy, podejmując akt prawa miejscowego na podstawie art. 42 ust. 7 pkt 3 Karty Nauczyciela, powinna zamieścić zasady dotyczące ustalania tygodniowego wymiaru godzin zajęć, obowiązującego nauczyciela realizującego w ramach stosunku pracy obowiązki określone dla stanowisk o różnym tygodniowym obowiązkowym wymiarze godzin, w treści uchwały. To normy prawne zawarte w uchwale stanowiącej akt prawa miejscowego wchodzi w życie po upływie określonego czasu, o czym stanowi art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 17, poz. 95, t.j.): „Akty normatywne, zawierające przepisy powszechnie obowiązujące, ogłaszane w dziennikach urzędowych wchodzi w życie po upływie czternastu dni od dnia ich ogłoszenia, chyba że dany akt normatywny określi termin dłuższy.” Uzasadnienie do aktu prawa miejscowego, nie będąc jego integralną częścią, nie wchodzi do obiegu prawnego, wobec czego nie będzie mogło być stosowane wobec adresatów aktu.

Nie można uznać, że kwestionowane zapisy § 3 i § 4 ust. 2 uchwały nr XXVII/166/10 mieszczą się w ramach upoważnienia ustawowego wynikającego z art. 42 ust. 7 pkt 2 i 3 przedmiotowej ustawy, skoro ustawodawca wypowiedział się już w danej kwestii w art. 35 ust. 1 i 2 Karty Nauczyciela. Zgodnie z tymi przepisami: „W szczególnych wypadkach, podyktowanych wyłącznie koniecznością realizacji programu nauczania lub zapewnienia opieki w placówkach opiekuńczo-wychowawczych, nauczyciel może być obowiązany do odpłatnej pracy w godzinach ponadwymiarowych zgodnie z posiadaną specjalnością, których liczba nie może przekroczyć 1/4 tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin zajęć. Przydzielenie nauczycielowi większej liczby godzin ponadwymiarowych może nastąpić wyłącznie za jego zgodą, jednak w wymiarze nieprzekraczającym 1/2 tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin zajęć. 2. Przez godzinę ponadwymiarową rozumie się przydzieloną nauczycielowi godzinę zajęć dydaktycznych, wychowawczych lub opiekuńczych powyżej tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin zajęć dydaktycznych, wychowawczych lub opiekuńczych.”

Uregulowanie przez Radę Gminy Platerówka mocą przedmiotowej uchwały warunków przyznawania godzin ponadwymiarowych nauczycielom pełniącym stanowiska kierownicze poprzez wyznaczenie dopuszczalnej ilości tych godzin oraz określenie pojęcia „godziny ponadwymiarowe” będącego definicją legalną stanowi w związku z brzmieniem art. 35 ust. 1 i 2 wkroczenie w kompetencję ustawodawcy. To z aktu rangi ustawowej wynika dopuszczalna ilość godzin ponadwymiarowych, jaka może być przyznana nauczycielowi, a także powszechnie obowiązujące rozumienie pojęcia „godziny ponadwymiarowe”. Ponadto z wymienionych przepisów nie wynika by przydzielenie bądź nieprzydzielenie nauczycielowi godzin ponadwymiarowych było uzależnione od zajmowanego przez nauczyciela stanowiska kierowniczego. Ani art. 42 ust. 7 pkt 2 i 3 Karty Nauczyciela, ani art. 35 ust. 1 i 2 tej ustawy nie upoważniają organu prowadzącego do reglamentacji czy pozbawiania nauczycieli pełniących funkcje kierownicze realizacji godzin ponadwymiarowych.

Z istoty aktu prawa miejscowego wynika niedopuszczalność takiego działania organu realizującego delegację ustawową, które polega na powtarzaniu bądź modyfikacji wiążących norm o charakterze powszechnie obowiązującym. Należy jeszcze raz podkreślić, iż w normie kompetencyjnej art. 42 ust. 7 pkt 2 i 3 nie mieści się upoważnienie do określania maksymalnej liczby godzin ponadwymiarowych obowiązujących nauczycieli zajmujących kierownicze stanowiska oraz do dookreślenia pojęcia „godziny ponadwymiarowe”. Jeżeli organ stanowiący wychodzi poza wytyczne zawarte w upoważnieniu, to mamy do czynienia z przekroczeniem kompetencji, co musi skutkować zastosowaniem środków nadzorczych, bowiem Rada unormowała stany, których normować nie może. W tym przypadku Rada przekroczyła ustawową kompetencję.

Biorąc powyższe pod uwagę, orzeczono jak w sentencji.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu za pośrednictwem Wojewody Dolnośląskiego – organu nadzoru w terminie 30 dni od jego doręczenia.

Zgodnie z art. 92 ustawy o samorządzie gminnym stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały organu gminy wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Wojewoda Dolnośląski:
Rafał Jurkowlaniec

1698

WOJEWODA DOLNOŚLĄSKI

Wrocław, dnia 4 czerwca 2010 r.

NK.II.RB.0911-12/10

ROZSTRZYGNIECIE NADZORCZE

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r., Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.)

stwierdzam nieważność

§ 5, § 9 ust. 5 we fragmencie: „(...) środowiskowe i społeczne (...)”, § 10 ust. 1 i § 12 ust. 1 uchwały nr II/13/2010 Rady Gminy Stoszowice z dnia 28 kwietnia 2010 r. w sprawie ustalenia regulaminu określającego wysokość stawek i szczegółowe warunki przyznawania dodatków do wynagrodzenia zasadniczego nauczycieli, z powodu istotnego naruszenia prawa, tj. art. 30 ust. 6 i art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r., Nr 97, poz. 674 z późn. zm.) oraz § 5 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 31 stycznia 2005 r. w sprawie wysokości minimalnych stawek wynagrodzenia zasadniczego nauczycieli, ogólnych warunków przyznawania dodatków do wynagrodzenia zasadniczego oraz wynagrodzenia za pracę w dniu wolnym od pracy (Dz. U. z 2005 r., nr 22, poz. 181, z późn. zm.).

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 28 kwietnia 2010 r. Rada Gminy Stoszowice podjęła m.in. uchwałę w sprawie ustalenia regulaminu określającego wysokość stawek i szczegółowe warunki przyznawania dodatków do wynagrodzenia zasadniczego nauczycieli.

Uchwała ta wpłynęła do Organu Nadzoru dnia 7 maja 2010 r.

W toku badania legalności uchwały nr II/13/2010 Organ Nadzoru stwierdził, że:

- § 5 ust. 1, § 10 ust. 1 oraz § 12 ust. 1 tej uchwały naruszają art. 30 ust. 6 ustawy – Karta Nauczyciela w wyniku przekroczenia ustawowego upoważnienia do określania wysokości stawek dodatków za wysługę lat, funkcyjnego i za warunki pracy oraz szczegółowych warunków przyznawania tych dodatków nauczycielom,
- § 5 ust. 2 tej uchwały narusza art. 33 ust. 1 Karty Nauczyciela w wyniku modyfikacji przepisu ustawowego określającego wymiar dodatku za wysługę lat przysługującego nauczycielowi,
- § 9 ust. 5 we fragmencie: „(...) środowiskowe i społeczne (...)” tej uchwały narusza § 5 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 31 stycznia 2005 r. w sprawie wysokości minimalnych stawek wynagrodzenia zasadniczego nauczycieli, ogólnych warunków przyznawania dodatków do wynagrodzenia zasadniczego oraz wynagradzania za pracę w dniu wolnym od pracy (Dz. U. z 2005 r., Nr 22, poz. 181, z późn. zm.), poprzez wprowadzenie pozaustawowych przesłanek przyznania dodatku funkcyjnego.

Uchwałą nr II/13/2010 Rada Gminy Stoszowice ustaliła regulamin określający wysokość stawek i szczegółowe warunki przyznawania dodatków do wynagrodzenia zasadniczego nauczycieli.

W podstawie prawnej uchwały Rada Gminy powołała się na art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy o samorządzie gminnym oraz art. 30 ust. 6 i 6a ustawy – Karta Nauczyciela.

Zgodnie z brzmieniem art. 30 ust. 6 ustawy Karta Nauczyciela: „Organ prowadzący szkołę będący jednostką samorządu terytorialnego, uwzględniając przewidywaną strukturę zatrudnienia, określa dla nauczycieli poszczególnych stopni awansu zawodowego, w drodze regulaminu:

- 1) wysokość stawek dodatków, o których mowa w ust. 1 pkt 2, oraz szczegółowe warunki przyznawania tych dodatków, z zastrzeżeniem art. 33 i 34,
- 2) szczegółowe warunki obliczania i wypłacania wynagrodzenia za godziny ponadwymiarowe i godziny doraźnych zastępstw, z zastrzeżeniem art. 35 ust. 3,
- 3) wysokość i warunki wypłacania składników wynagrodzenia, o których mowa w ust. 1 pkt 4, o ile nie zostały one określone w ustawie lub w odrębnych przepisach
 - w taki sposób, aby średnie wynagrodzenia nauczycieli, składające się ze składników, o których mowa w ust. 1, odpowiadały na obszarze działania danej jednostki samorządu terytorialnego co najmniej średnim wynagrodzeniom nauczycieli, o których mowa odpowiednio w ust. 3.”.

Przepis powyższy, oprócz zagadnień powierzonych organom prowadzącym do uregulowania w formie uchwały, określa jednocześnie granice kompetencji prawotwórczej przyznanej w tym zakresie organowi prowadzącemu. Ustawodawca decydując w konkretnym przypadku o otwartym katalogu zagadnień powierzonych do unormowania, wyznaczył jednocześnie czytelną granicę powierzonej kompetencji, wskazując – w ramach art. 30 ust. 6 Karty Nauczyciela – iż regulamin wynagradzania określa wysokość i warunki wypłacania innych świadczeń wynikających ze stosunku pracy, o ile nie zostały one określone w ustawie lub odrębnych przepisach. Tym samym organ prowadzący nie może w ramach regulaminu wynagradzania normować wysokości i warunków wypłacania nauczycielom świadczeń wynikających ze stosunku pracy, o ile zostały one unormowane w ustawie lub przepisach odrębnych.

Z powyższego przepisu wynika, że udzielona radzie gminy norma kompetencyjna ma dość szeroki zakres. Nie oznacza to jednak dowolności w zakresie ustalania warunków przyznawania dodatków i innych składników wynagrodzenia, bowiem zgodnie z art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej organy władzy publicznej działają w granicach i na podstawie prawa. Zatem każda norma kompetencyjna musi być tak realizowana, aby nie naruszała innych przepisów ustawy. Zakres upoważnienia musi być zawsze ustalany przez pryzmat zasad demokratycznego państwa prawnego, działania w granicach i na podstawie prawa oraz innych przepisów regulujących daną dziedzinę.

Według brzmienia § 5 ust. 1 uchwały nr II/13/2010: „Dodatek za wysługę lat przysługuje nauczycielowi w pełnej wysokości także za okres urlopu dla poratowania zdrowia oraz za dni nieobecności w pracy, za które nauczyciel otrzymuje zasiłek z ubezpieczenia społecznego.”.

Zgodnie z § 10 ust. 1 tej uchwały: „Dodatku funkcyjnego nie wypłaca się w okresie nieusprawiedliwionej nieobecności w pracy, w okresie urlopu dla poratowania zdrowia, w okresach, za które nie przysługuje wynagrodzenie zasadnicze.”.

Z kolei § 12 ust. 1 uchwały zawiera następujące postanowienia: „Dodatek za trudne i uciążliwe dla zdrowia warunki pracy wypłaca się za okres faktycznego wykonywania pracy, z którą dodatek jest związany.”.

Zgodnie z cytowanym wyżej art. 30 ust. 6 Karty Nauczyciela rada gminy posiada kompetencję do określania w drodze regulaminu m. in. wysokości stawek dodatków, o których mowa w ust. 1 pkt 2 tego artykułu, oraz szczegółowych warunków przyznawania tych dodatków, z zastrzeżeniem art. 33 i art. 34 przedmiotowego aktu. Zapisy § 5 ust. 1, § 10 ust. 1 oraz § 12 ust. 1 uchwały nr II/13/2010

nie stanowią ani o wysokości dodatków za wysługę lat, funkcyjnego oraz za warunki pracy, ani nie dotyczą szczegółowych warunków ich przyznawania. Uchwała rozstrzyga w tych przepisach o kwestii wypłaty przyznanego już dodatku w razie wystąpienia określonych przesłanek, do czego ustawodawca nie upoważnił organu stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego. Skoro zatem nie można uznać, że kwestionowane zapisy uchwały mieszczą się w ramach upoważnienia ustawowego uprawniającego do określania szczegółowych warunków przyznawania dodatków za wysługę lat, funkcyjnego i za warunki pracy, może to nie być stosowane w kontekście art. 80 zd. 2 Kodeksu Pracy. Przepis ten wyraźnie stanowi, że **za czas niewykonywania pracy pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia wówczas, gdy przepisy prawa pracy tak stanowią**. Zgodnie z art. 91c ust. 1 Karty Nauczyciela w zakresie spraw wynikających ze stosunku pracy, nieuregulowanych przepisami ustawy, mają zastosowanie przepisy Kodeksu Pracy.

Mając na uwadze brzmienie art. 80 zd. 2 Kodeksu Pracy oraz art. 91c ust. 1 Karty Nauczyciela, należy zauważyć, iż rozwiązanie zawarte w § 12 ust. 1 („Dodatek za trudne i uciążliwe dla zdrowia warunki pracy wypłaca się za okres faktycznego wykonywania pracy, z którą dodatek jest związany.”) badanej uchwały w indywidualnym przypadku może doprowadzić do pozbawienia dodatku za warunki pracy, pomimo zachowania prawa do tego składnika wynagrodzenia w oparciu o przepisy prawa pracy, a tym samym stworzyć rozwiązanie mniej korzystne dla nauczycieli. To z kolei może być traktowane jako naruszenie art. 9 § 2 Kodeksu pracy, który przewiduje, że postanowienia układów zbiorowych pracy i porozumień zbiorowych oraz regulaminów i statutów nie mogą być mniej korzystne dla pracowników niż przepisy Kodeksu pracy oraz innych ustaw i aktów wykonawczych.

Przykładem takiego niekorzystnego rozwiązania jest sytuacja urlopu wypoczynkowego nauczyciela. Nieobecność spowodowana urlopem wypoczynkowym nauczyciela jest bez wątpienia nieobecnością usprawiedliwioną, a zatem stosowałoby się regułę wprowadzoną w § 12 ust. 1 uchwały nr II/13/2010. Tymczasem zgodnie z art. 67 ust. 1 Karty Nauczyciela **„za czas urlopu wypoczynkowego nauczycielowi przysługuje wynagrodzenie, jakie by otrzymał, gdyby w tym czasie pracował**. Wynagrodzenie za godziny ponadwymiarowe i zajęcia dodatkowe oblicza się na podstawie przeciętnego wynagrodzenia z okresu wszystkich miesięcy danego roku szkolnego, poprzedzających miesiąc rozpoczęcia urlopu, a jeżeli okres zatrudnienia jest krótszy od roku szkolnego – z tego okresu.”

Podobna sytuacja zachodzi w przypadku urlopu szkoleniowego oraz płatnego zwolnienia od pracy w związku z dalszym kształceniem się. Zgodnie bowiem z § 14 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 19 grudnia 2000 r. w sprawie szczegółowych zasad udzielania nauczycielom urlopów dla dalszego kształcenia się, dla celów naukowych, artystycznych, oświatowych i z innych ważnych przyczyn oraz ulg i świadczeń związanych z tym kształceniem, a także organów uprawnionych do ich udzielania (Dz. U. z 2001 r. Nr 1 poz. 5): „Za czas urlopu szkoleniowego oraz płatnego zwolnienia od pracy nauczyciel zachowuje prawo do wynagrodzenia. Godziny ponadwymiarowe, przydzielone nauczycielowi w planie organizacyjnym szkoły i przypadające do realizacji w okresie urlopu szkoleniowego, traktuje się jak godziny faktycznie przepracowane.” Z sytuacją taką mamy do czynienia również w przypadku zwolnienia nauczyciela od pracy zawodowej do wykonania doraźnej czynności wynikającej z jego funkcji związkowej poza zakładem pracy w związku z art. 25 ust. 2 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. nr 79 poz. 854).

Ponadto, na podstawie art. 33 ust. 3 Karty Nauczyciela Minister Edukacji Narodowej i Sportu wydał w dniu 31 stycznia 2005 r. rozporządzenie w sprawie wysokości minimalnych stawek wynagrodzenia zasadniczego nauczycieli, ogólnych warunków przyznawania dodatków do wynagrodzenia zasadniczego oraz wynagradzania za pracę w dniu wolnym od pracy. Podkreślić należy, że na mocy art. 30 ust. 6 pkt 1 Karty Nauczyciela rada gminy określa szczegółowe warunki przyznawania dodatków do wynagrodzenia zasadniczego, ale właśnie z zastrzeżeniem art. 33, co oznacza, że zgodnie z art. 33 ust. 3 Karty Nauczyciela regulacja szczególnych przypadków zaliczania okresów zatrudnienia oraz innych okresów uprawniających do dodatku za wysługę lat należy do wyłącznej kompetencji Ministra Edukacji Narodowej.

W przypadku dodatku funkcyjnego dla funkcji określonych w § 5 wyżej przywołanego rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu, rada gminy jako organ prowadzący szkołę, na podstawie przyznanych jej w art. 30 ust. 6 pkt 1 ustawy – Karta Nauczyciela kompetencji, ma **uszczegółowić ogólne warunki przyznania tego dodatku**. Upoważnienie organu prowadzącego przy podejmowaniu regulaminów wynagradzania nauczycieli zostało ograniczone wyłącznie do określania szczegółowych warunków przyznawania dodatków bez jednoczesnego upoważnienia do określania warunków pozbawiania prawa do tych dodatków.

Pozbawienie jakiegokolwiek składnika wynagrodzenia musi mieć wyraźne upoważnienie ustawowe. Podkreślić bowiem należy, że przyznanie dodatku funkcyjnego zależy od pełnionej funkcji. Jeżeli nauczyciel pełni stanowisko określone w § 5 rozporządzenia lub statucie szkoły i w związku z tym dodatek został mu przyznany, to stanowi on składnik wynagrodzenia, zgodnie z art. 30 ust. 1 ustawy Karta Nauczyciela. Zapis tego artykułu stanowi, iż wynagrodzenie nauczycieli składa się z: 1) wynagrodzenia zasadniczego; 2) **dodatków: za wysługę lat, motywacyjnego, funkcyjnego oraz za warunki pracy**; 3) wynagrodzenia za godziny ponadwymiarowe i godziny doraźnych zastępstw; 4) nagród i innych świadczeń wynikających ze stosunku pracy, z wyłączeniem świadczeń z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych i dodatków socjalnych określonych w art. 54. Tymczasem ani przepisy Karty Nauczyciela ani przepisy wykonawcze do tej ustawy nie przyznają organom prowadzącym uprawnienia do pozbawiania w ramach regulaminów, uchwalanych na podstawie art. 30 ust. 6 ustawy, danego składnika wynagrodzenia. Podob-

ne stanowisko zajął Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 26 kwietnia 2006 r. (IV SA/Wr 274/05, OSS 2006, nr 3, poz. 79). Sąd orzekł, iż przepis art. 30 ust. 1 pkt 6 Karty Nauczyciela upoważnia organ prowadzący szkołę do określenia w drodze regulaminu m.in. wysokości stawek dodatku motywacyjnego oraz szczegółowych warunków jego przyznawania. W tak wskazanym upoważnieniu nie mieści się kompetencja organu do uregulowania zasad „cofania” dodatku motywacyjnego. Zdaniem Organu Nadzoru podobną argumentację należy zastosować do uregulowania w drodze aktu prawa miejscowego kryteriów pozbawiana dodatku funkcyjnego.

Dodatkowo odnośnie § 5 ust. 2 uchwały nr II/13/2010, w którym postanowiono: „Nauczycielowi zatrudnionemu w niepełnym wymiarze zajęć przysługuje dodatek za wysługę lat proporcjonalny do wymiaru zatrudnienia.”, należy wskazać, że jego podjęcie stanowi naruszenie art. 33 ust. 1 Karty Nauczyciela. Zgodnie z tym przepisem: „Nauczycielom przysługuje dodatek za wysługę lat, w wysokości 1% wynagrodzenia zasadniczego za każdy rok pracy, wypłacany w okresach miesięcznych, poczynając od czwartego roku pracy, z tym że dodatek ten nie może przekroczyć 20% wynagrodzenia zasadniczego.” W kwestionowanym przepisie Rada wprowadziła sposób obliczania dodatku za wysługę lat poprzez określenie, że przysługuje on w proporcjonalnej wysokości do wymiaru zatrudnienia. Tymczasem z cytowanego przepisu ustawy wynika, że stanowi on określony procent wynagrodzenia zasadniczego za każdy rok pracy. Skoro ustawodawca określił wyraźnie sposób obliczania dodatku za wysługę lat, brak jest uzasadnienia prawnego do wprowadzania takiej regulacji w akcie prawa miejscowego, dodatkowo w postaci zmodyfikowanej poprzez określenie odmiennego sposobu obliczania tego dodatku.

Z istoty aktu prawa miejscowego wynika niedopuszczalność takiego działania organu realizującego delegację ustawową, które polega na powtarzaniu bądź modyfikacji wiążących norm o charakterze powszechnie obowiązującym. Przedstawione stanowisko znajduje odzwierciedlenie w utrwalonej linii orzeczniczej, uznającej za niedopuszczalne powtórzenie regulacji ustawowych bądź ich modyfikację przez przepisy prawa miejscowego (por. wyrok NSA z dnia 30 stycznia 2003 r., sygn. II SA/Ka 1831/02, niepubl. wyrok NSA z dnia 19 sierpnia 2002 r., sygn. II SA/Ka 508/02, niepubl.). Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 14 października 1999 r. (sygn. II SA/Wr 1179/90, OSS 2000/1/17) uznał, że „uchwała organu stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego nie może regulować jeszcze raz tego, co zostało zawarte w obowiązującej ustawie. Taka uchwała, jako istotnie naruszająca prawo, jest nieważna. Trzeba bowiem liczyć się z tym, że powtórzony przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której go powtórzono, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy.”

Przykładowo należy wskazać, iż kwestię wynagrodzenia nauczyciela w okresie urlopu dla poratowania zdrowia określa art. 73 ust. 5 Karty Nauczyciela, zgodnie z którym „nauczyciel w okresie przebywania na urlopie dla poratowania zdrowia zachowuje prawo do comiesięcznego wynagrodzenia zasadniczego i dodatku za wysługę lat oraz prawo do innych świadczeń pracowniczych, w tym dodatków socjalnych, o których mowa w art. 54.” Zatem uprawnienie nauczyciela do dodatku za wysługę lat w okresie przebywania na urlopie dla poratowania zdrowia wynika *expressis verbis* z ustawy i brak jest uzasadnienia prawnego dla stanowienia o tym w akcie prawa miejscowego.

Reasumując należy jeszcze raz podkreślić, iż w normie kompetencyjnej nie mieści się upoważnienie do decydowania w jakich przypadkach nauczyciel zachowuje lub traci prawo do dodatków z art. 30 ust. 1 pkt 2 Karty Nauczyciela. Jeżeli organ stanowiący wychodzi poza wytyczne zawarte w upoważnieniu, to mamy do czynienia z przekroczeniem kompetencji, co musi skutkować zastosowaniem środków nadzorczych, bowiem Rada unormowała stany, których normować absolutnie nie może. W rozpatrywanym przypadku Rada przekroczyła ustawową kompetencję z art. 30 ust. 6 Karty Nauczyciela.

W § 9 ust. 5 przedmiotowej uchwały Rada Gminy postanowiła: „Wysokość dodatku funkcyjnego ustala dla dyrektorów Wójt Gminy Stoszowice, a dla wicedyrektorów oraz innych nauczycieli uprawnionych dyrektor szkoły, uwzględniając przede wszystkim wielkość zagwarantowanych w uchwale budżetowej środków finansowych oraz wielkość szkoły, jej warunki organizacyjne, złożoność zadań wynikających z funkcji kierowniczej, liczbę stanowisk kierowniczych w szkole, liczbę uczniów i oddziałów, warunki pracy szkoły, warunki lokalowe, środowiskowe i społeczne, w jakich szkoła funkcjonuje.”

Szczegółowe warunki przyznawania dodatku funkcyjnego reguluje, jak już było wspomniane, § 5 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu w sprawie wysokości minimalnych stawek wynagrodzenia zasadniczego nauczycieli, ogólnych warunków przyznawania dodatków do wynagrodzenia zasadniczego oraz wynagradzania za pracę w dniu wolnym od pracy. Z uregulowania tego wynika związaną z tym prawem do tego dodatku jedynie z pełnioną funkcją:

- dyrektora lub wicedyrektora przedszkola, szkoły, placówki lub innej jednostki organizacyjnej o której mowa w art. 1 ust. 1 i 1a Karty Nauczyciela, albo innym kierowniczym stanowiskiem przewidzianym w statucie szkoły,
- wychowawcy klasy,
- doradcy metodycznego lub nauczyciela konsultanta,
- opiekuna stażu.

Rozporządzenie tworzy zatem zamknięty katalog funkcji, a zarazem warunków koniecznych do nabycia prawa do dodatku funkcyjnego. Warunkami tymi są pełnione przez nauczycieli funkcje wymienione w § 5 cytowanego rozporządzenia. Rada Gminy Stoszowice, przyznając w regulaminie wynagradzania nauczycieli prawo do dodatku funkcyjnego, powinna zatem uzależnić jego wysokość jedynie

od sprawowanej przez nauczyciela funkcji określonej w przedmiotowym rozporządzeniu. Przesłanką nabycia prawa do dodatku funkcyjnego nie mogą być wobec tego tak niedookreślone i niezwiązane z pełnioną przez nauczyciela funkcją pojęcia, jak „warunki środowiskowe i społeczne, w jakich szkoła funkcjonuje”. Kryterium takim może być jedynie pełniona funkcja odpowiadająca dyspozycji § 5 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu.

Na wskazane wyżej identyczne (poza § 5 ust. 2 uchwały) uchybienia Organ Nadzoru zwracał Radzie Gminy uwagę w skardze do wojewódzkiego sądu administracyjnego nr NK.II.0914--16/83/08 z dnia 25 kwietnia 2008 r., dotyczącej uchwały nr II/20/2008 Rady Gminy Stoszowice z dnia 7 marca 2008 r. w sprawie ustalenia regulaminu określającego na rok 2008 wysokość stawek i szczegółowe warunki przyznawania dodatków za wysługę lat, motywacyjnego, funkcyjnego, za warunki pracy, szczegółowy sposób obliczania wynagrodzenia za godziny ponadwymiarowe i godziny doraźnych zastępstw, wysokość nauczycielskiego dodatku mieszkaniowego i wiejskiego oraz szczegółowe zasady jego przyznawania i wypłacania, a także tryb i kryteria nagradzania nauczycieli zatrudnionych w szkołach, dla których organem prowadzącym jest Gmina Stoszowice. Zarzuty Organu Nadzoru dotyczące uchwały nr II/20/2008 zostały uwzględnione przez Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 17 września 2008 r. (Sygn. akt IV SA/Wr 281/08), stwierdzającym nieważność zaskarżonych przez Organ Nadzoru przepisów tej uchwały).

Organ Nadzoru wydał również w dniu 5 maja 2009 r. rozstrzygnięcie nadzorcze nr NK.II.0911-16/304/09, w którym stwierdził nieważność przepisów: § 5 ust. 1, § 9 ust. 5 we fragmencie: "(...) środowiskowe i społeczne (...)", § 10 ust. 1 i § 12 ust. 1 uchwały nr II/9/2009 Rady Gminy Stoszowice z dnia 2 kwietnia 2009 r. w sprawie ustalenia regulaminu określającego wysokość stawek i szczegółowe warunki przyznawania dodatków do wynagrodzenia zasadniczego nauczycieli, o numeracji i treści identycznej jak kwestionowane przepisy uchwały nr II/13/2010.

W związku z powyższym postanawia się jak w sentencji.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu złożona za pośrednictwem Organu Nadzoru – Wojewody Dolnośląskiego w terminie 30 dni od jego doręczenia.

Zgodnie z art. 92 ustawy o samorządzie gminnym stwierdzenie przez Organ Nadzoru nieważności uchwały lub zarządzenia organu gminy wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Wojewoda Dolnośląski:
Rafał Jurkowlaniec

1699

WOJEWODA DOLNOŚLĄSKI

Wrocław, dnia 4 czerwca 2010 r.

NK.II.RB.0911-13/10

ROZSTRZYGNIECIE NADZORCZE

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.)

stwierdzam nieważność

§ 1 pkt 5, pkt 8, pkt 9 i pkt 10 oraz § 2 pkt 3 i pkt 4 uchwały nr II/17/2010 Rady Gminy Stoszowice z dnia 28 kwietnia 2010 r. w sprawie wymagań, jakie powinni spełniać przedsiębiorcy ubiegający się o uzyskanie zezwolenia na prowadzenie na terenie Gminy Stoszowice działalności w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości, opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych, z powodu istotnego naruszenia prawa, tj. art. 7 ust. 3a ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (tekst jednolity Dz. U. z 2005 r., Nr 236, poz. 2008, z późn. zm.) w związku z art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. z 2005 r. Nr 236, poz. 2008, t.j.).

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 28 kwietnia 2010 r. Rada Gminy Stoszowice podjęła m.in. uchwałę w sprawie wymagań, jakie powinni spełniać przedsiębiorcy ubiegający się o uzyskanie zezwolenia na prowadzenie na terenie Gminy Stoszowice działalności w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości, opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych.

Uchwała ta wpłynęła do Organu Nadzoru dnia 7 maja 2010 r.

W toku badania legalności uchwały nr II/17/2010 Organ Nadzoru stwierdził, że § 1 pkt 5, pkt 8, pkt 9 i pkt 10 oraz § 2 pkt 3 i pkt 4 tej uchwały naruszają art. 7 ust. 3a ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach w związku z art. 7 Konstytucji RP.

Uchwałą nr II/17/2010 Rada Gminy Stoszowice określiła wymagania, jakie powinni spełnić przedsiębiorcy ubiegający się o uzyskanie zezwoleń na świadczenie usług w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości oraz opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych.

W podstawie prawnej uchwały Rada Gminy powołała się m.in. na art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy o samorządzie gminnym, art. 7 ust. 3a ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 30 grudnia 2005 r. w sprawie szczegółowego sposobu określenia wymagań, jakie powinien spełniać przedsiębiorca ubiegający się o uzyskanie zezwolenia (Dz. U. z 2006 r. Nr 5, poz. 33).

W myśl art. 7 ust. 3a ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach: „Rada gminy określi, w drodze uchwały, wymagania, jakie powinien spełniać przedsiębiorca ubiegający się o uzyskanie zezwolenia na odbieranie odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości oraz opróżnianie zbiorników bezodpływowych i transport nieczystości ciekłych, uwzględniając:

- 1) opis wyposażenia technicznego niezbędnego do realizacji zadań;
- 2) w przypadku zezwolenia na odbieranie odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości – również wynikające z wojewódzkiego planu gospodarki odpadami miejsca odzysku lub unieszkodliwiania odpadów komunalnych, do których odpady mają być przekazywane.”

Przepis powyższy, przyznając kompetencję do określenia wymagań, jakie powinien spełniać przedsiębiorca ubiegający się o uzyskanie odpowiedniego zezwolenia, stanowi tym samym podstawę do wydania aktu administracyjnego określającego w sposób władczy szczegółowe kryteria udzielania zezwoleń (decyzji administracyjnych), oraz ingerującego w zasadę swobody prowadzenia działalności gospodarczej i swobody wyboru zawierania umów. Pamiętać bowiem należy, że działalność w zakresie odbierania odpadów, opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych jest działalnością prawnie reglamentowaną. Do jej wykonywania potrzebne jest bowiem uzyskanie zezwolenia wydanego przez wójta w formie decyzji administracyjnej (art. 7 ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach). Tak więc określone przez Radę wymagania, jakie powinien spełnić przedsiębiorca ubiegający się o wydanie zezwolenia, składają się na normatywną podstawę orzekania w sprawie indywidualnej z zakresu administracji publicznej, tj. w przedmiocie udzielenia zezwolenia.

Ponadto zgodnie z rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 30 grudnia 2005 roku w sprawie szczegółowego sposobu określania wymagań, jakie powinien spełniać przedsiębiorca ubiegający się o uzyskanie zezwolenia – wymagania, jakie powinien spełniać przedsiębiorca ubiegający się o uzyskanie zezwolenia na odbieranie odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości oraz opróżnianie zbiorników bezodpływowych i transport nieczystości ciekłych obejmujące:

- opis wyposażenia technicznego, uwzględniający wymagania dotyczące pojazdów, pojemników lub worków oraz bazy transportowej,
 - zabiegi sanitarne i porządkowe związane ze świadczonymi usługami,
 - miejsca odzysku i unieszkodliwiania odpadów komunalnych,
- powinny być określone w sposób precyzyjny, zrozumiały, niedyskryminujący, nieograniczający konkurencji oraz nieutrudniający dostępu do rynku przedsiębiorców świadczących usługi w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości oraz w zakresie opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych (§ 2 i § 3 rozporządzenia).

Rada Gminy Stoszowice w kwestionowanych przepisach uchwały nr II/17/2010 określiła dla przedsiębiorców ubiegających się o uzyskanie zezwoleń na świadczenie przedmiotowych usług następujące obowiązki:

„§ 1 Przedsiębiorca ubiegający się o uzyskanie zezwolenia na odbieranie odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości powinien spełniać następujące wymagania:

- 5) w przypadku braku możliwości przeprowadzenia czynności opisanych w pkt. 4a i 4b) na terenie bazy transportowej, należy przedstawić umowy z przedsiębiorcą świadczącym usługi w zakresie mycia, dezynfekcji lub serwisowania pojazdów,
- 8) zapewnić taką organizację świadczonych usług, aby po każdorazowym opróżnieniu pojemników niezwłocznie uprzątnąć miejsce wokół pojemnika, w razie jego zanieczyszczenia,
- 9) zobowiązany jest udokumentować gotowość odbioru odpadów, w tym segregowanych przez przedsiębiorcę prowadzącego działalność w zakresie odzysku lub unieszkodliwiania odpadów,

10) posiadać wszelkie prawem wymagane pozwolenia i uzgodnienia, niezbędne do świadczenia usług w zakresie odbierania odpadów komunalnych oraz transportu w przypadku, gdy przedsiębiorca ubiegający się o zezwolenie będzie dostarczał odebrane przez siebie odpady do miejsc unieszkodliwiania położonych poza granicami administracyjnymi Gminy Stoszowice.

§ 2. Przedsiębiorca ubiegający się o uzyskanie zezwolenia na opróżnianie zbiorników bezodpływowych i transport nieczystości ciekłych powinien spełniać następujące wymagania:

3) w przypadku braku możliwości przeprowadzania czynności opisanych w pkt 2a i 2b) na terenie bazy transportowej, należy przedstawić umowy z przedsiębiorcą świadczącym usługi w zakresie mycia, dezynfekcji lub serwisowania pojazdów,

4) udokumentować gotowość odbioru nieczystości ciekłych przez stację zlewną;”.

W ocenie Organu Nadzoru wskazane wyżej zapisy przedmiotowej uchwały stanowią przekroczenie kompetencji z art. 7 ust. 3a ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Należy zaznaczyć, iż czym innym jest wykonywanie działalności gospodarczej od uzyskania zezwolenia na tą działalność. Warunki, jakie musi spełnić przedsiębiorca ubiegający się o wydanie zezwolenia (art. 7 ust. 3a ustawy o utrzymaniu porządku i czystości w gminach), są inne od warunków, jakim podlega już samo wykonywanie tej działalności. Warunki wykonywania zezwolenia należy określić, w zakresie wskazanym w ustawie, w zezwoleniu na wykonywanie tej działalności. Zgodnie z art. 9 i 9a ustawy o utrzymaniu porządku i czystości w gminach:

„1. Zezwolenie powinno określać:

- 1) imię i nazwisko lub nazwę oraz adres zamieszkania lub siedziby przedsiębiorcy;
- 2) przedmiot i obszar działalności objętej zezwoleniem;
- 3) termin podjęcia działalności;
- 4) wymagania w zakresie jakości usług objętych zezwoleniem;
- 5) niezbędne zabiegi z zakresu ochrony środowiska i ochrony sanitarnej wymagane po zakończeniu działalności objętej zezwoleniem;
- 6) inne wymagania szczególne wynikające z odrębnych przepisów, w tym wymagania dotyczące standardu sanitarnego wykonywania usług, ochrony środowiska i obowiązku prowadzenia odpowiedniej dokumentacji działalności objętej zezwoleniem.

1a. Zezwolenie na odbieranie odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości powinno określać dodatkowo:

- 1) rodzaje odpadów komunalnych odbieranych od właścicieli nieruchomości;
- 2) sposób postępowania z poszczególnymi rodzajami odpadów komunalnych;
- 3) dopuszczalny do składowania poziom odpadów komunalnych ulegających biodegradacji;
- 4) sposób realizacji obowiązku ograniczenia masy odpadów ulegających biodegradacji;
- 5) miejsca odzysku lub unieszkodliwiania odpadów komunalnych, zgodnie z art. 9 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach i wojewódzkim planem gospodarki odpadami.

1aa. Zezwolenie na opróżnianie zbiorników bezodpływowych i transport nieczystości ciekłych powinno określać również stacje zlewne.

1b. Zezwolenie wydaje się na czas oznaczony, nie dłuższy niż 10 lat.

1c. Właściwy organ odmówi wydania zezwolenia, o którym mowa w art. 7 ust. 1, jeżeli zamierzony sposób gospodarowania odpadami lub nieczystościami ciekłymi:

- 1) jest niezgodny z wymaganiami ustawy i przepisami odrębnymi;
- 2) mógłby powodować zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzi lub środowiska;
- 3) jest niezgodny z gminnym planem gospodarki odpadami;
- 4) przedsiębiorca ma zaległości podatkowe lub zaległości w płaceniu składek na ubezpieczenie zdrowotne lub społeczne.

2. Jeżeli przedsiębiorca, który uzyskał zezwolenie, nie wypełnia określonych w nim warunków, organ, który wydał zezwolenie, wzywa go do niezwłocznego zaniechania naruszania tych warunków. Jeżeli przedsiębiorca mimo wezwania nadal narusza te warunki, organ cofa, w drodze decyzji, zezwolenie bez odszkodowania.

3. Wygaśnięcie lub cofnięcie zezwolenia nie zwalnia przedsiębiorcy z wykonania określonych w zezwoleniu obowiązków dotyczących wymagań sanitarnych i ochrony środowiska.

4. Organ, który wydaje zezwolenie, określa, w drodze decyzji, zakres i sposób wykonywania obowiązków, o których mowa w ust. 3.

Art. 9a. 1. Prowadzący działalność w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości lub opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych jest obowiązany w terminie do 15 dnia po upływie każdego miesiąca sporządzić i przekazać wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta wykaz właścicieli nieruchomości, z którymi w poprzednim miesiącu zawarł umowy na odbieranie odpadów komunalnych, opróżnianie zbiorników bezodpływowych i transport nieczystości ciekłych, oraz wykaz właścicieli nieruchomości, z którymi w poprzednim miesiącu umowy uległy rozwiązaniu lub wygasły; wykaz zawiera imię i nazwisko lub nazwę oraz adres właściciela nieruchomości oraz adres nieruchomości.

2. Prowadzący działalność w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości lub opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych jest obowiązany do sporządzania i przekazywania wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta informacji dotyczącej:

- 1) masy poszczególnych rodzajów odebranych odpadów komunalnych lub ilości i rodzaju nieczystości ciekłych z obszaru danej gminy w terminie do końca pierwszego kwartału za poprzedni rok kalendarzowy;
- 2) sposobów zagospodarowania poszczególnych rodzajów odebranych odpadów komunalnych;
- 3) masy odpadów komunalnych ulegających biodegradacji składowanych na składowisku odpadów;
- 4) masy odpadów komunalnych ulegających biodegradacji nieskladowanych na składowiskach odpadów i sposobów lub sposobu ich zagospodarowania.”.

Nadto wymagania, jakie powinien spełniać przedsiębiorca ubiegający się o uzyskanie zezwolenia na odbieranie odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości oraz opróżnianie zbiorników bezodpływowych i transport nieczystości ciekłych, o których mowa w art. 7 ust. 3a ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, należy odróżnić od wymagań formalnych wniosku określonych w art. 8 tejże ustawy. W szczególności trzeba mieć na względzie, że wniosek o udzielenie zezwolenia jest podaniem o wszczęcie postępowania administracyjnego.

Należy również zaznaczyć, iż nie można obowiązków w zakresie prowadzenia działalności utożsamiać z warunkami, jakie należy spełnić, aby uzyskać zezwolenie na jej prowadzenie, tymczasem w § 1 pkt 5, pkt 8, pkt 9 i pkt 10 oraz § 2 pkt 3 i pkt 4 uchwały Rada określiła obowiązki przedsiębiorców świadczących usługi w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości, opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych.

Zgodnie z art. 7 Konstytucji RP organy władzy publicznej działają w granicach i na podstawie prawa. Oznacza to, iż każda norma kompetencyjna musi być tak realizowana, aby nie naruszała innych przepisów ustawy. Zakres upoważnienia musi być zawsze ustalany przez pryzmat zasad demokratycznego państwa prawnego, działania w granicach i na podstawie prawa oraz innych przepisów regulujących daną dziedzinę. Realizując kompetencję, organ musi ściśle uwzględniać wytyczne zawarte w upoważnieniu. Odstąpienie od tej zasady narusza związek formalny i materialny pomiędzy aktem wykonawczym a ustawą, co z reguły stanowi istotne naruszenie prawa. Zarówno w doktrynie, jak również w orzecnictwie ugruntował się pogląd dotyczący dyrektyw wykładni norm o charakterze kompetencyjnym. Naczelną zasadą prawa administracyjnego jest zakaz domniemania kompetencji. Ponadto należy podkreślić, iż normy kompetencyjne powinny być interpretowane w sposób ścisły, literalny. Jednocześnie zakazuje się dokonywania wykładni rozszerzającej przepisów kompetencyjnych oraz wyprowadzania kompetencji w drodze analogii. Na szczególną uwagę zasługuje tu wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 czerwca 2000 r. (K25/99, OTK 2000/5/141): „Stosując przy interpretacji art. 87 ust. 1 i art. 92 ust. 1 Konstytucji, odnoszących się do źródeł prawa, takie zasady przyjęte w polskim systemie prawnym jak: zakaz domniemania kompetencji prawodawczych, zakaz wykładni rozszerzającej kompetencje prawodawcze oraz zasadę głoszącą, że wyznaczenie jakiemuś organowi określonych zadań nie jest równoznaczne z udzieleniem mu kompetencji do ustanawiania aktów normatywnych służących realizowaniu tych zadań (...)”.

Reasumując, wymagania określone przez Radę Gminy w uchwale powinny objąć jedynie: opis wyposażenia technicznego niezbędnego do realizacji zadań z zakresu odbierania odpadów komunalnych oraz opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych, a w przypadku zezwolenia na odbieranie odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości – również wynikające z wojewódzkiego planu gospodarki odpadami miejsca odzysku lub unieszkodliwiania odpadów komunalnych, do których odpady mają być przekazywane. Brak jest podstaw do umieszczania w niniejszej uchwale postanowień dotyczących warunków wykonywania zezwolenia, a także innych zapisów nakładających na przedsiębiorców obowiązki, które nie mieszczą się w art. 7 ust. 3a ustawy o czystości i porządku w gminach. Kwestionowane zapisy uchwały Rady Gminy Stoszowice wykraczają zatem poza ramy upoważnienia przyznanego organowi stanowiącemu.

Biorąc powyższe pod uwagę, orzeczono jak w sentencji.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu w terminie 30 dni od jego doręczenia, którą należy wnieść za pośrednictwem organu nadzoru – Wojewody Dolnośląskiego.

Zgodnie z art. 92 ustawy o samorządzie gminnym stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały organu gminy wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Wojewoda Dolnośląski:
Rafał Jurkowlaniec

1700

WOJEWODA DOLNOŚLĄSKI

Wrocław, dnia 4 czerwca 2010 r.

NK.II.RB.0911-14/10

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r., Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.)

stwierdzam nieważność

§ 4 uchwały nr II/20/2010 Rady Gminy Stoszowice z dnia 28 kwietnia 2010 r. w sprawie rozmiaru zniżek tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin dydaktycznych, wychowawczych i opiekuńczych nauczycieli, którym powierzono określone stanowiska w placówkach oświatowych na terenie Gminy Stoszowice, z powodu istotnego naruszenia prawa, tj. art. 42 ust. 7 pkt 2 i 3 w związku z art. 35 ust. 1 i 2a ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674, z późn. zm.).

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 28 kwietnia 2010 r. Rada Gminy Stoszowice podjęła m.in. uchwałę w sprawie rozmiaru zniżek tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin dydaktycznych, wychowawczych i opiekuńczych nauczycieli, którym powierzono określone stanowiska w placówkach oświatowych na terenie Gminy Stoszowice.

Uchwała ta wpłynęła do Organu Nadzoru dnia 7 maja 2010 r.

W toku badania legalności uchwały nr II/20/2010 Organ Nadzoru stwierdził, że § 4 tej uchwały narusza art. 42 ust. 7 pkt 2 i 3 w związku art. 35 ust. 1 i 2a ustawy – Karta Nauczyciela.

Uchwałą nr II/20/2010 Rada Gminy Stoszowice ustaliła rozmiar zniżek tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin dydaktycznych, wychowawczych i opiekuńczych nauczycieli, którym powierzono określone stanowiska w placówkach oświatowych na terenie Gminy Stoszowice.

W podstawie prawnej uchwały Rada Gminy powołała się na art. 18 ust. 2 pkt 15 i art. 40 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym i art. 42 ust. 7 ustawy – Karta Nauczyciela.

Zgodnie z postanowieniami art. 42 ust. 7 pkt 2 i 3 ustawy – Karta Nauczyciela: „Organ prowadzący szkołę lub placówkę określa:

- 2) zasady udzielania i rozmiar zniżek, o których mowa w ust. 6, oraz przyznaje zwolnienia od obowiązku realizacji zajęć, o których mowa w ust. 3;
- 3) tygodniowy obowiązkowy wymiar godzin zajęć nauczycieli szkół niewymienionych w ust. 3, nauczycieli szkół, o których mowa w art. 1 ust. 2 pkt 1a, nauczycieli szkół zaocznych, nauczycieli kolegów pracowników służb społecznych, nauczycieli w systemie kształcenia na odległość, nauczycieli realizujących w ramach stosunku pracy obowiązki określone dla stanowisk o różnym tygodniowym obowiązkowym wymiarze godzin, pedagogów, psychologów, logopedów, doradców zawodowych prowadzących zajęcia związane z wyborem kierunku kształcenia i zawodu w celu wspomagania uczniów w podejmowaniu decyzji edukacyjnych i zawodowych, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 22 ust. 2 pkt 11 ustawy o systemie oświaty, bibliotekarzy bibliotek pedagogicznych oraz zasady zaliczania do wymiaru godzin poszczególnych zajęć w kształceniu zaocznym i w systemie kształcenia na odległość.”.

Przepis powyższy, poza wskazaniem zagadnień powierzonych organom prowadzącym do uregulowania w formie uchwały, określa także granice prawotwórczej kompetencji przyznanej w tym zakresie organowi prowadzącemu. Ustawodawca wyznaczył czytelną granicę tej kompetencji, wskazując, iż na podstawie art. 42 ust. 7 pkt 2 i 3 organ prowadzący szkołę lub placówkę jest władny określić zasady udzielania i rozmiar zniżek tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin zajęć lub zasady zwalniania z tego obowiązku w stosunku do nauczycieli pełniących stanowiska kierownicze oraz tygodniowy obowiązkowy wymiar godzin zajęć obowiązujący nauczycieli wymienionych w art. 42 ust. 7 pkt 3 Karty Nauczyciela. Udzielona radzie gminy mocą przepisu art. 42 ust. 7 pkt 2 i 3 przedmiotowej ustawy norma kompetencyjna nie oznacza dowolności w zakresie ustalania tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin zajęć nauczycieli wymienionych w art. 42 ust. 7 pkt 3 oraz rozmiaru zniżek oraz zwolnień od tych zajęć wobec nauczycieli pełniących stanowiska kierownicze. Zgodnie bowiem z art. 7 Konstytucji Rze-

czypospolitej Polskiej organy władzy publicznej działają w granicach i na podstawie prawa. Zatem każda norma kompetencyjna musi być tak realizowana, aby nie naruszała innych przepisów ustawy i nie przekraczała udzielonego upoważnienia. Zakres upoważnienia musi być zawsze ustalany przez pryzmat zasad demokratycznego państwa prawnego, działania w granicach i na podstawie prawa oraz innych przepisów regulujących daną dziedzinę.

Uchwała nr II/20/2010 w § 4 stanowi: „1. Dyrektorzy oraz nauczyciele, o których mowa w § 2, nie mogą z zastrzeżeniem ust. 2 – realizować godzin ponadwymiarowych. 2. Nauczyciele, którym powierzono stanowiska kierownicze, mogą realizować:

- 1) godziny ponadwymiarowe – w wymiarze nieprzekraczającym 4 godzin tygodniowo, pod warunkiem, że z planów nauczania przedmiotu wynika potrzeba przydzielenia większej liczby godzin niż tygodniowy obowiązkowy wymiar zajęć określony niniejszą uchwałą,
- 2) doraźne zastępstwa – jedynie w szczególnie uzasadnionych przypadkach spowodowanych koniecznością zapewnienia właściwej organizacji pracy szkoły, przy czym ich liczba nie może przekraczać 4 godzin w miesiącu kalendarzowym.”.

Zgodnie z cytowanym wyżej art. 42 ust. 7 pkt 2 i 3 Karty Nauczyciela rada gminy posiada kompetencję do określania zasad udzielania i rozmiaru zniżek tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin zajęć nauczycieli pełniących funkcje kierownicze oraz zasad zwalniania tych nauczycieli z obowiązku realizacji zajęć wchodzących w skład tygodniowego obowiązkowego wymiaru. Rada gminy posiada również kompetencję do określenia tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin zajęć nauczycieli wymienionych w art. 42 ust. 7 pkt 3 Karty Nauczyciela. Zapisy § 4 uchwały nr II/20/2010 nie stanowią ani o zasadach udzielania zniżek, ich rozmiarze, zasadach udzielania zwolnień z realizacji tygodniowego obowiązkowego wymiaru zajęć ani nie określają tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin zajęć dla wymienionej wyżej kategorii nauczycieli.

Nie można uznać, że kwestionowane zapisy § 4 uchwały nr II/20/2010 mieszczą się w ramach upoważnienia ustawowego wynikającego z art. 42 ust. 7 pkt 2 i 3 przedmiotowej ustawy, skoro ustawodawca wypowiedział się już w danej kwestii w art. 35 ust. 1 i 2a Karty Nauczyciela: „1. W szczególnych wypadkach, podyktowanych wyłącznie koniecznością realizacji programu nauczania lub zapewnienia opieki w placówkach opiekuńczo-wychowawczych, nauczyciel może być obowiązany do odpłatnej pracy w godzinach ponadwymiarowych zgodnie z posiadaną specjalnością, których liczba nie może przekroczyć 1/4 tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin zajęć. Przydzielenie nauczycielowi większej liczby godzin ponadwymiarowych może nastąpić wyłącznie za jego zgodą, jednak w wymiarze nieprzekraczającym 1/2 tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin zajęć. 2a. Przez godzinę doraźnego zastępstwa rozumie się przydzieloną nauczycielowi godzinę zajęć dydaktycznych, wychowawczych lub opiekuńczych powyżej tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin zajęć dydaktycznych, wychowawczych lub opiekuńczych, której realizacja następuje w zastępstwie nieobecnego nauczyciela.”

Uregulowanie przez Radę Gminy Stosowice mocą przedmiotowej uchwały warunków przyznawania godzin ponadwymiarowych i godzin doraźnych zastępstw nauczycielom pełniącym stanowiska kierownicze oraz wyznaczenie dopuszczalnej ilości tych godzin stanowi w związku z brzmieniem art. 35 ust. 1 i 2a wkroczenie w kompetencję ustawodawcy. To z aktu rangi ustawowej wynika dopuszczalna ilość godzin ponadwymiarowych, jaka może być przyznana nauczycielowi. Z ustawy wynika także warunek przydzielenia nauczycielowi godzin doraźnych zastępstw, którym jest nieobecność innego nauczyciela. Ponadto z wymienionych przepisów nie wynika, by przydzielenie bądź nieprzydzielenie nauczycielowi godzin ponadwymiarowych bądź godzin doraźnych zastępstw było uzależnione od zajmowanego przez nauczyciela stanowiska kierowniczego. Ani art. 42 ust. 7 pkt 2 i 3 Karty Nauczyciela, ani art. 35 ust. 1 i 2 tej ustawy nie upoważniają organu prowadzącego do reglamentacji czy pozbawiania nauczycieli pełniących funkcje kierownicze realizacji godzin ponadwymiarowych i godzin doraźnych zastępstw. Warunki przydzielania tych godzin zajęć zostały określone w ustawie, a organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego nie został upoważniony do ustanowienia innych warunków ich przydziału czy konkretyzacji tych warunków.

Z istoty aktu prawa miejscowego wynika niedopuszczalność takiego działania organu realizującego delegację ustawową, które polega na powtarzaniu bądź modyfikacji wiążących norm o charakterze powszechnie obowiązującym. Należy jeszcze raz podkreślić, iż w normie kompetencyjnej art. 42 ust. 7 pkt 2 i 3 nie mieści się upoważnienie do określania maksymalnej liczby godzin ponadwymiarowych i godzin doraźnych zastępstw obowiązujących nauczycieli zajmujących kierownicze stanowiska oraz do dookreślenia bądź ustanawiania innych niż wymienione w ustawie warunków przydzielania wspomnianych kategorii godzin zajęć. Jeżeli organ stanowiący wychodzi poza wytyczne zawarte w upoważnieniu, to mamy do czynienia z przekroczeniem kompetencji, co musi skutkować zastosowaniem środków nadzorczych, bowiem Rada unormowała stany, których normować nie może. W tym przypadku Rada przekroczyła ustawową kompetencję.

Biorąc powyższe pod uwagę, orzeczono jak w sentencji.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu za pośrednictwem Wojewody Dolnośląskiego – organu nadzoru w terminie 30 dni od jego doręczenia.

Zgodnie z art. 92 ustawy o samorządzie gminnym stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały organu gminy wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Wojewoda Dolnośląski:
Rafał Jurkowlaniec

1701

**OBWIESZCZENIE
WOJEWODY DOLNOŚLĄSKIEGO**

z dnia 7 czerwca 2010 r.

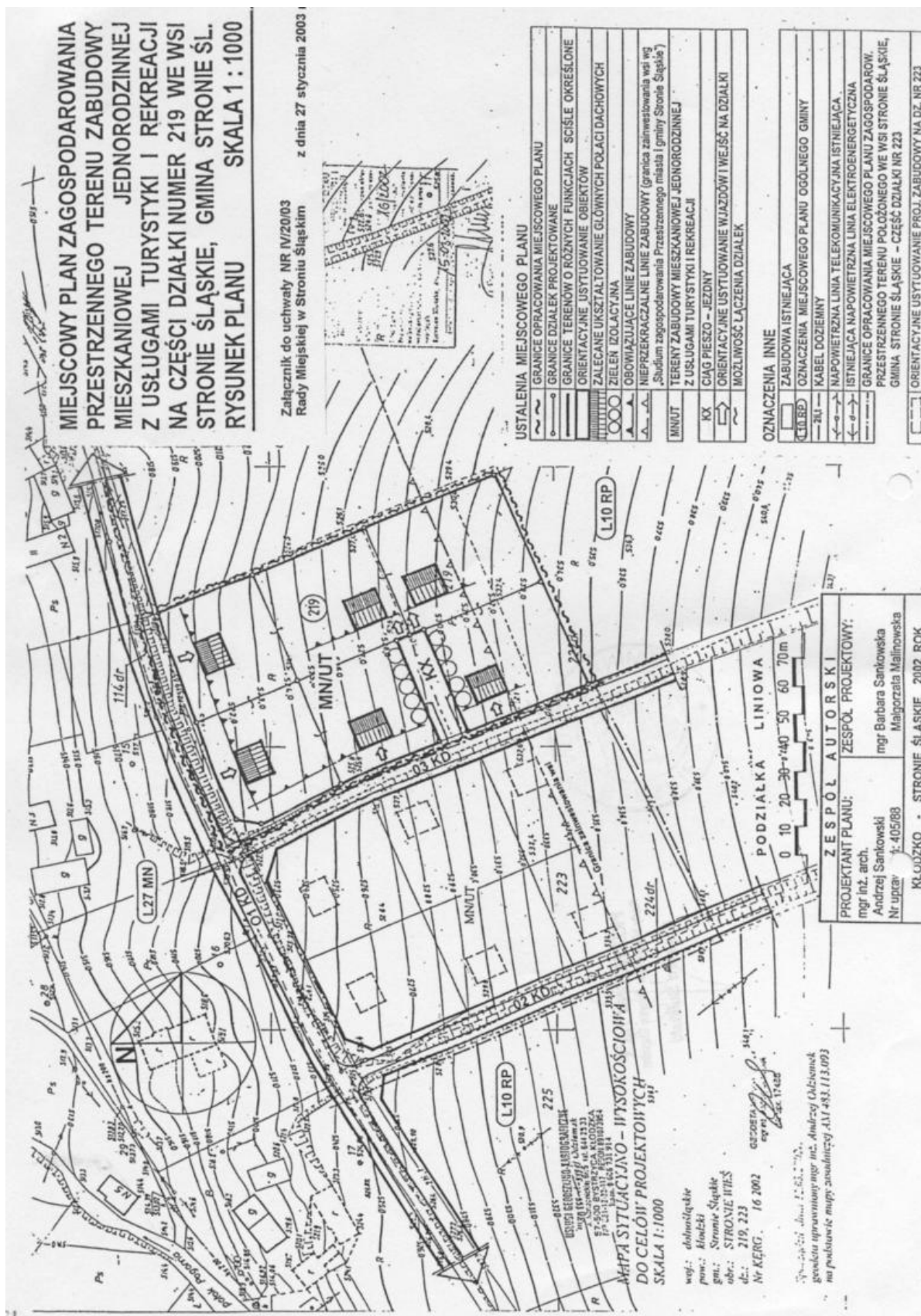
o sprostowaniu błędu w uchwale Rady Miejskiej w Stroniu Śląskim z dnia 27 stycznia 2003 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej z usługami turystyki i rekreacji na części działki nr 219 we wsi Stronie Śląskie, Gmina Stronie Śląskie, ogłoszonej w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego Nr 43 z dnia 17 kwietnia 2003 r. pod poz. 1020

Na podstawie art. 17 ust. 4 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych, (tekst jednolity Dz. U. z 2010 r. Nr 17, poz. 95), należy sprostować następujący błąd:

1. w uchwale Rady Miejskiej w Stroniu Śląskim z dnia 27 stycznia 2003 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej z usługami turystyki i rekreacji na części działki nr 219 we wsi Stronie Śląskie, Gmina Stronie Śląskie, ogłoszonej w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego Nr 43 z dnia 17 kwietnia 2003 r. pod poz. 1020, właściwy załącznik do powyższej uchwały, stanowi załącznik do niniejszego obwieszczenia.

Wojewoda Dolnośląski:
Rafał Jurkowlaniec

**Załącznik nr 1 do Obwieszczenia Wojewody
Dolnośląskiego z dnia 7 czerwca 2010 r.**

Egzemplarze bieżące i z lat ubiegłych oraz załączniki można nabywać:

1) w punktach sprzedaży:

- Dolnośląskiego Urzędu Wojewódzkiego we Wrocławiu, 50-951 Wrocław, pl. Powstańców Warszawy 1, tel. 0-71/340-64-74,
- Dolnośląskiego Urzędu Wojewódzkiego we Wrocławiu Delegatura w Jeleniej Górze, 58-506 Jelenia Góra, ul. Wiejska 29, tel. 0-75/764-72-99,
- Dolnośląskiego Urzędu Wojewódzkiego we Wrocławiu Delegatura w Legnicy, 59-220 Legnica, ul. F. Skarbka 3, tel. 0-76/856-08-00 w. 401,
- Dolnośląskiego Urzędu Wojewódzkiego we Wrocławiu Delegatura w Wałbrzychu, 58-300 Wałbrzych, ul. Słowackiego 23a–24, tel. 0-74/849-40-70,

2) w przypadku prenumeraty, na podstawie nadesłanego zamówienia w Dolnośląskim Urzędzie Wojewódzkim we Wrocławiu – 50-951 Wrocław, pl. Powstańców Warszawy 1, tel. 0-71/340-62-02.

Zbiory Dziennika Urzędowego wraz ze skorowidzami wyłożone są do powszechnego wglądu w Bibliotece Urzędowej Dolnośląskiego Urzędu Wojewódzkiego we Wrocławiu, pl. Powstańców Warszawy 1, 50-951 Wrocław, tel. 0-71/340-62-54. Treść wydawanych dzienników dostępna jest w Internecie na stronie: <http://www.duw.pl>

Wydawca: Wojewoda Dolnośląski

Redakcja: Wydział Nadzoru i Kontroli Dolnośląskiego Urzędu Wojewódzkiego,
Redakcja Dziennika Urzędowego Województwa Dolnośląskiego, 50-951 Wrocław, pl. Powstańców Warszawy 1,
tel. 0-71/340-66-21, e-mail a.augustynowicz@duw.pl

Skład, druk i rozpowszechnianie: Dolnośląski Urząd Wojewódzki we Wrocławiu – Wydział Nadzoru i Kontroli,
50-951 Wrocław, pl. Powstańców Warszawy 1,
tel. 0-71/340-62-02, e-mail a.kun@duw.pl

Tłoczono z polecenia Wojewody Dolnośląskiego
w Dolnośląskim Urzędzie Wojewódzkim we Wrocławiu – Wydział Nadzoru i Kontroli
50-951 Wrocław, pl. Powstańców Warszawy 1

nakład 43 egz.

PL ISSN 0239-8362

Cena: **7,82 zł** (w tym 7% VAT)
na CD **5,88 zł** (w tym 7% VAT)